

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.423 • 1,90 €

28 • desembre • 2006

«Es desitja més el que
ens està més vetat»
Ludovico Ariosto

Els infants viuen amb gran il·lusió la nit del 5 al 6 de gener

Ja vénen els Reis Mags!

«L'Epifania», de Giotto.

Malgrat l'escassa documentació històrica que hi ha sobre els Reis Mags, la seva presència en la tradició cristiana és d'una gran transcendència. La celebració de l'Epifania gira al voltant de l'adoració de l'Infant Jesús per part d'un grup de savis d'Orient com a símbol del reconeixement del món pagà que Crist és el salvador de tota la humanitat. Amb el pas del temps, la seva acció de fer presents al Messies (or, encens i mirra) esdevindria un ritu: regalar joguines i obsequis als infants. Tots els

infants de la geografia espanyola esperen amb ànsia la nit del 5 al 6 de gener perquè els Reis Mags els omplin de regals. Això no obstant, molts d'ells ja han rebut obsequis el dia de Nadal. Un dels responsables és un ancià bonàs i rodanxó, vestit de vermell i amb llarga barba blanca. El seu nom és Pare Noel, un personatge que difereix molt de la figura que en realitat va inspirar-ne el mite: sant Nicolau, un sacerdot cristià que va viure al segle iv.

Pàg. 2, 3 i 4

Les germanes Fradera, noves beates

La Santa Seu ha anunciat, després que Benet XVI hagi autoritzat la promulgació dels decrets corresponents, que l'Església comptarà aviat amb quatre nous sants i setanta-vuit beates (setanta-quatre d'ells màrtirs). Seran beates també les germanes

Maria del Carme, Rosa i Magdalena Fradera Ferragutcasas, catalanes de Riudarenes (Girona) i religioses de la Congregació de les Filles del Santíssim i Immaculat Cor de Maria, assassinades el 1936.

Pàg. 5

Missió de pau amb la flama de Betlem

Nova edició de la campanya nadalenca que impulsa arreu d'Europa el Moviment Scout Catòlic

Pàg. 20 i 21

Presentació del «Compendi de la doctrina social» en català

El 13 de desembre passat el cardenal Renato R. Martino, president del Pontifici Consell Justícia i Pau, va presentar «solemnement» a Barcelona l'edició catalana del *Compendi de la doctrina social de l'Església*. L'obra, publicada en català per l'editorial Claret, és el resultat de molts anys de treball per aconseguir recopilar en un sol volum el corpus doctrinal de l'ensenyament social catòlic. Durant la presentació a Barcelona, Martino va qualificar el Compendi d'«obra sense precedents» i es va mostrar molt satisfet de la traducció al català del que és cridat a ser el manual de referència de la doctrina social de l'Església.

Pàg. 17

Ordenació diaconal a Premià de Mar

Foto: Consuelo Chaves

El diumenge 17 de desembre l'arquebisbe de Barcelona va ordenar com a diaques dos seminaristes del Seminari Conciliar: Bru Bérchez Cagigal i Alfred Sabaté Bonet, que properament rebran l'ordenació sacerdotal. Durant la celebració, que va tenir lloc a la parròquia de Premià de

Mar, Mons. Lluís Martí-nez Sistach va recordar que els diaques «han de viure una actitud constant i generosa de servei, seguint l'exemple de Jesucrist, que no va venir al món a ser servit, sinó a servir».

Pàg. 18

Els màrtirs d'Urgell ja reben culte a la catedral

Els màrtirs d'Urgell ja reben culte a la catedral de Santa Maria després que les seves relíquies hagin estat traslladades al primer temple de la diòcesi. L'acte de benedicció de la sepultura i del monòlit que simbolitza el patiment dels set sacerdots es va convertir en un acte d'homenatge emocionat al qual van assistir la major part dels preveres de la diòcesi i que va estar presidit per l'arquebisbe Joan Martí i Alanís, que va iniciar el procés de beatificació durant el seu mandat a Urgell.

Pàg. 19

Sumari

- Pàg. 10 Entrevista al superior general dels germans maristes
- Pàg. 22 El P. Hilari Raguer presenta «Réquiem por la cristiandad»
- Pàg. 23 Montserrat obre una llibreria a Barcelona
- Pàg. 24 Lleida: els jesuïtes clouen l'Any Xavier
- Pàg. 31 Campanya solidària «Donem la llauna 06»

Editorial

Reis Mags o Pare Noel

Els nens aquests dies estan especialment contents, no han d'anar al col·legi, gaudeixen d'unes vacances plàcides i, a més, reben regals de diverses procedències. Una de les preguntes que aquests dies formulem als nens, i de vegades als no tan nens, és: «Reis Mags o Pare Noel?»; per poder esbrinar quina festa celebren a casa i quin dia reben els regals, si el dia de Nadal o el de l'Epifania. Les respostes són variades, alguns es queden amb la primera possibilitat i d'altres amb la segona, però n'hi ha que les celebren totes dues, i fins i tot qui afegeix altres lliuraments de regals com el tió, l'amic invisible o altres tradicions. De fet, totes les possibilitats de fer regals són vàlides i respectables, el que potser ens hauríem de preguntar és si cal fer tants regals per aquestes dates, i si amb això no seguim l'estratègia comercial de la nostra societat que ens convida a gastar i a comprar sense aturar-nos en aquests dies. Els cristians, almenys, ens hauríem de plantejar si les nostres celebracions nadalenques estan en coherència amb el naixement de Déu a Betlem o al contrari estan més en coherència amb els interessos econòmics i mercantils d'una societat materialista i consumista.

Tornem als dos portadors de regals més populars: el Pare Noel i els Reis. És important assenyalar que la figura dels tres mags vinguts d'Orient és molt més fidel al Nadal real, històric i bíblic, que no pas la figura d'aquest home vestit de vermell amb barba blanca que és una deformació intencionada i descristianitzada del bon bisbe sant Nicolau. En aquests temps on el laïcisme intenta eliminar o substituir els símbols cristians per d'altres que no tenen res a veure amb la religió, seria bo que els creients ens reafirméssim en els nostres costums i tradicions veritablement cristianes, i que fóssim capaços de transmetre als més petits, és a dir, a les futures generacions, una bona catequesi sobre el que celebrem aquests dies, amb l'ajuda de personatges tan populars, però alhora tan bíblics com els tres mags, que van arribar de lluny per adorar el nen Jesús i portar-li els seus presents: or, encens i mirra. Imitant els mags, nosaltres també ens prostrem davant del Fill de Déu fet home, i el besem com fem a les esglésies, amb la mateixa alegria i emoció que Melcior, Gaspar i Baltasar, després de fer molts quilòmetres per poder

complir el seu desitjat objectiu. De sant Nicolau, podem imitar el seu esforç humà perquè ningú no quedés sense regals, en una clara al·lusió a la solidaritat i la generositat que se'ns demana aquests dies especialment amb els més desfavorits. Llàstima que la majoria de nens i també d'adults no són capaços de reconèixer aquest personatge cristià en l'actual Pare Noel, que simplement és un home bo, divertit i que porta regals, però que no té res a veure amb el nen Jesús o amb els valors tradicionals del Nadal cristià.

El Pare Noel i els Reis Mags no són tradicions contradictòries, o que s'autoexclouen mútuament. Es poden celebrar conjuntament; el que no podem fer és caure en la trampa d'un Nadal descristianitzat, recol·lant-nos únicament en costums que no tenen res a veure amb la nostra religió o que amb els anys s'han desnaturalitzat tant que ja no contenen res del seu valor original.

El mateix passa amb la tradició del pessebre o de l'arbre de Nadal. Tampoc no són incompatibles, però és trist que en moltes llars s'hagi deixat de fer el pessebre, a vegades per simples qüestions d'espai o del temps que requereix fer-lo. Sense desmerèixer l'arbre nadalenc, fer el pessebre a casa, especialment a les llars en què hi ha nens, és com tenir una finestra des d'on poder observar el que va passar a Betlem, amb els seus personatges i referències històriques, tota una lliçó visual que sens dubte ajuda molt a viure un Nadal més autèntic. Això sí, el pessebre com més clar i realista millor, perquè últimament hem vist pessebres tan moderns, artísticament parlant, que no hi ha manera de saber què és el que realment representen.

NOU PREU DE «CATALUNYA CRISTIANA»

Com a conseqüència de l'augment en els costos de diversos serveis i proveïdors relacionats amb el nostre setmanari, ens veiem obligats a augmentar-ne el preu en 10 cèntims. D'aquesta manera a partir del proper número, el setmanari costarà 2 euros. Lamentem haver de comunicar aquesta informació, i confiem en la comprensió i suport que els nostres lectors i subscriptors sempre ens han demostrat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Es desitja més el que ens està més vetat»

Al nostre temps, el consumisme ha esdevingut una plaga, sobretot en les magnes ciutats dels països més acabats. Pocs i poques se'n deslliuren, gràcies a la seva formació interior i al seu clima espiritual. Senzillesa, despreniment, amor i felicitat són fruits envejables dels qui han superat els desitjos que esclavitzen, i un d'ells és la moda amb els seus imperatius que al·lucinen. Tenir més que els altres, ostentar joies cares, vestir en renovació constant de roba i novetats (ells per manifestar poder i elles per presumir, i de pas suscitar l'enveja

dels seus rivals) s'ha convertit en un símbol de poder: ser superior i valdre més que els altres. Quan adquirir i renovar el que està al nostre abast acaba essent rutinari, els desitjos i capricis van cap al que ens està més vetat, que ens tempta i atreu com un imant poderós i secret. Amb gran saviesa va dir el poeta francès Charles Baudelaire: «Desitgem poc les coses que desitgem; no només perquè no mereixen ser desitjades d'una altra manera, sinó perquè desitjant-les molt esdevenen motius de mil preocupacions.»

(Ludovico Ariosto. Poeta italià. 1474-1533)

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Els Reis Mags, entre la tradició i la llegenda

■ Hi ha molt poca documentació històrica sobre Melcior, Gaspar i Baltasar

Pocs personatges són tan esperats com ells, tant per petits com per grans. Són tres, vénen acompanyats per un gran seguici i arribaran carregats de joguines i regals... i potser també de carbó per a qui s'hagi portat malament. A les cavalcades que se celebren arreu de la

geografia espanyola rebran un autèntic bany de multituds. Melcior, Gaspar i Baltasar, els protagonistes de la màgica atmosfera que envaeix les nostres llars durant la festivitat de l'Epifania, són tan cèlebres com desconeguts. I és que hi ha molt poques dades sobre els Reis Mags.

Malgrat l'escassa documentació històrica que hi ha sobre els Reis Mags, la seva presència en la tradició cristiana és d'una gran transcendència. La celebració de l'Epifania gira entorn de l'adoració del Nen Jesús per part d'un grup de savis com a símbol del reconeixement del món pagà que Crist és el salvador de tota la humanitat.

L'únic evangeli dels quatre canònics que fa referència a aquests personatges és el de sant Mateu: «Després que Jesús va néixer a Betlem de Judea, en temps del rei Herodes, vingueren uns savis d'Orient i, en arribar a Jerusalem, preguntaven: "On és el rei dels jueus que acaba de néixer? Hem vist sortir la seva estrella i venim a adorar-lo"» (Mt 2,1-2). Del seu país d'origen, només s'esmenta que provenien d'Orient. Alguns escrits antics afirmen que venien de Pèrsia, on hi havia la casa dels mags o astròlegs. N'hi ha d'altres que parlen de Caldea (Babilònia), el bressol de l'astrologia.

Els historiadors consideren que aquests «savis» o «mags» eren astròlegs o sacerdots perses que professaven el mazdeisme, la religió de Zaratustra. En els primers segles del cristianisme la paraula *mag* es va associar a pràctiques de bruixeria i, per tant, va adquirir un matís pejoratiu i herè-

«Adoració dels Reis», temple de la Sagrada Família (Barcelona).

tic que va donar lloc al fet que progressivament es canviés la denominació de «Mags d'Orient» per la de «Reis d'Orient» i, finalment, es consolidés la de «Reis Mags». El primer que va fer servir aquesta expressió va ser Tertul·lià, el qual va recordar que en un passatge de l'Antic Testament (Sal 72,11) s'assegurava que uns reis anirien a veure el Messies poc després

del seu naixement.

«Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra» (Mt 2,11). L'or, metall preciós per excel·lència, simbolitza el poder de Jesús, que arribaria a ser aclamat «Rei de reis». L'encens, resina d'olor aro-

màtica que es crema en algunes cerimònies religioses, es feia servir en l'antiguitat com a ofrena divina i mitjà de purificació. De la seva banda, la mirra, substància perfumada de color rogenc i amb forma de llàgrima, era utilitzada com a unguent per embalsamar els cossos i fer-los immortals. Representa el dolor i la sang de Crist, així com la seva resurrecció.

Pel que fa al nombre, Mateu no precisa quants eren els savis en qüestió. Només pel fet que el relat evangèlic indiqués que van portar tres presents (or, encens i mirra), es va donar per descomptat que eren tres els personatges que els portaven. Tot i que també alguns textos ancestrals han assenyalat que els savis eren dos, quatre, set i fins i tot dotze, com a símbol dels futurs apòstols, segons manté la tradició ortodoxa.

Al segle IV, l'escriptor cristià Orígenes va establir el nombre en tres, xifra que va ser ratificada un segle més tard pel papa Lleó I. El primer cop que va aparèixer el nom amb què es coneixen avui els Reis Mags és a l'església de Sant Apol·linar Nou, a Ravenna (Itàlia). En un mosaic de mitjans segle VI, es representen els savis d'Orient, que porten un barret frigi i que ofereixen al Nen els regals. Sobre els seus caps es poden llegir tres noms: *Melichior*, *Gathaspa* i *Bithisarea*.

El monjo Veda el Venerable (673-735) va recollir aquesta denominació i va puntualitzar l'aspecte de cadascun d'ells. Segons ell, Melcior era un an·ià, de llarga barba i de cabells blancs; Gaspar, jove i imberbe, i Baltasar de rostre bru. Per subratllar la sobirania universal de Crist sobre totes les races i nacions, els va considerar representants dels tres mons llavors coneguts: Europa, Àsia i Àfrica. Pel que fa al destí dels Reis Mags després de l'adoració del Nen Jesús, la tradició afirma que sant Tomàs els va batejar i consagrar com a bisbes i que es van dedicar fonamentalment a l'evangelització dels impius. (M.A.C.)

Epifania a l'Hospital de Sant Joan de Déu

El Nadal, per a nosaltres, és un període de l'any molt especial. Ser en un hospital en aquestes dates és més dur que en qualsevol altre període de l'any, i més si el malalt és un nen. Aquest és el motiu pel qual no escatimem mitjans ni esforços per aconseguir que malgrat tot siguin uns dies viscuts des de l'amor, l'esperança i l'alegria.

Des de ja fa molts anys, els Reis Mags, en acabar la calçada de Barcelona, vénen al nostre hospital. Més de 600 nens i joves de 0 a 18 anys, malalts de diferents patologies, reben de mans dels Reis Mags un sac ple d'alegria i motivació per continuar lluitant per recuperar la salut. Són uns moments tan emocionants que els nens ingressats se senten «privilegiats» per haver-se vist obligats a passar aquesta festa tan entranyable en un hospital, perquè són els únics que poden esperar després l'arribada dels Reis Mags i veure'ls entrar a l'habitació.

Melcior, Gaspar i Baltasar tenen una ajuda insubstituïble perquè cada any es pugui repetir aquest miracle: el treball

incansable de tots els nostres voluntaris i la generositat de totes les persones i entitats que desborden les nostres expectatives. D'aquesta manera podem satisfer els múltiples desitjos expressats a les cartes dels nens. Si algú s'anima a ser voluntari, pot posar-se en contacte amb l'Hospital Sant Joan de Déu, tel. 932 532 100.

Puc assegurar que tot el treball i esforç que comporta preparar un esdeveniment d'aquesta magnitud queden més que recompensats en contemplar les cares de felicitat dels nens i l'emoió dels familiars en veure entrar a l'habitació Melcior, Gaspar i Baltasar en persona per fer realitat les seves il·lusions. El testimoni que reben després de moltes famílies és que, després de tot, passar aquella nit a l'Hospital Sant Joan de Déu és una experiència única i que de ben segur cap d'ells no oblidarà mai.

No voldria acabar sense fer una reflexió espiritual d'una festa que per a molts no passa de ser una cosa molt material. No hem d'oblidar que la nit de Reis celebrem l'Epifania del Senyor, o sigui, la seva manifestació a tots els homes. Jesús ha

Foto: Hospital Sant Joan de Déu

Els nens reben alegria i motivació per continuar lluitant per recuperar la salut.

vingut a portar-nos els seus dons i tots ells queden units en un de sol, en l'amor. En la nit de Reis, l'amor es vessa amb tota abundància dins del nostre hospital a tots els nens, els quals, a través de la generositat de molts, se senten estimats i consolats.

És cert que el que reben els nens són joguines i que els qui ho han fet possible

potser desconeixen el veritable sentit del que fan, però el cert és que en aquesta nit Jesús es manifesta al nostre Hospital en cadascun dels nens que reben les ofrenes dels tres Reis Mags i alhora en cadascun dels regals es fa present la sobreabundància del seu amor.

Potser pocs ho saben, potser molt pocs se n'asseben, potser encara menys ho experimenten, però en la nit del món la llum ens envolta, l'amor de Déu ens desborda. Sí, Jesús es manifesta a tots sense distinció tot i que

no el reconguin, no importa d'on siguin, ni quina sigui la seva raça, cultura o religió. Aquesta és la grandesa del seu amor, font i origen de tot amor: Sí, a Sant Joan de Déu la nit de Reis és Epifania!

Tina Parayre

Coordinadora del servei de voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu

Els orígens cristians del Pare Noel

■ Aquest personatge nadalenc té la seva gènesi en la vida de sant Nicolau de Bari

Tots els infants de la geografia espanyola esperen amb ànsia la nit del 5 al 6 de gener perquè els Reis Mags els omplin de regals. Això no obstant, molts d'ells ja han rebut obsequis el dia de Nadal. Per exemple, a Catalunya hi ha la tradició del tió. Un altre dels responsables és un ancià bonàs i rodanxó, vestit de vermell i amb llarga

barba blanca, que sempre tragina un gran sac amb joguines per als infants que s'hagin portat bé durant l'any. Es diu Pare Noel, un personatge ja clàssic en les festes nadalenques que difereix molt de la figura que en realitat va inspirar-ne el mite: sant Nicolau, un prevere cristià que va viure al segle iv.

perit de Nadal i la tradicional ofrena de regals als més petits.

Transformació progressiva

La transformació progressiva de sant Nicolau en Pare Noel va començar el 1624. Quan els emigrants holandesos van fundar al continent nord-americà la ciutat de Nova Amsterdam —més tard dita Nova York—, van portar-hi costums i mites. L'escriptor Washington Irving, amant del folklore europeu, va descriure en la seva *Història de Nova York* (1809) l'arribada del sant la vigília de la festivitat de Sant Nicolau (6 de desembre). Va ser tan popular aquest relat que fins i tot els colons anglesos festejaven la celebració holandesa. El nom va anar derivant de *Sinterklaas* (sant Nicolau) fins a acabar sent pronunciat com a *Santa Claus* pels angloparlants. Amb aquest nom es va estendre per tot Nord-amèrica.

El pas següent va ser el 23 de desembre del 1823, quan va aparèixer un poema al diari novaïorquès *Troy Sentinel*, titulat *Un relat sobre la visita de sant Nicolau*. L'autor era Clement C. Moore, pastor protestant i professor d'estudis bíblics. En aquest poema es va intensificar el component màgic del personatge de sant Nicolau traçat per Irving. El va caracteritzar com un tipus alegre, rodanxó i baixet, assimilant-lo a un gnom. Va canviar el seu trineu estirat per un cavall volador per un d'estirat per rens. A més, Moore va situar l'arribada de Santa Claus/Pare Noel en la vigília de Nadal, convertint-lo en una icona de la cultura nord-americana.

Posteriorment, cap al 1863, Santa Claus va adquirir la fesomia amb què és conegut avui dia. L'artífex va ser el dibuixant suec Thomas Nast, que es va inspirar en el poema de Moore. Rabassut i abillat de vermell de dalt a baix, amb botes altes i gorra, el seu èxit a la revista *Harper's Weekly* va ser imparable. Nast va afegir detalls com ubicar el taller de joguines de Pare Noel al Pol Nord —això no obstant, els infants holandesos en situen la residència a Espanya—, on compta amb l'ajuda de centenars de follets.

A finals del segle xix i principis del xx, aquest símbol nadalenc de la bondat i de la generositat es va anar estenent per Europa, i va deixar d'estar associat amb una religió o una nacionalitat específica. L'evolució iconogràfica del Pare Noel va assolir el seu apogeu el 1931, quan l'empresa Coca-Cola va publicar en el cartell anunciador de la seva campanya nadalenca una imatge renovada de Santa Claus, a càrrec del pintor suec Haddon Sundblom.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

Aquest ancià panxut de galtes rosades, abillat amb vestit vermell i gorra de borla blanca, que viu al Pol Nord, es desplaça a través d'un trineu màgic volador estirat per rens i sol entrar per la xemeneia de les cases per deixar regals sota l'arbre nadalenc, és esperat amb gran expectació pels infants de gairebé arreu del món la nit del 24 de desembre. A les nostres latituds la seva fama ha desplaçat moltes vegades la dels Reis Mags. I és que el Pare Noel ja ha esdevingut un personatge emblemàtic —tot i que per a alguns, és sinònim d'un reclam comercial embafador— del Nadal. Però, qui és realment el Pare Noel?

És un personatge inspirat en un prevere cristià que es deia Nicolau de Bari i que va néixer cap a l'any 280 a Patara, una ciutat del districte de Lícia, a l'Àsia Menor (actual Turquia). Els seus pares, molt pietosos, eren comerciants rics. De jove, va dubtar entre optar per la vocació mercantil, com el seu pare, o seguir el consell de la seva mare i dedicar-se a la vida sacerdotal, com el seu oncle. La providència li va indicar el camí a seguir. A conseqüència d'una epidèmia de pesta, els seus pares van morir. Commogut no únicament pel desastre familiar sinó també pel de la població en general, Nicolau va repartir els béns entre els més necessitats i va partir cap a Mira per viure-hi amb el seu oncle bisbe.

Als 19 anys va ser ordenat prevere. Més tard, en morir l'oncle, va ser escollit bisbe de Mira. Molt probablement va participar al concili de Nicea, celebrat l'any 325, on es va condemnar l'heretgia arriana que posava en dubte la divinitat de Jesucrist. Sant Metodi afirma que «gràcies als ensenyaments de Nicolau, la metròpoli de Mira va ser l'única que no es va contaminar amb l'heretgia arriana, la qual va rebutjar fermament, com si fos un verí mortal». Sant Nicolau va morir el 6 de desembre de l'any 327. D'ell s'expliquen centenars d'històries que narren els seus miracles i el seu amor pel pròxim, especialment els pobres i els infants. A Orient és conegut com a sant Nicolau de Mira. Això no obstant, a Occident se l'anomena sant Nicolau de Bari, ja que quan els musulmans van envair Turquia, els cristians van aconseguir treure en secret les relíquies (1087) i les van portar a Bari (Itàlia). En aquesta ciutat es van obtenir tants miracles en resar-li al sant que ràpidament el seu culte es va estendre arreu d'Europa.

Portador de regals

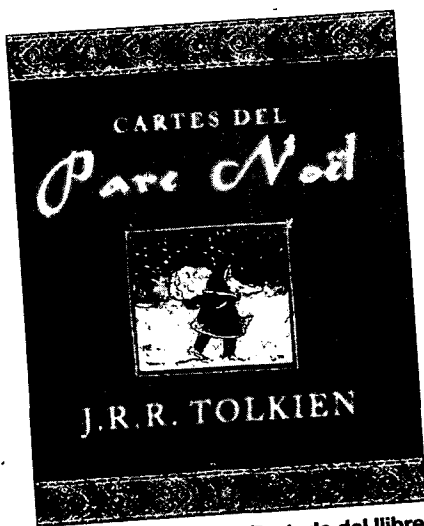
La seva fama mítica de repartidor d'obsequis es basa en una història que explica

Cartell que representa sant Nicolau amb joguines.

Thomas Nast va crear la imatge actual de Pare Noel.

Portada del llibre.

segell inconfusible d'un mestre de la literatura com Tolkien.

Editorial Empúries acaba de publicar el llibre *Cartes del Pare Noël*, escrit per John Ronald Reulen Tolkien (1892-1973), una magnífica reedició amb els dibuixos i les notes originals. L'autor de la trilogia d'*El senyor dels anells* explica contes meravellosos sobre la vida al Pol Nord, la residència del Pare Noel i els seus habitants: l'Os Polar, l'elf Ilbereth, els homes de neu, els nans vermells... En un dels relats es narra com un dia tots els rens del trineu del Pare Noel van fugir i van repartir els regals arreu. Divertida és també la història de l'Os Polar que, escalant el Pol Nord, va caure damunt de la teulada de la casa del Pare Noel i va anar a raure directament al menjador. Uns relats que porten el

que un cavaller vell i malalt, com que no podia casar les seves tres filles per manca de dot, les anava a prostituir. Assabentat d'això, Nicolau va deixar una bossa plena de monedes d'or a cadascuna d'elles. La tradició explica que tot això ho feia en secret el prevere, que entrava per una finestra i posava la bossa d'or dins dels mitjons de les noies que estaven penjats a la xemeneia perquè s'eixuguessin.

A l'antiga Roma es feien festes religioses a mitjan desembre en honor a Saturn, al final de les quals els infants rebien obsequis. En una època posterior, els in-

fants italians rebien regals de la fada Befana. Amb el pas del temps i els prodigis coneguts de sant Nicolau, aquest va anar reemplaçant les figures paganes portadores de regals. Al segle xvi els infants deixaven una sabata al costat de la xemeneia, ja que es creia que sant Nicolau se servia d'aquesta conducta per recompensar-los amb obsequis. El representaven vestit amb ornaments eclesiàstics, amb barba blanca, muntat en un ruc i portant un sac amb regals per als infants bons i un grapat de vares per als que havien estat desobedients. Representava, per tant, l'es-

Vaticà

església en el món

Proclamació de 78 nous beats i quatre nous sants

■ Entre ells, beats espanyols i les germanes Fradera

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'Església comptarà aviat amb quatre nous sants i 78 beats (74 d'ells màrtirs). Ho ha anunciat la Santa Seu després que Benet XVI hagi autoritzat la promulgació dels decrets corresponents. Seran beates les tres germanes Fradera, de Riudarenes (Girona).

Benet XVI ha autoritzat la promulgació de decrets de reconeixement de miracles o martiri de quatre nous sants. Seran un polonès, un holandès, un brasiler i una francesa: Szymon de Lipnica, polonès i sacerdot de l'orde dels Franciscans (1439-1482); Carles de Sant Andreu, holandès i sacerdot dels Passionistes de Nostre Senyor Jesucrist (1821-1893); Antoni de Santa Anna, brasiler, sacerdot dels Freres Menors Alcantarins o Descalços i fundador del monestir de les Religioses Concepcionistes (1739-1822), i Maria Eugènia de Jesús, francesa i fundadora de l'Institut de les Religioses de l'Assumpció de la Mare de Déu (1817-1898). A més d'aquests quatre beats que seran sants, s'han proclamat els decrets de reconeixement de miracles i de martiri. Són quatre decrets de miracles i 74 de martiri.

Pel que fa als miracles —que obren les portes per a la beatificació—, s'han reconegut els de Mons. Carlo Liviero, italià i bisbe de Città di Castello i fundador de la

Congregació de les Petites Serventes del Sagrat Cor (1866-1932). Igualment s'ha reconegut el miracle del polonès Stanislaw de Jesús Maria, sacerdot i fundador de la Congregació dels Clergues Marianes (de la Immaculada Concepció de la Verge Maria) (1631-1701). Sempre a Polònia, Celina Chludzinska, vídua i fundadora de la Congregació de les Religioses de la Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist (1833-1913) serà beata, i una altra dona, Mara Celina de la Presentació, francesa i monja del segon orde de Sant Francesc (1878-1897), també camina cap a la beatificació gràcies a un miracle per la seva intercessió.

Els reconeixements de martiri són 74. Quan una persona mor màrtir, no cal un decret de reconeixement de miracles atribuït a la seva intercessió (d'aquí també el nombre més gran de decrets de martiri que no pas de miracles). En aquesta ocasió el

Les germanes Fradera.

Papa permet la beatificació de 74 servents de Déu a qui reconeix el martiri.

Els espanyols

Els espanyols són Manuel Gómez González, sacerdot diocesà (1877-1924). Va morir assassinat juntament amb el laic brasiler Adilio Daronch al Brasil, a Feijão Miúdo. Segons el comunicat de la Santa Seu, també es beatificarà Eufrasio del Niño Jesús (es deia Eufrasio Barredo Fernández), nascut el 1897, sacerdot de l'orde de Carmelites Descalços, assassinat durant la persecució religiosa a Espanya el 1934. Seran beats també Lorenzo, Virgili i 44 companys maristes (Institut dels Germans de les Escoles Maristes), tots

assassinats el 1936. Pel que fa als Dominics, són Enrique Izquierdo Palacios i 13 companys de l'orde dels Freres Predicadors, també assassinats el 1936. Altres beats són de La Sallé: Ovidio Beltrán, Hermenegildo Lorenzo, Luciano Pablo, Estanislao Víctor i Lorenzo Santiago, tots ells espanyols i membres de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes i José María Cánovas Martínez, vicari parroquial, tots ells assassinats el 1936.

Seran beates també les germanes Maria del Carme, Rosa i Magdalena Fradera Ferragutcasas, catalanes de Riudarenes (Girona) i religioses de la Congregació de les Filles del Santíssim i Immaculat Cor de Maria, assassinades el 1936.

Del Brasil la laica Albertina Berkenbrock (1919-1931) i la religiosa Lindalva Justo de Oliveira, de la Societat de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paul, nascuda el 1953 i assassinada el 1993 a Salvador de Bahia, al Brasil, també seran beatificades.

Pel que fa a les virtuts heroïques, el Papa ha proclamat les virtuts de l'argentiní Mamerto Esquiú (1826-1883), bisbe de Córdoba (Argentina) i membre de l'orde dels Freres Menors. Igualment, el sacerdot profès Salvatore Micalizzi, (1856-1937), de la Congregació de la Missió.

Cuba ofereix a l'Església un beat de l'illa, José Olallo Valdés, (1820-1889), religiós profès de l'orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, i Hongria, Stefan Kaszap, candidat de la Companyia de Jesús.

Miriam Díez i Bosch

Històrica visita de l'arquebisbe ortodox d'Atenes al Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Per primer cop a la història l'arquebisbe ortodox d'Atenes i de tota Grècia ha visitat un Pontífex al Vaticà, i ha estat Sa Beatitude Christodoulos. Així, la visita del cap de l'Església ortodoxa a Grècia es converteix no només en notícia pel significat ecumènic que revesteix, sinó perquè és la primera del seu gènere.

De fet, Christodoulos sí que havia estat al Vaticà el 2005, però va ser per les exèquies de Joan Pau II, cosa que ja es va considerar un avanç en les relacions catolicoortodoxes.

El punt culminant de la visita d'ara (del 13 al 16 de desembre), que ha constatat de tres intensos dies a Roma en què l'arquebisbe ha visitat tant ortodoxos com catòlics, ha estat la signatura d'una declaració comuna en què tots dos líders (el Papa i Christodoulos) han firmat i s'han compromès a reafirmar la «col·laboració» entre catòlics i ortodoxos, sobretot en àmbits com la vida i la recuperació de les arrels cristianes d'Europa.

En el seu discurs, el Papa va dir a l'arquebisbe que «avui, les nostres relacions es reprenen lentament, però profundament i amb una preocupació d'autenticitat». «Ens ofereixen l'oportu-

Trobada entre el Papa i l'arquebisbe ortodox.

rantir al Papa el seu compromís per «superar els obstacles dogmàtics que obstaculitzen el camí de la unitat en la fe», fins que ortodoxos i catòlics arribin a «la unitat plena», i puguin «combregar en el Cos i en la Sang preciós del Senyor en el mateix Calze de Vida». «Venim a visitar l'eminent teòleg i professor universitari, l'investigador assidu del pensament grec antic i dels Pares grecs d'Orient; però també el visionari de la unitat dels cristians i de la cooperació de les religions per assegurar la pau del món sencer», va dir Christodoulos.

Sa Beatitude Christodoulos va pregar davant la tomba de sant Pere i també davant la tomba de Joan Pau II i d'altres pontífexs enterrats a la basílica. (M.D.B.)

nitat de descobrir tota una nova gamma d'expressions espirituals plenes de significat i un compromís mutu. Donem gràcies a Déu.» El diàleg amb els ortodoxos grecs ha pres un nou impuls des del 2001, amb la històrica visita de Joan Pau II al país. «Catòlics i ortodoxos estan cridats a oferir la seva contribució cultural i sobretot espiritual», considera el Papa.

Per part ortodoxa, i en un llenguatge poètic, l'arquebisbe ortodox grec va ga-

Modificació de les paraules de la consagració

CIUTAT DEL VATICÀ.— Segons un decret de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, les paraules de la consagració del vi en la sang de Crist seran modificades universalment, en els diferents idiomes, per adequar-se correctament a la versió original en llatí.

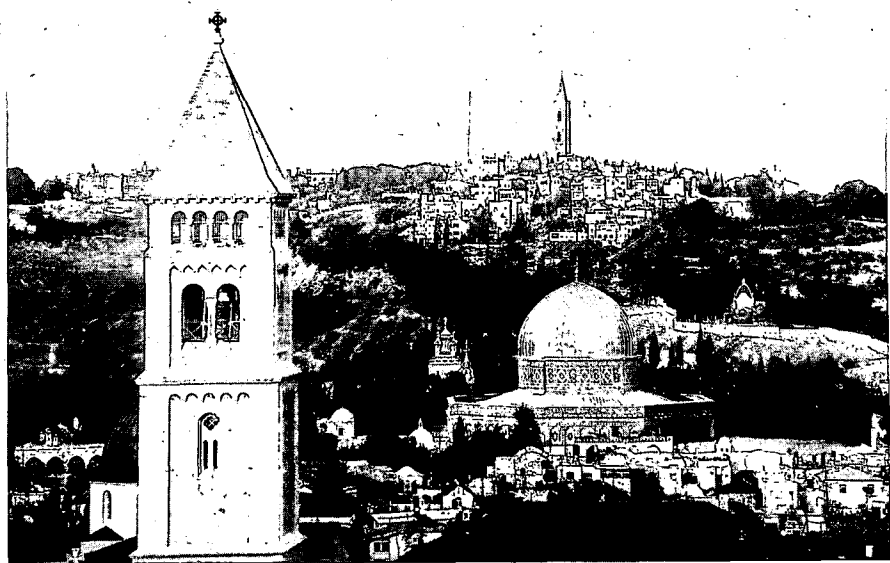
El decret aprovat pel Papa el 17 d'octubre del 2006, a la part de la consagració, on actualment es diu la sang de Crist «serà vessada per vosaltres i per tots els homes en remissió dels pecats», es dirà que «serà vessada per vosaltres i per molts», en comptes de «per tots», per reflectir així més bé l'original en llatí *pro multis*. Experts de la Congregació que presideix el cardenal Francis Arinze van explicar que el canvi de paraula no és irrellevant des del punt de vista teològic. L'expressió «per tots» donaria a entendre que la Redempció de Jesucrist s'estén automàticament a tots els homes, sense importar la cooperació humana, mentre que l'original en llatí, traduït inadecuadament en les diferents llengües després del Concili Vaticà II, evidència que, tot i que la Redempció és accessible per a tots els homes, no són tots els que l'acullen adequadament i la fan realitat en les seves vides. (ACI)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 21 al 28 de maig
- Del 15 al 22 d'octubre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2008

Panoràmica de Jerusalem facilitada per un pelegrí de l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

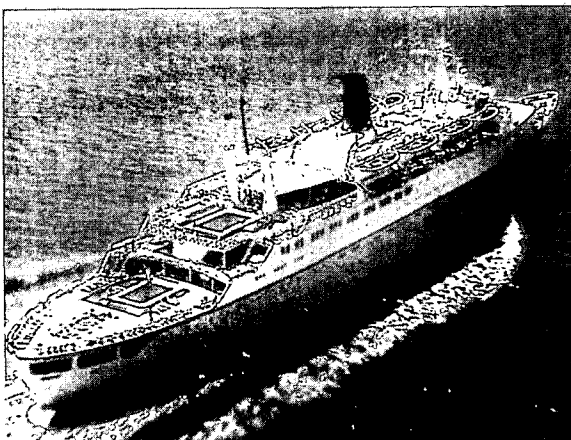
G.C. 612

MERCATRAVEL S.A.

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

“una incursió
al món clàssic,
bressol
del saber
humanístic”

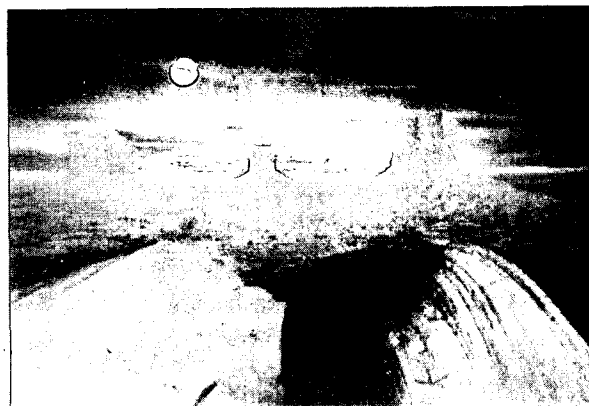

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

Califòrnia
Gran Canyon

Amb estada al
Parc Nacional
del Colorado

Del 10 al 21 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la TERRA PROMESA

Imatge del Sinai guanyadora del I Concurs de Fotografia organitzat per l'associació Amics de Catalunya Cristiana.

Del Nil a les
fonts del
Jordà per la
ruta de
l'Èxode

- EL CAIRE
- SINAI
- JORDÀNIA
- JERUSALEM

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
I
ZANZÍBAR**

Amb safaris fotogràfics al
Serengeti i Ngorongoro

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Israel

La Custòdia de Terra Santa rep un milió d'euros del Papa

■ El cardenal Paul Josef Cordes visita les comunitats cristianes

JERUSALEM.— El president del Consell Pontifici Cor Unum, l'arquebisbe Paul Josef Cordes, va visitar del 13 al 19 de desembre Terra Santa amb l'objectiu de mostrar la proximitat de Benet XVI als cristians d'aquella zona i per portar-los un donatiu en nom seu. De part del Papa, l'arquebisbe Cordes va lliurar a la Custòdia de Terra Santa un xec per valor d'un milió d'euros.

Mons. Cordes va explicar que «aquests diners es van recaptar a Alemanya, específicament a Babària, el mes de setembre passat, a iniciativa dels diaques de Munic, Passau i Ratisbona enmig de l'entusiasme del viatge del Papa al seu país natal». Quan Benet XVI va rebre el donatiu dels seus compatriotes, va decidir entregar aquesta quantitat al Consell Pontifici Cor Unum. El Papa va establir que la suma havia de ser lliurada als cristians de Terra Santa, segons el desig dels fidels alemanys.

Mons. Cordes va lliurar el donatiu al P. Pizzaballa.

El Consell Pontifici Cor Unum no fa per ell mateix cap obra: «Manté relació amb diferents institucions cristianes i aporta el capital a un projecte d'acció per als valors cristians», va assenyalar el president del Consell Pontifici.

Els diners lliurats a la Custòdia es destinaran a l'obertura d'un centre parroquial a Natzaret. «El país de Crist no ha d'esdevenir un museu sense presència cristiana;

és important que els cristians romanguin en aquesta terra i que els ajudem a viure la vida cristiana», va assegurar Mons. Cordes.

Per la seva part, el pare Pierbattista Pizzaballa, *o.f.*, responsable de la Custòdia de Terra Santa, va agrair al Papa i als fidels alemanys la seva generositat, i va comentar que «la ciutat de Natzaret encara no té un centre parroquial per oferir als cristians un lloc de vida, de retrobada i de

formació». La Custòdia va anunciar que la primera pedra de l'edifici es col·locarà el febrer del 2007. El centre parroquial es construirà en un terreny que pertany a la Custòdia, proper a la basílica de l'Anunciació. Tindrà tres pisos i comptarà amb un vestíbul capaç d'albergar-hi 250 persones, sales de catecisme i de formació, una biblioteca, sales de lectura, un gimnàs i tot l'equipament necessari. Rebrà el nom de Centre Sant Antoni i Mons. Cordes va prometre que seria present en la inauguració.

El president del Consell Pontifici Cor Unum es va reunir també amb els pares benedictins a l'abadia de la Dormició; amb el patriarca de Jerusalem, Michel Sabbah, i amb el nunci apostòlic, l'arquebisbe Antonio Franco. A Betlem va visitar el Seminari de Bet-Jala. De la mateixa manera, va tenir un encontre amb l'arquebisbe grecomelquita, Mons. Elias Chacour, al qual va lliurar un donatiu de 50.000 dòlars per a la construcció d'una escola al poble de Mughar, fruit de la col·lecta que va tenir lloc al Vaticà amb motiu de la projecció de la pel·lícula *Natividad*. (CTS Notícies)

IRAQ

L'Església dejuna dos dies i demana oracions als infants del món

BAGDAD.— Dos dies de dejuni per demanar-li a Déu pau, seguretat i estabilitat a l'Iraq, va ser la iniciativa llençada pel patriarca de Babilònia dels catòlics caldeus, Emmanuel III Delly, per al 18 i 19 de desembre. Segons informa l'agència italiana SIR, el bisbe caldeu auxiliar de Bagdad, Mons. Shlemon Warduni, va dir: «Estic segur que els pessebres i els arbres nadalencs no mancaran a les cases dels fidels. Però no hi haurà regals per als infants. Demano als infants d'arreu del món que iniciïn una cadena de pregària perquè els petits iraquians en descobreixin l'amistat i la solidaritat.» «En el dejuni i la renúncia, descobrim la profunditat de la pregària i això ajuda, especialment en temps de necessitat i de desesperació. El Nadal, per als cristians iraquians, és Divendres Sant sense Resurrecció», va comentar el prelat. D'altra banda, el Papa va llençar una crida urgent a favor dels iraquians refugiats a Síria, molts d'ells cristians: «Elevo al Senyor la meua oració, perquè reconforti aquests germans i germanes i mogui a la generositat el cor de molts.» (ACI)

CAMBODJA

Nadal solidari

PHNOM PENH.— Un dels objectius més importants de l'Església catòlica a Cambodja és el suport als joves dels instituts per continuar els estudis al col·legi i a les universitats. El Nadal d'enguany ha estat especial per a un grup de joves que, gràcies al Centre per a Estudiants Universitaris del Vicariat Apostòlic de Phnom Penh, podran continuar els estudis, malgrat les dificultats econòmiques de les famílies. Els estudiants provenen de famílies pobres de les diverses províncies cambodjanes, que no es poden permetre mantenir els estudis per als seus fills. Segons ha explicat el missioner P. Enrico Fidanza, director del Centre, «per a l'any acadèmic 2006-2007, hem acollit dotze nous estudiants que completaran un grup

de 60 joves, que gaudeixen d'una beca que cobrirà totalment durant 4 anys els estudis». Juntament amb la instrucció, els missioners a Cambodja també es preocupen dels problemes socials. Per això, amb motiu del Nadal, els salesians presents a Cambodja han inaugurat a Phnom Penh una estructura d'acollida per a noies, dedicada a Mamà Margarita, la mare de Don Bosco. L'estructura albergarà nenes, mares solteres i joves amb problemes, mirant de combatre, mitjançant un recorregut d'acollida, recuperació, formació professional i gradual reintegració en el món del treball, noies que tot sovint són empeses a la prostitució. (Fides)

Mons. Michel Sabbah: «La nostra necessitat fonamental és la pau»

JERUSALEM.— «La nostra necessitat fonamental és la pau, la justícia, la llibertat i el final de l'ocupació. Davant de tot això el món sembla impotent», escriu el patriarca llatí de Jerusalem, Michel Sabbah, en el seu missatge de Nadal. Un Nadal, observava, que també enguany arribava a Betlem «en les mateixes circumstàncies de mort i de frustració, amb el mur i amb els ensorraments al terreny i en els cors. Continuem, d'una banda, amb l'ocupació i la privació de llibertat i, de l'altra, amb la inseguretat». Gaza «continua sent una gran presó, un lloc de mort i de lluita interna». Segons el patriarca llatí, «la por de l'esdevenidor s'estén per tota la regió: l'Iraq, el Líban, Síria, Egipte, Jordània. El futur està posat en joc per tots. I amb tot això el terrorisme mundial troba on alimentar-se».

Sobre les condicions de vida dels palestins, Mons. Sabbah deia en el seu missatge que la vida a Betlem i rodalia «és difícilíssima de suportar, malgrat les múltiples iniciatives de solidaritat a l'exterior. Sí, tenim precisament necessitats de

solidaritat i coneixem àmpliament els missatges de fraternitat que rebem d'arreu del món». Davant de les enormes dificultats d'una terra on la pau i la justícia són negades cada dia, «afirmem que tots i cadascun, inclosos soldats i caps polítics, tenen un potencial d'amor, de salvació i de vida». Als dirigents polítics, sense distinció, el patriarca demanava escoltar «la veu dels oprimits en aquesta terra santa, la veu dels que estan amenaçats de mort o humiliats, d'aquells als quals pensaven imposar la mort o la humiliació per assegurar la seguretat en una altra banda».

Betlem és un símbol: l'indret del naixement i la ciutat de la pau, subratllava Mons. Sabbah, però «malauradament, representa precisament el contrari: la ciutat de l'enfrontament i de la mort. I encara la vida i la pau haurien de ser possibles si els responsables tinguessin una voluntat sincera i decidida. La salvació es troba en el reacomodament de tots dos pobles, no en la separació. Salvació per als palestins i israelians, així com per a tota la regió». (Misna)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix la nova web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Espanya

«Viure en parròquia, viure en família»

■ Missatge dels bisbes de la Subcomissió Episcopal de Família i Vida

MADRID.— Amb motiu del Dia de la Sagrada Família, el 31 de desembre, els bisbes de la Subcomissió Episcopal de Família i Vida de la Conferència Episcopal Espanyola han publicat un missatge titulat *Viure en parròquia, viure en família*. Per a la Jornada de Família i Vida 2006 els bisbes subratllen la importància de la parròquia en la vida familiar.

El text dels prelatos comença recordant la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF), que va tenir lloc a València. En aquesta celebració, Benet XVI va recordar que la família, fonamentada en el matrimoni, és una institució insubstituïble segons els plans de Déu, i que la família «és un bé necessari per als pobles, un fonament indispensable per a la societat i un gran tresor per als esposos».

Els bisbes escriuen que la família és l'àmbit privilegiat on cada persona «aprèn a donar i rebre amor i és educat en la fe. El llenguatge de la fe s'aprèn a les cases on aquesta fe creix i s'enforteix a través de la pregària i de la pràctica cristiana. La família participa d'acord amb el seu propi ésser d'Església domèstica en la missió de l'Església. (...) La família és destinatària de la pastoral familiar i subjecte i protagonista de la pastoral de l'Església».

El missatge subratlla que no hi ha co-

munitat familiar sense comunitat eclesial: «La família cristiana, per poder viure, necessita l'Església. (...) La comunitat eclesial té la responsabilitat d'oferir acompanyament, estímul i aliment espiritual que enforteixi la cohesió familiar, sobretot en les proves o moments crítics.» En aquest camp, la parròquia i les diferents associacions eclesials són molt importants. Els bisbes expliquen que aquest acompanyament a les famílies no ha de fer-lo només el prevere, sinó també les famílies de la comunitat parroquial o eclesial. Per a la Subcomissió, «l'Església és font de vida per a les famílies cristianes i, al seu torn, les famílies cristianes són protagonistes de l'evangelització de l'Església perquè la pastoral familiar té com a finalitat ajudar la família a assolir la seva plenitud de vida humana i cristiana».

Un altre punt del missatge indica que per al desenvolupament de la seva vida

Cartell oficial de la Jornada.

cristiana «la família necessita obrir-se a la comunió de l'Església a la parròquia, on vivim i compartim la fe amb altres famílies. La parròquia ha d'esdevenir una veritable llar on les famílies se sentin acollides, ajudades i acompanyades. Per això, viure en parròquia ha de ser viure en família». D'aquesta manera, a través de les parrò-

quies, «l'Església serà "font de vida" per a les famílies. Acompanyarà la família en la iniciació cristiana i l'educació en la fe dels fills. Quan s'acosti el moment del discerniment de la vocació, la comunitat parroquial oferirà als joves els mitjans per a una preparació al matrimoni adient». La Subcomissió posa en relleu que l'acollida a les famílies ha d'aconseguir que aquestes «considerin natural el fet d'acostar-se a la comunitat parroquial, no únicament per a les accions sagrades, sinó per als esdeveniments humans i els problemes que els poden depassar. (...) Que el nostre viure a la parròquia sigui viure en família».

Els prelatos acaben l'escrit amb una nova referència a la Trobada Mundial de les Famílies de València: «El Papa es va referir a la missió de la família en l'evangelització, així com en la responsabilitat de l'Església d'acompanyar les famílies (...). Les parròquies són l'àmbit més proper per viure en l'Església.» Per últim, donen gràcies a Déu per la vivència de la TMF i expressen el seu agraïment a tots els qui van treballar per fer possible la Trobada, especialment «a l'Església diocesana de València, i a totes les famílies que amb el testimoni de la seva vida i de la seva presència van ser l'èxit més gran de la Trobada». (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Trobada ecumènica de catòlics i ortodoxos

CASTELLÓ.— Catòlics i ortodoxos romanesos es van trobar en una celebració conjunta el 6 de desembre, festa de Sant Nicolau. El delegat diocesà d'Ecumenisme, José Burgos, i el prevere Albert Arrufat hi van assistir per part de la diòcesi de Sagoró-Castelló, mentre que per part ortodoxa hi havia el rector Andrei Nicodim i el vicari bisbe del metropolita per a Europa Occidental i Meridional del patriarcat ortodox de Romania, Marc, que va viatjar des de París expressament per a l'ocasió. Burgos va manifestar la importància de donar signes visibles d'unitat i va lloar l'assistència de desenes d'infants que combregaven durant la celebració de més de quatre hores. Per a Arrufat, el més important és conèixer-se.

El bisbe Marc va assegurar que la col·laboració entre catòlics i ortodoxos és essencial per afrontar la secularització, i també va reconèixer que l'Església ortodoxa romana necessita els catòlics per fer front a les necessitats pastorals per a tota la població immigrant. En concret, la comunitat ortodoxa de Castelló cerca un espai on organitzar el culte que correspongui al nombre de feligresos, ja que superen la mitjana de la pràctica religiosa habitual. El bisbe ortodox també va lloar els gestos de Benet XVI d'aproximació a les Esglésies orientals que han permès reprendre les negociacions teològiques aturades durant vuit anys. El prelat va afirmar que el Papa és «molt bon teòleg i coneix molt bé l'ortodòxia». (G.F.)

COLÒMBIA

L'Església mediarà entre Govern i paramilitars

BOGOTÀ.— L'Església a Colòmbia s'ha ofert per crear una comissió de mediació per salvar el procés de pau entre el Govern d'Álvaro Uribe i les Autodefenses Unides de Colòmbia (AUC), que es troba en un moment de ruptura. El nunci del Papa a Colòmbia, Mons. Beniamino Stella, presidirà una comissió de l'Església catòlica per intentar reprendre el diàleg del procés de pau entre el Govern i els paramilitars. La comissió, que a més estarà integrada pel cardenal Pedro Rubiano, arquebisbe de Bogotá, i el bisbe de Montería, Mons. César Vidal Ortiz, es reunirà amb les parts per propiciar un nou escenari de diàlegs. El bisbe de Montería va assenyalar en una roda de premsa que continuarà treballant per la pau mentre hi hagi esperança, i va qualificar d'acte d'insensatesa la ruptura bilateral del procés entre les parts. (Zenit)

Espanya

Nou bisbe de Zamora

ZAMORA.— Benet XVI ha nomenat bisbe de Zamora el sacerdot Gregorio Martínez Sacristán, que actualment és el delegat diocesà de Catequesi de l'arxidiòcesi de Madrid. Fins ara la diòcesi de Zamora estava vacant pel trasllat de Mons. Casimiro López a la diòcesi de Sogorb-Castelló. Des de llavors, el sacerdot Juan Luis Martín Barrio ha ocupat el càrrec d'administrador diocesà al capdavant de l'Església de Zamora.

Tan bon punt es va fer públic el nomenament, Gregorio Martínez mostrava el seu agraïment al Papa per la seva «confiança i benvolença» i s'adreçava als seus nous diocesans: «El Senyor em convida a pujar a la vostra barca perquè junts continuem llençant les xarxes en Nom seu.» Des del primer moment, el bisbe electe de Zamora ha volgut oferir als fidels de la seva nova diòcesi «amb l'ajuda de la seva gràcia, servir el Senyor i a vosaltres, germans meus, amb tota fidelitat i cor sincer». «Feu-me el regal de la vostra pregària contínua i intensa per aquest humil servidor del Senyor», deia Gregorio Martínez. «Demaneu per mi a la Santa Mare de Déu i encomaneu-me a la protecció dels nostres sants patrons Atilà i Ildefons.»

El nou bisbe de Zamora té 60 anys i va néixer a Villarejo de Salvanés (Madrid). Va estudiar al Seminari Major de Madrid i va ser ordenat sacerdot el 1971. És llicenciat en Teologia, especialitat en Catequètica, per l'Institut Catòlic de París (1974-1976).

Sempre ha desenvolupat el seu ministeri sacerdotal a l'arxidiòcesi de Madrid. El seu primer destí va ser la parròquia de Colmenar de Oreja, d'on va ser vicari del 1971 al 1974. El 1976 va ser nomenat vicari de la parròquia de Santa Eugènia, fins al 1978, i responsable del departament per als adults de la Delegació diocesana de Catequesi, fins al 1982. Durant l'any 1978 també va ser capellà de l'Hospital Beata María Ana

Gregorio Martínez Sacristán.

de Jesús. Entre el 1988 i el 1995 va ser director de l'Institut de Teologia a distància; del 1983 al 2002, col·laborador a la parròquia de Sant Vicent Ferrer, i membre relator del III Sínode Diocesà de Madrid (2005). Actualment és delegat diocesà de Catequesi, professor de Catequètica a la Facultat de Teologia Sant Damas, col·laborador a la parròquia de Sant Genís de Madrid, i membre del Consell Presbiteral.

Rosa María Jané Chueca

Castelló recorda el bisbe Climent

CASTELLÓ.— Des de començament de curs s'han organitzat actes en memòria de la figura de Josep Climent, natural de Castelló i bisbe de Barcelona al segle XVIII. Les celebracions més destacades van ser una eucaristia a la catedral presidida pel bisbe diocesà, Casimiro López Llorente, i una exposició inaugurada el desembre sobre la figura eclesiàstica més destacada de la Il·lustració espanyola. Els actes van comptar amb la participació tant del bisbat com de la Universitat Jaume I, i altres institucions acadèmiques i civils. El bisbe Climent va tenir un paper destacat en la Il·lustració, promovent la formació tant del clergat com dels nens, fundant més de deu escoles a Barcelona, València i Castelló. També va intervenir com a mediador en el cisma d'Utrecht, quan uns bisbes holandesos no van acceptar disposicions romanes en la forma d'escollir els pastors diocesans. La carta que va escriure al papa Climent XIV va ser trobada fa uns quants anys a l'arxiu reial de Simancas. De tornada a la seva ciutat natal, va viure a la casa familiar, que en el moment de la mort va donar perquè servís com a hospici i escola. Aquesta vocació s'ha perpetuat fins al dia d'avui, amb un centre on hi ha una guarderia popular, repartiment de menjar i acollida d'estudiants. (G.F.)

La Conferència Episcopal, amoïnada per la classe de Religió

MADRID.— El Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola ha deliberat, entre altres assumptes, sobre el tractament que rep la classe de Religió. En una nota publicada pel Comitè Executiu, s'assenyala que «quan hagin estat aprovats els decrets de totes les etapes educatives, la Conferència Episcopal emetrà una valoració detallada de la situació en què queda la Religió i el professorat que la imparteix».

El Comitè Executiu reconeix, no obstant això, que acull amb preocupació el fet que a l'educació primària, «l'oferta de l'anomenada "atenció educativa" als alumnes que no cursin la religió catòlica no garanteix que els que sí la fan ho facin en condicions de no-discriminació». Per als bisbes, «escollir l'educació religiosa i moral que els pares desitgen per als seus fills és un dret constitucionalment reconegut».

A la nota, també constaten que «el Ministeri d'Educació i Ciència ha enviat a les comunitats autònomes

una "Proposta de regulació de l'estructura del Batxillerat" que no esmenta l'assignatura de Religió. Se'n ha assegurat que això no significa que el Reial Decret que en el seu moment es publiqui no prevegi la Religió com a assignatura d'oferta obligatòria al Batxillerat. Si no fos així, s'incomplirien flagrantment els acords entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, i afectaria el dret dels pares i dels alumnes a l'ensenyament de la Religió».

Finalment, els prelats es refereixen a l'assignatura Educació per a la ciutadania i Drets Humans: «Els bisbes no s'oposen a una educació per a la convivència que no suposi una formació moral de les consciències dels alumnes imposada a tothom pels poders públics com a assignatura obligatòria. Tot i això (...) comporta el risc d'una intromissió inacceptable de l'Estat en l'educació moral dels alumnes, responsabilitat que correspon primer a la família i a l'escola.» (SIC)

El culte a la catedral de Còrdova

MADRID.— Davant les afirmacions d'un representant d'associacions islàmiques, referents al culte a la catedral de Còrdova, a propòsit d'unes declaracions anteriors del president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola precisa el següent:

- Mons. Blázquez no ha recomanat ni recomana de cap manera que els musulmans resin a la catedral de Còrdova.
- De les seves declaracions no es pot derivar, en cap cas, que s'hagi de negociar l'ús compartit de la catedral de Còrdova, sota el pretext d'un fals diàleg interreligiós.
- En referir-se al bisbe de Còrdova, el president de la Conferència Episcopal Espanyola, era conscient que l'única autoritat en la matèria és l'ordinari del lloc, és a dir, el mateix bisbe de Còrdova, en comunió i sota l'autoritat directa de la Santa Seu. (SIC)

Medalles commemoratives de Joan Pau II

MENATGE ALS 25 ANYS DE PONTIFICAT DE JOAN PAU II FETES EN OR MASSÍS DE PRIMERA LLEI

Joan Pau II: un viatger incansable amb destinació al nostre cor.

Des del 1978, any en què va ser escollit Papa, Joan Pau II ha destacat pel seu enorme compromís social... però no hi ha dubte: han estat els seus viatges els que més l'han acostat a l'afecte de tots nosaltres. El Papa es refereix a Espanya com «la Terra de Maria». Així la va batejar amb afecte, en el seu primer viatge. I així la va acomiadar en l'últim. «Amb gran afecte us dic, com la primera vegada... A reveure, Espanya! A reveure, Terra de Maria!» Per això, és bonic recordar el seu pas entre nosaltres. I és per això que Planeta Directo posa ara en marxa aquesta iniciativa: per a retre-li un emotiu homenatge amb l'esperit de l'agraïment.

Rebreu el certificat que acredita l'autenticitat de les medalles i la seva elaboració en edició numerada. Aquest certificat, signat per l'escultor Francesc Recasens, autenticarà que les medalles són obres d'art originals fetes a mà en or de primera llei, així com la seva elaboració en edició exclusiva i numerada per a aquesta ocasió commemorativa.

Aquesta exclusiva col·lecció es completa amb un obsequi molt especial.

L'estoig de llibres «El Papa Wojtyła. Una biografia en imatges». Història gràfica d'un pontificat: estoig més 2 toms en tapa dura amb més de 200 fotografies. Edició a tot color de la vida del Papa més respectat dels últims temps. Inclou les últimes fotografies del funeral a la plaça de Sant Pere de Roma. Inclou el testament de Joan Pau II.

INCLOU ADAPTADOR

En la seva última visita, el Papa es va acomiadar dient: «Us duc a tots en el meu cor» Ara som nosaltres els qui podem dur el seu record al costat del nostre cor.

L'art de Francesc Recasens ha donat forma a 5 medalles d'un excepcional valor artesanal

Per a aquesta iniciativa hem comptat amb un excepcional artista, Francesc Recasens, amb més de 50 anys d'experiència. Primer ha dibuixat a mà els esbossos de les fotografies i, a partir d'ells, ha esculpit també a mà els motlles de guix sobre els quals s'aboca l'or. Finalment, ha supervisat el gravat manual dels anversos per garantir-ne la qualitat com obres d'art. Destinades a ser contemplades amb orgull pels qui desitgen convertir els valors del Papa en la seva més preuada possessió.

No deixeu passar l'oportunitat de recordar un dels Papes que més bé va saber acostar la religió a la societat.

Sens dubte, tota una joia plena d'espiritualitat i de gran valor que només Planeta Directo Selecció us podia oferir en condicions molt avantatjoses: 36 quotes de 29,95 euros i a una quota final de 21,80 euros. Mai abans accedir a una col·lecció tan exclusiva havia estat tan fàcil.

En l'anvers, figura la imatge més representativa de cada visita del Papa...

...i en el revers, s'ha gravat a mà el lema sota el qual es va organitzar cada viatge.

SEÁN SAMMON, SUPERIOR GENERAL DELS GERMANS MARISTES

Séan Sammon, fill de pare irlandès i mare anglesa, va néixer el 1947 a Manhattan (Nova York, EUA). Doctor en Psicologia Clínica, ha exercit de professor així com de director clínic internacional de l'Affirmation House de Massachusetts. Ha publicat deu llibres i un gran nombre d'articles i cintes magnetofòniques

sobre temes de psicologia i sobre vida religiosa. Ha estat provincial de la província de Poughkeepsie i president de la Conferència de Superiors Majors de les congregacions religioses masculines dels Estats Units. El 1993 va ser elegit vicari general dels Germans Maristes i des de l'any 2001 és superior general.

«Cent maristes per a un projecte, amb Àsia com a objectiu»

—Quina resposta dona l'Institut marista al problema de la pobresa i de la injustícia social, de la discriminació i de l'explotació infantil...?

—Vivim en un món globalitzat. Recentment hem intentat establir un programa amb què puguem tenir més influència en les decisions de les Nacions Unides. Hem de treballar localment i universalment avui, perquè l'explotació no es dona només en àrees locals, sinó en àmbits internacionals i universals. Per exemple, el tràfic de nens. No ho podem fer tot, però necessitem tenir un esforç ben plantejat i organitzat per moure'ns en tots els fronts, per assegurar que combatem les injustícies, que impartim educació, que aconseguim canviar les vides dels infants, en particular, d'aquells que no tenen ningú.

—En què consisteix el projecte *ad gentes* que van decidir en una reunió celebrada fa un any a Sri Lanka?

—El projecte Missió *ad Gentes* té el seu origen en les crides del papa Joan Pau II, en què demanava d'una manera particular als ordes religiosos que tinguessin en compte Àsia com a camp d'apostolat. Som un Institut que compta arreu del món amb 4.200 germans i un gran nombre de seglars que treballen amb mig milió de joves cada any. Amb tot, a Àsia, on viuen dos terços de la població mundial, tenim una representació molt petita de germans i seglars; per tant, busquem d'incrementar aquest nombre. En segon lloc, informes de les Nacions Unides indiquen que els infants més pobres del món es troben al sud-est asiàtic. Volem treballar amb els més desfavorits, per al servei dels quals vam ser creats.

—Tenint en compte que existeixen dificultats de llengua, religió, cultura..., quina ha estat la resposta dels germans maristes a la seva crida?

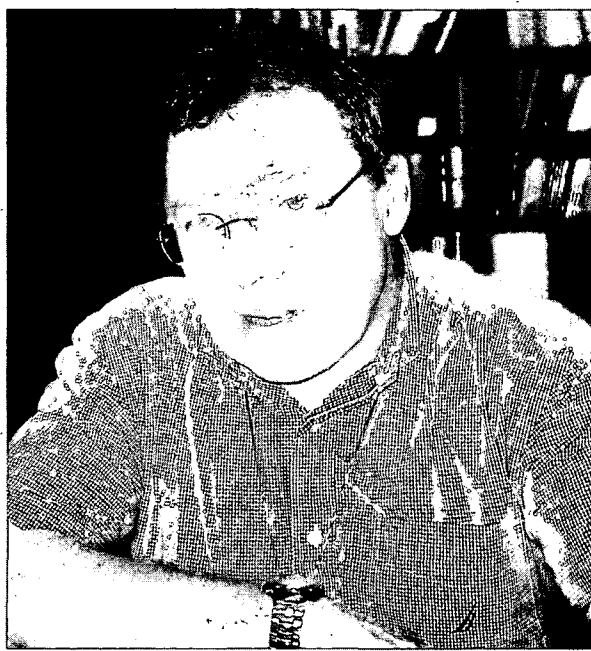
—En el passat, molts germans van ser destinats a les missions sense conèixer l'idioma local, sense una comprensió de les diferències culturals, sense una estimació cap a la gent de creences diferents. Van actuar de la millor manera que van saber, però van trobar problemes en el seu quefer diari. El que mirem d'aconseguir a través del programa a Davao és, en primer lloc, ajudar els germans a discernir si aquesta és una crida de Déu per a ells. Si els germans creuen que ho és, i l'Institut també ho creu, aleshores passaran a un altre pla en què se'ls proporcionarà preparació en l'idioma, en missionologia, en estudis de les cultures i en l'estimació envers la gent d'altres creences. És una feina de futur i volem que els germans estiguin ben preparats.

—Tenen prevista la seva presència en altres països?

—Sí, d'alguna manera, intentem incrementar la nostra presència en països on ja som presents, però, a més, planegem anar cap a noves àrees, com Indonèsia, el Vietnam... La Xina, que està experimentant grans canvis econòmics, representa una gran font d'esperança en termes de tasca d'evangelització. Òbviament, en algun moment en el futur, i de manera optimista en un futur proper, hi haurà un acostament entre les autoritats vaticanes i les xineses, que obriria aquest país jove a noves possibilitats.

—Quina opinió els mereix als bisbes de la zona el projecte que porten entre mans?

—Tots han rebut amb entusiasme la possibilitat de la nostra presència, cosa que és molt positiva. N'hi ha que veuran en nosaltres les persones que poden ocupar-se d'unes necessitats que ells miraran de definir ràpidament, com ser professors

de seminari. Aquesta no és la raó per la qual hi anem. Hi anem per servir les necessitats dels infants i dels joves més pobres. Un cop es descobreixi la tasca que realitzem, valoraran molt els esforços d'aquest projecte i el que pot reportar a la seva diòcesi.

—Quina és la problemàtica que es viu a Àfrica?

—Per a l'Església, per a la vida religiosa a Àfrica, un dels reptes més grans és la situació econòmica dels països en què ens trobem. En segon lloc, la violència que té lloc en molts indrets. Crec que hem de ser més actius políticament per confrontar els governs en què hi ha corrupció i practiquen cert tipus de nepotisme. La nostra esperança és poder treballar conjuntament amb els nostres germans africans per construir aquesta nova societat anhelada per tots ells.

—Els maristes tenen, gairebé des de la seva fundació, una presència singular a Oceania...

—Sí, és cert. Oceania va ser la primera missió de l'Institut; va ser assumida pels Pares Maristes. El meu sentiment personal és que va ser donada als Maristes perquè ningú més la volia, que és una bona manera de començar. Hi ha cultures magnífiques a Oceania, i ens cal ajudar la gent d'allà a descobrir, celebrar i compartir la seva cultura. També ens cal fer-ho en el context de la fe. No anem a portar Déu a la gent d'Oceania. Déu ja hi és. Hem d'ajudar-los a descobrir Déu enmig d'ells. He observat a Oceania els esforços reals de part dels germans i dels seglars per integrar-se en les cultures en què viuen, i molt especialment ho he observat en els germans missioners.

—Tothom mira els Estats Units quan es parla de la guerra de l'Iraq i del tema

del terrorisme internacional. Vostè, com a ciutadà americà amb arrels irlandeses, quin creu que hauria de ser el paper de l'Església en les relacions entre cristians i musulmans?

—Crec que en aquest punt es dona una situació complexa. El meu parer personal —la gent em diu que sóc molt innocent— és que els Estats Units van tenir una oportunitat de canviar la cara del món després de l'11 de setembre; països que es consideraven enemics naturals dels Estats Units es van commoure pel que va passar a les Torres Bessones. Per a mi, la forma d'aturar el terrorisme és tallar-ne el finançament. No crec que les guerres resolguin res. Penso que matar només aconsegueix portar una altra generació d'odi a l'escenari mundial. Crec que la pregunta bàsica és: com bastim ponts entre l'islam i el cristianisme? Quan parlem de terrorisme, parlem de grups radicals. No parlem del cristià normal o del musulmà normal, que són gent de fe. La majoria intenta educar els seus fills en la seva mateixa fe, respectar la tradició i trobar una vida millor per a ells.

Crec que fer la pau comporta sacrificis extraordinaris; els mateixos que són necessaris per fer la guerra. Estem compromesos en una guerra per la pau, per construir una societat pacifista i respectuosa entre gent de diferents creences, cultures i formes de pensar.

—Quina actualitat presenta la missió marista entre els infants i joves?

—Hi ha tres elements en la missió marista: que proclamem la paraula de Déu; que la proclamem als infants i als joves; i que la proclamem als infants i joves pobres. Crec que en són els elements bàsics. Avui dia realitzem aquesta tasca conjuntament amb homes i dones seglars.

—Té motius per ser optimista respecte del futur de la vida religiosa, en concret de la vida marista?

—Marcel·lí ens va fundar sense tenir diners, amb dos joves aspirants i una casa que tenia necessitat de moltes reparacions. Però tenia un somni, i estava posseït d'un zel i d'una audàcia que el van fer continuar endavant i fundar un Institut que avui dia és a 76 països del món atenent les necessitats de mig milió de joves. Sóc optimista perquè puc veure la generositat i la bondat de la gent, així com els grans recursos dels quals disposem com a maristes i com a religiosos. La renovació no ve de plans pastorals, d'estratègies o d'estudis sinó d'una transformació bàsica del cor. Crec que necessitem ser «bona nova» per a la joventut, que hem de ser molt explícits, molt clars, sobre la nostra alegria de viure aquesta forma de vida, i, finalment, ens cal dir-los que la nostra forma de vida és una manera meravellosa de viure la pròpia vida. Preguntar-los per què no s'uneixen a nosaltres en aquest esforç de servir els infants i joves més pobres en el nom de Jesucrist. En el nucli de tot hi ha d'haver aquesta passió per Jesús i per la seva bona nova.

Lluís Serra i Llansana

Traducció de l'anglès: Josep Lluís Martí i Tenas

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La persona, cor de la pau

A caba un any civil i demà en comencem un altre. Coincidint amb el dia 1 de gener, cada any l'Església promou la Jornada Mundial de la Pau, que fou instituïda per Pau VI l'any 1967, en aplicació de la doctrina i les orientacions del Concili Vaticà II. Aquest Concili tractà el tema de la pau, especialment en la constitució pastoral sobre l'Església en el món d'avui, coneguda com la *Gaudium et spes*. Celebrem, doncs, la quadragèsima Jornada Mundial de la Pau i aquest aniversari mereix ser destacat, ja que els Sants Pares han enriquit el magisteri eclesiàstic sobre la pau amb un missatge per a cada una d'aquestes quaranta jornades, en resposta als interrogants de cada moment i als temes propis de cada una d'aquestes jornades.

La jornada actual té com a lema «La persona, cor de la pau». En el missatge preparatori de la jornada, que es publica amb uns mesos d'anticipació, Benet XVI es refereix a «la propaganda i a la creixent acceptació d'estils de vida desordenats i contraris a la dignitat humana», que «van debilitant els cors i les intel·ligències

fins a apagar el desig d'una convivència ordenada i pacífica». «La pau està en perill —afegeix— quan no es respecta la dignitat humana i quan la convivència social no busca el bé comú.» Per a Benet XVI, la dignitat de les persones «és una condició essencial per a la pau de les famílies», així com «el signe comú del destí de la humanitat i el fonament de l'amor a Déu i al proïsme».

Desitjo fer referència, aplicant els ensenyaments del Sant Pare en aquest missatge, a dos fenòmens que són una ofensa a la dignitat de les persones i torben la pau en el si de les famílies. Un és la violència contra les dones, un fet que va en augment i que ha suscitat recentment diverses manifestacions de rebuig. La societat ha de preguntar-se fins a quin punt la presència d'actes violents, sobretot en els mitjans de comunicació audiovisuals, influeix en la proliferació d'actituds violentes a la llar. Un dels factors fonamentals per a l'educació dels fills és que aquests vegin que els seus pares es tracten entre ells amb una actitud d'amor i sobretot amb una actitud de respecte en tot moment i en tota circumstància,

fins i tot en els moments de tensió, de discrepància o de conflicte. Així ho demanen la mateixa dignitat dels pares i el bé dels fills. I em sembla que això ha de moure els pares a ser coherents i a evitar tot allò que els pugui conduir a perdre el control d'ells mateixos, amb uns danys molt greus, psicològics i morals, per als seus fills.

Un altre àmbit en el qual s'han produït recentment manifestacions d'actituds violentes és el de l'escola, tant en els alumnes entre ells, com en les relacions entre els pares dels alumnes i els mestres. Ho he dit en ocasions anteriors: per a una bona educació dels fills és absolutament necessari que hi hagi una relació constant entre els pares i els mestres. Els pares no poden complir ells sols la seva missió educativa. Necessiten l'ajut de l'escola. Alguns condicionaments de la vida actual —com el treball del pare i de la mare— poden dificultar una relació fluida entre pares i professors. I de vegades sorgeixen malentesos i conflictes. Les situacions conflictives han de trobar canals de diàleg, sense recórrer a actituds de violència que ofenen la dignitat de les persones sempre, i especialment a l'escola. La no-violència és el reconeixement pràctic de la dignitat de cada persona. I aquest reconeixement és el nucli i l'ànima de la pau.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La festa de la Sagrada Família

«Ningú no neix sol.» És una obvietat, però ho va haver de recordar el Sant Pare a València, el juliol passat, en la Jornada Mundial de les Famílies. Els homes sovint oblidem el que és més evident. Potser per això algú pot ara pensar que «la família fundada en el matrimoni d'una dona amb un home» és una imposició de l'Església.

L'home completament emancipat dels nostres dies sembla que ha de poder exigir tot allò que desitgi, fins i tot el moment de posar fi a la seva vida. Però mai no podrà decidir néixer. Ningú no ho pot decidir per si mateix. L'inici de la nostra vida, de la nostra història, ha estat decidit sense el nostre permís. Per això, en preguntar-nos a nosaltres mateixos qui són jo, posem la mirada en els nostres pares: en la mare i en el pare, i en la seva unió, que ens va constituir. Allà es troba la resposta. Som al món amb la condició de ser els fills d'un home o d'una dona concrets, i fruit de la seva unió. Portem en el bell mig de nosaltres mateixos la seva semblança, els seus dos noms,

que ens constitueixen. Fins i tot ells ens han posat un nom.

Tot això no és un invent de l'Església. Quan l'Església defensa la institució familiar i tots els seus valors el que fa és posar-se al costat de les persones, també d'aquelles que estan exigint una emancipació il·lusòria. Defensa el dret de tothom a tenir mare i pare. Vol protegir sobretot els més febles. És per això que s'imponeix recordar al marit i a la muller que es deuen una fidelitat plena, que el seu vincle matrimonial és indissoluble —com ho és el que els uneix al seus fills—, i les diferents manifestacions de la virtut de la castedat, que ha de ser viscuda a totes les edats i omple de sentit la sexualitat i l'afectivitat humanes.

L'emancipació és un procés d'alliberament polític, cultural, social, que caracteritza el nostre món modern i és, sens dubte, un gran pas endavant de civilització. Pot, però, ser mal interpretada. Fruit potser de l'esforç que ha costat, pot caure en l'extrem de la utopia, en l'individualisme. L'individualisme és una utopia perquè els éssers

humans, ho vulguem o no, som dependents els uns dels altres: ens necessitem, i els lligams que componen la família ens cohesionen. Potser en algun moment de la vida es pot pensar que no ens cal ningú al costat, però finalment això no serà així, i no ho serà mai per als altres: els fills, els ancians, els malalts. Tot això no ho inventa l'Església.

És evident que es presenten problemes a la família, però els problemes no desapareixeran fent desaparèixer la família. Tampoc el matrimoni no és una càrrega que s'imponeix des de fora al marit i a la muller: és la càrrega que ells mateixos s'imposen quan s'estimen com a marit i muller. No hi ha acte més sublim, més diví, que la creació d'un nou ésser humà, d'una nova consciència, d'un nou cor plenament necessitat d'amor.

Fins i tot Déu, l'omnipotent, que no necessitava una dona per encarnar-se, va voler néixer de Maria, l'esposa de Josep. L'home sempre neix en una família. Avui diumenge l'Església celebra la festa de la Sagrada Família: bona festa de la Sagrada Família!

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Mons. Josep Àngel Saiz
Bisbe de Terrassa

Plors per un milió d'innocents

El dia 28 celebrem la festa dels Sants Innocents. Tot i que pot resultar poc agradable en el marc de les festes nadalenques, vull aportar el meu petit granet de sorra al tractament i difusió d'un tema gravíssim que creix vertiginosament al nostre país. El 5 de juliol del 1985 es va aprovar a Espanya la llei de l'avortament. Han passat 20 anys i des d'aleshores les morts per avortament s'han incrementat de manera accelerada.

L'Institut de Política Familiar va elaborar el document *Evolució de l'avortament a Espanya: 20 anys després (1985-2005)*, que aborda d'una manera seriosa i rigorosa l'evolució d'aquesta problemàtica, la seva situació actual, les seves característiques i el tracte dispensat per les diferents administracions. Posteriorment, n'ha actualitzat les informacions. A finals de l'any 2006, aquestes són les dades més rellevants:

—L'any 2005 es van superar els 95.000 avortaments, amb un increment de l'11,7% respecte del 2004.

—Se superaran àmpliament els 100.000 avortaments l'any en el 2006.

—S'ha superat el milió d'avortaments (1.024.000), des que es va legalitzar l'any 1985.

Espanya s'ha convertit en un autèntic paradís dels centres d'avortament. Com s'ha arribat fins aquí? Pel que sembla, a causa d'un control insuficient per part de les administracions, també a causa de les ambigüitats de les lleis i reglaments i per últim, per manca d'escrúpols d'aquests centres que han convertit el nostre país en el lloc de preferència per avortar. En el fons hi ha un negoci important, també a costa de les dones.

Què dir davant d'aquestes dades? Demano a Déu que

ens concedeixi una mica de sensatesa a tots, començant per les administracions, seguint pels plans d'educació, continuant per les famílies, les escoles, els centres educatius cristians. Faig una crida en especial a la consciència dels professionals del món de la salut, que tant de bé fan a la societat i que tan compromesos estan a favor de la vida. Faig una crida en especial al món de l'educació que és tan important de cara al futur. En definitiva, una crida a tots els homes i dones de bona voluntat perquè evitem la

mort d'aquests innocents, els més indefensos de tots. Perquè temo que un fet de gravetat tan extrema ha passat molt desapercebut en els mitjans de comunicació llevat d'algunes cartes de bisbes, dos documents de televisió i algun altre escrit.

Si és important lluitar per la conservació del medi ambient i de l'anomenada biodiversitat de la naturalesa, incomparablement més ho és treballar en la defensa de la vida humana. I jo em pregunto: per què no reaccionem tots amb més contundència davant la mort de tants innocents no nats, davant la mort de més d'un milió d'innocents? Des del futur se'ns passaran comptes, sens dubte.

En els meus anys de pastoral parroquial vaig tenir ocasió d'escoltar i acompanyar unes quantes dones que havien avortat i que arrossegaven un trauma considerable i difícil de superar. Fa temps, era habitual que des d'aquí s'anés a Londres a fer aquesta pràctica execrable. M'avergonyeix que ara vinguin a Barcelona o a Madrid persones de diferents llocs d'Europa. Pregro a Déu que el nostre país encara tingui prou recursos morals per superar aquesta veritable tragèdia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El taxista, el Sant Pare i el Nadal

Surto de la catedral i tinc pressa. A casa m'esperen uns bons amics. Tanmateix he de tenir paciència. La fira de Santa Llúcia està plena de gom a gom. Hi ha un anar i venir de gent que impedeix de caminar amb rapidesa. M'ha tocat anar al darrere de dos infants que miren les parades amb ulls brillants. Un d'ells diu als seus pares que falta una gallina per al pessebre. L'altre porta un globus de color. Darrere meu hi ha una senyora que pregunta al seu marit quines coses els manquen encara adquirir. Han de comprar l'arbre i el Pare Noel. Per fi aconseguixo allunyar-me del tragí i la gatzara de la plaça.

Però no tot està resolt. Necessito un taxi. Com que tinc el temps just, no en puc parar un fins al cap de tres quarts. Comento al taxista que tots els taxis circulen ocupats. «Miri —em diu— aquests dies sembla que tothom hagi embogit; la gent baixa a comprar al centre de la ciutat. Tothom compra que compraràs. Jo em pregunto si una bona part de la gent sap què se celebra per Nadal. Potser no saben que va néixer un Infant en la pobresa, que ha marcat la història d'una manera especial, i que, després morí injustament ajusticiat en una creu. El consum exagerat pot enfosquir l'esdeveniment.» Escolto el que em diu

el conductor. He tingut la temptació, de vegades, de preguntar als transeünts si saben què celebrem per Nadal.

Pretenc no ser pessimista i penso que la lluminositat dels carrers de les viles i ciutats fa pensar en una Llum més pregona, en el Verb etern que es va fer home. No hi haurà qui, enmig dels paperets de colors i els avets, trobi l'Infant de la cova de Betlem? Segur que molts més dels que jo penso.

El nostre Sant Pare Benet XVI, el dia 15 de desembre, va dir a milers de joves universitaris de Roma que els regals del Nadal eren símbols del gran Do: el regal de Déu. El gran regal que Déu fa de si mateix a la humanitat. I que aquesta festa era el dia en el qual Déu s'havia lliurat als homes, do que esdevé perfecte en l'Eucaristia. El Papa, l'any passat, en una meditació sobre el misteri del Nadal deia: «En veure els carrers i places de la nostra ciutat ornats amb llums resplendents, recordem que aquests llums evoquen una altra llum, invisible als nostres ulls però que podem veure amb el cor. En contemplar-les, en encendre les espelmes a les esglésies, o els llums del Naixement i de l'arbre de Nadal a casa nostra, que el nostre esperit s'obri a la veritable llum espiritual que arriba a tots els homes i dones de bona voluntat.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Litúrgia a Terra Santa

La setmana passada explicava el cas d'un governador que va anar a pregar a Getsemaní. Em vaig equivocar en el país d'origen. No era del Camerun, sinó de Nigèria. Les coses com són.

Arribava a Terra Santa recelós per experiències conegudes o viscudes on visc. Conec una altíssima jerarquia a la qual altes jerarquies no van admetre a la seva concelebració. Vaig passar pel mal tràngol que, a uns quants, pel fet de no pertànyer al mateix curs de seminari del grup organitzador, no se'ns va permetre concelebrar. Això no és manera de comportar-se, ni les directrius de la Santa Mare Església, però els fets van passar així. Res semblant no m'ha passat mai en aquesta beneïda terra. Un dia vaig anar a la festa nacional de la patrona de Palestina, i, reconegut com de llengua estrangera, la comunitat celebrava l'Eucaristia en àrab, em van lliurar gentilment el text de l'anàfora en llatí. La simpàtica missa de les 6.30 a Natzeret se celebra en italià. Sempre he estat admès per la comunitat i m'han facilitat el text en italià o castellà, segons la meua preferència. Fa pocs dies, em disposava a acomiadar-me del Sant Sepulcre i hi vaig baixar de matinada. Vaig observar que era a punt de començar la missa conventual dels franciscans, en el mateix recinte. Amb una mica de por, vaig demanar permís. Amb un somriure molt oriental, el frare em va preguntar si sabia cantar, com que li vaig dir que no, em va contestar: «Doncs, poseu-vos al meu costat i repetiu en veu baixa, que celebrem en llatí i en gregorià.» He assenyalat això del somriure perquè després em van explicar que es tractava d'un antic budista coreà, convertit a Crist i, posteriorment, admès als Frares Menors. Fins ara, sempre m'he trobat bé entre el clergat del lloc. Un a zero, a favor seu.

Vull assenyalar dues coses de les celebracions. En primer lloc, la fidelitat total a les normes, sense deixar ni tan sols aquells textos que es podrien suprimir, si no es canten. Entre nosaltres no podem ignorar l'exactitud litúrgica als antics monestirs: Són tan pulcres que, de vegades, ens apoquen. Allà no és així. S'hi respira senzillesa, pietat i adoració serena. Com m'agradaria, encara que fos una vegada al mes, concelebrar en la missa de què he parlat, a les 6.30 a Natzeret! Llegits els textos per monges anònimes. Proclamat l'Evangeli, de vegades, pel pare Guardià, que ho fa meravellosament. (He de reconèixer que Déu no ha concedit a tothom la veu i l'entonació que ell hi sap donar.) La senzillesa i la pietat dels fidels es nota en la quietud i en el silenci. Sense incomodar-se, ni posar mala cara, perquè en alguna ocasió he fet alguna fotografia, acompanyada del corresponent disparament del flaix. Dos a zero. Aquesta acceptació del que ve de fora, a qui no es considera cap tafaner, l'he experimentat també quan m'he apropiat a celebracions ortodoxes o armènies. Hom té la sensació que, sense menysprear el valor sacramental i misteri de l'acció, se senten bé en el que fan i que els agrada que els altres ho apreciem. Sens dubte que, en cap d'aquestes basíliques importants, no es cobra cap entrada. Tres a zero, a favor seu. Cal afegir també que conec altres reunions, penso en Migdal H a 10 km de Natzeret, on la celebració es prolonga molt més. M'explicava el meu bon amic Eduardo que el dissabte anterior havia comptat 70 cotxes dels assistents a la missa vespertina, que dura hora i mitja. Cal dir també que si es tracta de celebracions dirigides especialment als joves, duren molt més (ja se sap que l'assistència a missa és directament proporcional a la durada de la litúrgia, estadístiques a l'acte. No en cultures cristianes decadents.)

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Gràcies pel teu camí,
amic meu

Quina alegria veure la recuperació d'algunes persones malaltes d'addiccions! Una alegria, però, que no em deixa oblidar del tot les llàgrimes d'una noia que porto des de fa uns dies al cor, i m'augmenta la impotència que sovint és la nostra espina...

L'alegria, compartida amb moltes persones que m'envolten, me la donen les paraules i els fets dels amics que fan un camí de reinserció després de molts anys de caigudes i recaigudes.

Les seves experiències són un testimoni del que pot significar la seva lluita per sortir de la droga, i el nostre acompanyament, si més no, amb el suport i l'amistat.

Així resumien el que han viscut aquest any uns nois en vies de recuperació total de les seves addiccions: «Ítaca (un pis d'acollida) és per a mi un referent. Allà vaig aprendre una nova manera de viure i vaig posar els fonaments per créixer i madurar, omplint la meua vida de valors i principis.»

«Ítaca ens ajuda a reconèixer els nostres propis límits que, sovint, som incapaces de veure. La inconsciència ens porta a viure malament. Nosaltres no ens ho podem permetre; malgrat que hi ha gent que pot viure superficialment, nosaltres no podem, perquè per a nosaltres significaria tornar al carrer, al consum, a la mala vida...»

«Durant 25 anys despertar cada matí era un malson. Ara despertar és un regal diari.»

Anava rumiant les paraules d'aquests nois que m'havien animat moltíssim, quan vaig rebre una trucada de la sala Baluard —anomenada comunament la «narcosala»—, que és un lloc on es proporciona als que no poden sortir-se'n, de moment, uns recursos per fer-ho d'una manera més higiènica. Vaig anar-hi de seguida.

L'angoixa i la desesperació d'una noia eren un contrast ben fort amb les paraules dels altres amics. Vaig recordar aquella afirmació: «Per a nosaltres és tornar al carrer, a la mala vida...» I és que realment el que s'hi veu és una degradació de la vida que només es pot entendre quan estàs a prop dels qui la pateixen. Les llàgrimes de la meua amiga parlaven per si mateixes de solitud, angoixa, remordiment, un «voler i dordre» al mateix temps que l'havien portat a un veritable atac de nervis i de desesperació.

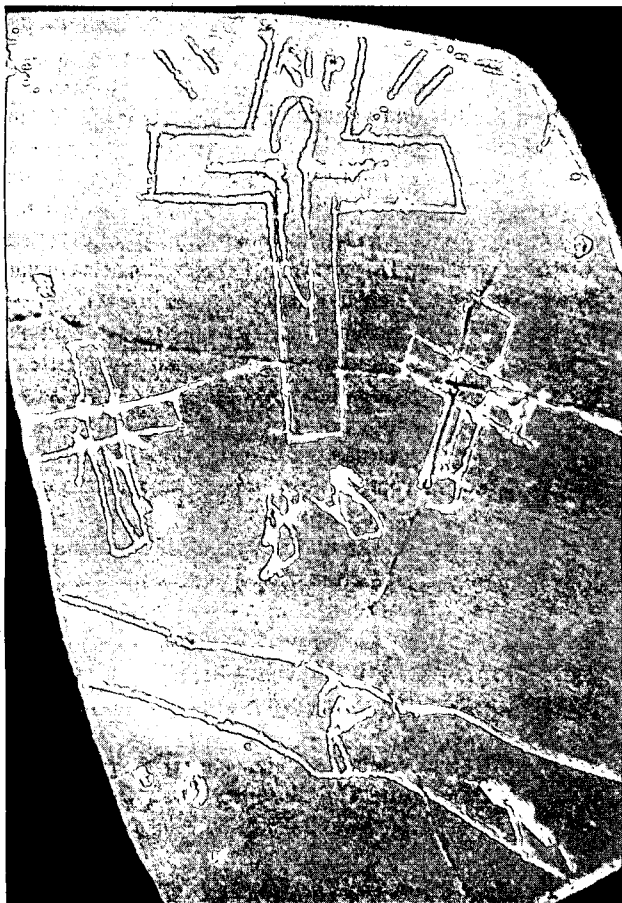
Era una nit fosca en aquell indret del carrer, i més fosca encara en l'ànima de la noia.

Quan estàvem.—la treballadora social i jo— tractant d'ajudar-la, es va acostar a nosaltres una «col·lega» que en aquell moment estava millor i em va abraçar dient: «Ajudeu-nos, que no podem sortir d'aquest infern.»

Aquella nit se'm van barrejar les llàgrimes de la noia i les paraules dels que ja havien sortit d'aquell infern i ho celebraven en un Nadal diferent.

Zoom

Eduard Brufau

Els arqueòlegs que treballen al jaciment romà d'Iruña-Veleia, a Àlaba, han fet uns descobriments excepcionals. Hi han trobat trossos de ceràmica dels segles III i IV amb representacions de la crucifixió, que serien les més antigues del món d'aquest tema iconogràfic. La troballa ha suscitat fins i tot l'interès del Vaticà, que hi ha enviat uns especialistes perquè examinin les peces. Al mateix jaciment també s'han trobat frases i pregàries cristianes en basc, que serien les primeres manifestacions per escrit d'aquesta llengua.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Paritat

La perspectiva de gènere és abordada per l'Estatut de Catalunya, especialment en l'art. 41. Els objectius que han de perseguir els poders públics es concreten en «aconseguir la igualtat real i efectiva i la paritat entre dones i homes». Tots dos objectius es posen al mateix sac però mereixen un tractament diferent, a la vegada que, per a la seva comprensió, cal matisar-ne bastant les formulacions. Aquest text només té sentit en el context de l'article. La igualtat apunta al principi d'igualtat d'oportunitats entre homes i dones i a l'absència de discriminació. Som lluny d'aquest objectiu. Per això, cal proposar-s'ho amb decisió. El pes d'una societat patriarcal (tan errònia com una societat matriarcal) dificulta el canvi de mentalitat i el reconeixement i el respecte als drets de les dones. La paritat, en canvi, és una altra cosa. Potser és vàlida com a mesura de transició per crear consciència, però com a objectiu final segurament és inconsistent. Pot servir com a corrector d'una situació discriminatòria i com un criteri a tenir en compte, però poca cosa més. El gènere no és l'única clau de classificació humana i social. És més greu quan se suma a altres discriminacions segons la cultura, la raça, l'economia, etc. Però aquestes discriminacions també són importants i no han de ser relegades.

El discurs políticament correcte promou la paritat, sense entrar gaire en detalls. Sovint, es tracta d'una arma electoral sense voluntat explícita de complir-la. Si hi hagués tant de zel com en el tema de les banderes, altra cara faríem. Montilla havia promès paritat en el seu govern si arribava a president de la Generalitat. Res més lluny en els càrrecs públics de rang màxim en el nou Govern. S'utilitza les dones per captar-ne el vot, però quan s'aconsegueix la cadira anhelada les promeses s'obliden amb rapidesa i impunitat. Per què? La paritat és «progressista», però la realitat es resisteix a les simplificacions.

Zapatero, en canvi, va fer un govern paritari en ministres, això sí, presidit per un home. Curiosament, quan retoca el concepte de matrimoni, desfà la paritat en contra d'una institució mil·lenària (molt anterior al cristianisme), recollida en el *Diccionario de la Real Academia* com «unió d'un home i d'una dona». S'ataca la paritat on existeix (la família) i es desplaça on no funciona (la feina i les estructures de poder). Els problemes que volia abordar amb el retoc familiar es podien haver solucionat per altres camins. No advoco per deixar de mirar la realitat, però sí per acceptar-ne la diversitat sense voler reduir-la a una de sola.

No ajuda al fet que la paritat es polaritzi en la lluita pel poder. Com a transició, pot ser pedagògic. En el fons, se sap que les dones que tenen càrrecs preeminents no ho aconsegueixen gràcies a un equilibri més gran amb els homes, sinó perquè altres dones, de preparació inferior i economies més febles, les aixequen sobre les espatlles. En aquest tema, les dones més combatives haurien de ser sensibles perquè el principi es compleix a mitges i en el fons hi ha frau respecte de l'objectiu que es busca. Les dones continuen pagant l'avanç de les companyes, però no per convicció, sinó per feblesa i pobresa.

Què és més revolucionari: aconseguir la paritat en el govern d'una nació o aconseguir-la, per exemple, en l'àmbit de l'educació? Què implicaria a la societat que l'educació infantil, primària i secundària seguís el criteri de la paritat en la contractació de professors i professores? El canvi seria més profund tot i que menys espectacular. Potser haurien de canviar els criteris que funcionen actualment en l'àmbit de l'educació. En comptes de pensar en la paritat en els nivells de poder, què implicaria projectar-la en els processos de transformació social? Es començarien a moure els salaris... i moltes altres coses.

3r aniversari

ROSA DEULOFEU GONZÁLEZ

Des de l'entranyable memòria del seu somriure de la fe, celebrarem l'eucaristia el dia 8 de gener, a les 7 de la tarda, a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona.

Després escoltarem uns breus testimonis de la seva vida.

CARTES DEL LECTOR

Records i il·lusions per Nadal

En aquestes dies tornem a ser com infants i els nostres sentiments estan plens de l'esperança de ser millors. Els records ens fan reviure aquella infància que vam viure al nostre poble, al costat dels pares i dels avis. Aquells mestres que a l'escola ens van ensenyar les primeres lliçons i, el capellà, les primeres pregàries. Passa el temps i els anys pesen sobre la nostra força enfeblida, que, en el passar dels dies, hem anat deixant en la cura dels fills, els néts i la família.

Un nou Nadal, com si fos el primer, amb els cànctics i els pessebres amb les nombroses figures, amb aquells molins i rierols nevats, pastors i àngels que davallen del cel, i que anuncien el naixement del Fill de Déu d'aquella Mare Maria elegida i del bon pare sant Josep. És la Sagrada Família; és la nostra família, a la qual hem d'imitar i transmetre cada dia.

I deixo sentir aquella música angelical, amb el soroll de les petjades dels camells —ja arriben...—, me'n vaig a dormir i, quan em desperti, trauré el cap pel balcó. Les muntanyes i tots els arbres tenen gebrada. Les campanes de l'església aviat repicaran i anunciaran que avui és festa, anirem a missa i lloarem el Nen Jesús.

Mn. PEDRO LARRAD PÉREZ
Barcelona

El pessebre i la família

En la contemplació del pessebre durant aquests dies, se'ns posa de ma-

nifest que Jesús neix, com la majoria dels éssers humans, almenys fins ara, en una família formada per un home i una dona units en matrimoni. No perquè és normal i obvi això deixa de tenir la seva transcendència, ja que el Fill de Déu es fa home, no sols per redimir-nos, sinó també per ensenyar-nos la millor forma de viure.

La família és l'ambient natural i adequat per a la transmissió de la vida, on cadascú pot ser autènticament ell mateix, i on tenen plenament sentit unes característiques tan genuïnament humanes com la paternitat i la maternitat, la filiació i la fraternitat. És la millor escola de socialització i on s'aprenen més bé totes les virtuts cíviques, especialment, la de la convivència.

En la família, cadascú és valorat pel que és i no pel que té o aparenta. Finalment, —i això és important per als que som creients—, és el conducte natural per a la transmissió de la fe. I creients o no, per a tots, la família és la cèl·lula bàsica de la societat. Si la família és el que ha de ser i funciona com ha de funcionar, també anirà bé la societat.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

És Nadal

Són àngels, imponents, impol·luts, forts. Els àngels que decoren la ciutat són tan reals que em sembla que puc sentir la seva música; em sembla sentir

el seu missatge. Van a l'uníson, acompanyats. No desentonen amb les decoracions modernes. Se'ls veu contents perquè porten un gran anunci: ja és Nadal!

Recentment hem passejat pels llocs nadalencs per comprar algunes figures del pessebre que s'han perdut o s'han fet malbé. Així, vam gaudir veient els petits buscant un bou que tingui un semblant simpàtic, ja que no volen que el nen s'espanti quan se'l miri de reüll. El que ens va portar més temps és escollir el bressol. A la vista del poc èxit que teníem, vam decidir fer-lo a casa. La iaia va fer un coixí amb unes plomes; els llençols eren d'una roba del seu aixovar. La canalla, amb l'ajuda del pare, van fer el bressol. Una vegada tots complaguts, només ens va quedar trobar un nen rosadet i que somrigués molt. El vam guardar fins al dia 24 i llavors el vam posar amb la mateixa solemnitat de cada any.

Les llums dels carrers ens recorden que ha nascut la llum del món i per a nosaltres és la millor notícia. Voldríem no caure en el consumisme imperant d'aquests dies, però és difícil. Els aparadors són temptadors, estan tan artísticament decorats que semblen competir per emportar-se un premi. Encara que el més important a casa nostra és que estem en família, i malgrat que trobem a faltar els que ja no hi són, procurem estar molt feliços.

Com fem també la resta de l'any, i recordant els nens que tenen una vida difícil, quan els meus fills van acabar el col·legi vam anar a deixar unes joguines i torrons als menys afortunats. És Nadal i volem que molts altres compartixin la nostra alegria.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

Carta del rabadà Joanet als nens i nenes de Catalunya

Bons amics,

Oi que em coneixeu? Sóc el rabadà Joanet que atalaia el ramat de xais i ovelles que pasten als prats a prop de Betlem. Us recomano, bons amiguets, que sigueu diligents i matiners, ja que, a causa de tenir molta son la nit de Nadal i dormir a la vora del foc abrigat fins al nas, no vaig tenir la sort de veure ni de sentir l'àngel que, a mitjanit, va venir a despertar els pastors per anunciar-los que havia nascut el Messies en una cova de Betlem. Sort que l'amo Pasqual, estirant-me de les orelles, em va cridar: «Què fas adormit? Aixeca't, lleva't, Joanet, que ha nascut aquesta nit de Maria el Jesuït.»

Vosaltres, amics, que suposo que aneu a catecisme, sabreu per l'Evangeli que els àngels no van anunciar el naixement de Jesús ni a Herodes, ni a la gent orgullosa de Judea, sinó a persones senzilles i netes de cor, com els pastorets de Betlem. Per això, del teatre de Nadal, els catalans en diem *Els Pastorets*. Arribats a la cova cantant i ballant, tots els pastors van fer ofrenes a l'Infant. Per a la seva carona i el seu somriure em vaig adonar que aquell Nen era el Messies baixat directament del Cel, a la falda de Maria Verge, i, com que em va semblar que tenia fred, em vaig treure la samarra de pell i la vaig posar sobre el bressol. La seva mare va estar tan contenta que em va fer un petonet.

Com bé sabeu, Josep i Maria van venir de Natzaret a Betlem a empadronar-se. Totes les cases dels parents eren plenes de gent i, a l'hostal, per dormir, els volien cobrar

molts diners que no tenien. A Josep tampoc no li va agradar l'hostal perquè feia pudor de vi i, sobretot, d'avarícia. No era un lloc prou digne per néixer el Fill de Maria. Als afores de Betlem, dos pastorets els indicaren una cova o cabana on hi havia un bou i una mula i que aquell vespre no hi faltava llenya seca ni palla neta. Maria, mentrestant, reposava asseguda sobre un gros sóc o tió, vora el foc i jo li vaig preparar un plat de sopes ben calentonetes i la senyora les va trobar molt bones.

Als volts de mitjanit, un àngel vestit com una padrineta va anunciar també a aquells dos pastors el naixement del Jesuït i assenyalant el tió on havia reposat Maria, va dir: «Per Nadal, d'ara endavant, els infants plens d'il·lusió, per recordar el Déu-Infant, la Mare de Déu i els pastors, uns presents demanaran, tot clavant cops de bastó a l'esquena del tió.»

Bons amiguets, quan aneu a missa, recordeu-vos dels pobres infants d'aquests mons de Déu que no saben què és el Nadal. N'hi ha que no tenen pares i viuen atemorits per les guerres, són explotats i no tenen res per menjar. Solament seran feliços de debò quan puguin conèixer cara a cara el Jesuït, al cel, com jo el vaig conèixer al Portal de Betlem. Mentrestant, com que el tió us haurà rajat moltes coses bones digueu als vostres pares que enviïn algun dineret a les diferents organitzacions cristianes que procuren que hi hagi pau a la terra i subministren menjar, vestits i medicines a tots els homes de bona voluntat. Ah! I, com cada any, ja ens veurem a la representació d'*Els Pastorets*.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pessebres

—Es pot prohibir fer un pessebre en una escola pública? He sentit a dir que això passa en alguns col·legis. No creu vostè que hem perdut el cap?

—Ho ha sentit bé, però afortunadament es tracta d'excepcions que confirmen la regla. Fins i tot, he llegit que la directora d'un centre va llançar a les escombraries el pessebre que havien fet els alumnes de Religió. Això fa massa olor de sofre. Amb tot, la majoria de col·legis continuaran fent aquest bonics pessebres que omplen d'alegria aquests dies de l'any. Fa poc, el papa Benet XVI va encoratjar un nombrós grup de nois de Roma a continuar fent el pessebre a casa i a l'escola. També aquests dies, Mons. Juan del Río, bisbe de Jerez, ha escrit sobre aquest tema. Com a resposta a la consulta, vull esmentar algunes de les seves paraules: «...les celebracions [del Nadal] han forjat tota una cultura nadalenca que té les seves expressions en la gastronomia, la música de les nades, la pintura i l'escultura dels naixements. Tot això ens parla de com l'encarnació de la fe cristiana crea cultura i engendra valors que ennoblixen els pobles i la seva gent. Doncs bé, ara passa que per ser "políticament correctes", per no "ferir sensibilitats" d'altres credos o de la nova "religió laica", tot això cal reconvertir-ho, disfressar-ho, maquillar-ho perquè s'hi assembli i no sigui. El més curiós és que aquest emmascarament ha estat afavorit per uns quants agnòstics i ateus que des d'una posició laïcista parlen molt de la tolerància envers les seves postures i les d'altres religions, però no utilitzen la mateixa mesura per a la sensibilitat cristiana i catòlica d'aquests dies... Això també té el seu reflex en aquestes postals de felicitació d'institucions públiques on hi ha una ocultació a qualsevol referència cristiana. En moltes ocasions són preferibles signes que evoquen les religions i mitologies naturalistes nòrdiques com l'arbre, el vasc, la neu, els elfs o els follets, abans que al·ludir al fet històric de Betlem.»

L'anàlisi és realista. Però no perdem la serenitat. Fem en pau els pessebres i alegrem-nos perquè el Nadal encara és capaç de suscitar el millor de nosaltres mateixos en tantes persones de bona voluntat. I els que coneixen la tradició d'*Els Pastorets* saben que aquests dies el pobre dimoni està de molt mal humor perquè intenta, sense aconseguir-ho, fer desaparèixer aquesta alegria que la vinguda del Fill de Déu ha portat al món. Feliç i Sant Nadal per a tothom! Procurem viure'l molt cristianament en família i en la nostra comunitat de fe.

• Si voleu enviar les vostres consultes al

Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:

elconsultori@hotmail.com

www.balmesiana.org

apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Cal indicar sempre «Consultori».

Vuit dies de Nadal

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una festa que es prolonga

La solemnitat del naixement de nostre Senyor Jesucrist és, actualment, l'única festa que té pròpiament octava en la litúrgia. També ho té, en certa manera, el dia de Pasqua, però en aquest cas la prolongació de la festa és més ample: fins a cinquanta dies, encara que la primera setmana tingui un relleu especial.

Vuit dies, doncs, per celebrar Nadal. És una manera de subratllar la grandesa del misteri celebrat, una invitació a anar més a fons en la contemplació per descobrir-hi les riqueses que conté. És quelcom semblant a les repeticions que fem de les coses que ens plauen, en la vida quotidiana, en les quals trobem sempre novetat i profit.

En el cas de la litúrgia de Nadal tenim una celebració de l'octava que podríem qualificar de «mixta». Si hi ha un diumenge entremig, s'hi celebra la festa de la Sagrada Família. Els tres primers dies —26, 27 i 28 de desembre— celebrem les festes de sant Esteve, de sant Joan Evangelista i dels Sants Innocents màrtirs. Els altres dies són totalment d'octava, però també les Vespres de cada dia són les de Nadal. Així es destaquen les Vespres, dins la Litúrgia de les Hores, com el moment de pregària que manté durant tota l'octava la presència de Nadal. Finalment, tot va a parar a la

solemnitat de la Mare de Déu, el dia 1 de gener.

Les antífoes del Magníficat

Això que acabo de dir justifica que centrem la nostra atenció espiritual en les antífoes que acompanyen, durant aquesta octava, el cant del Magníficat de la Mare de Déu. Constitueixen un itinerari contemplatiu del misteri, des de la perspectiva mariana.

La primera (dia 26) recull el text del llibre de la Saviesa que parla de la Paraula de judici i salvació de Déu en la nit de Pasqua: enmig del silenci, la Paraula omnipotent davallà del cel! És una evocació, per a nosaltres, de la nit de Nadal. Certament, enmig del silenci i la pobresa nasqué el qui és la Paraula, feta carn, home. No són les figures de Josep i Maria adorant l'Infant ple de llum divina les que millor expressen l'actitud de l'Església en el Nadal?

La segona (dia 27) és una lloança adreçada a Maria Verge: per ella s'han complert totes les profecies messiàniques, i la seva maternitat l'ha deixat intacta com ho era abans: *Virgo concepisti, et Virgo genuisti* («concebéreu essent verge, i continuàreu verge en el part»). En la lloança hi ressonen les antífoes majors —de la *Oh*— cantades els dies abans de Nadal, que recollien les profecies esmentades. Ningú com Maria

ha viscut en primera persona l'espiritualitat de l'Antic Testament acomplert. La tercera antífona (dia 28) s'atura dolçament en la maternitat de Maria. Hom diria que s'adiu amb la festa dels sants Innocents de Betlem, presos de les seves mares amb violència. La referència a l'al·letament de Jesús destaca el sentit profundament humà del misteri de l'encarnació, i fa pensar en les moltes imatges de Maria al·letant l'Infant.

L'antífona del dia 29 fa, amb poquíssimes paraules, la síntesi del misteri de la salvació, amb la maternitat de Maria en el centre. El Rei del cel ha nascut de la Verge per retornar al cel l'home perdut. Jesús dirà: «He sortit del Pare i he vingut al món, ara deixo el món i me'n vaig al Pare.» I al lladre penedit Jesús li assegura l'entrada al Paradís. Una vegada més es justifica, amb això, el títol de «porta del cel» atribuït a Maria.

L'antífona del dia 30 és una lloança i una súplica adreçada a la Mare de Déu amb unes paraules essencials: glorifiquem la Mare de Déu perquè d'ella ha nascut el Crist, i li demanem la salvació. D'aquesta manera recordem Maria en la recitació del Símbol de la fe. Així també el clímax de l'octava accentua el que serà la seva conclusió: la solemnitat del dia 1 de gener. El que demana aquell dia l'Església és exactament el mateix que diu aquesta antífona: que sigui intercessora per la nostra salvació!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Roma al segle III
- ☐ Primer Papa de l'Església no perseguida
- ☐ Va maldar per lluitar contra l'arrianisme
- ☐ Va tenir una bona entesa amb l'emperador Constantí
- ☐ Mor l'any 335

L'any 313 l'emperador Constantí, per mitjà de l'edict de Milà, va legalitzar el cristianisme i d'aquesta manera va posar fi a la terrible època de les persecucions. L'any següent era escollit pontífex Silvestre I, que així es convertia en el primer Papa d'aquesta nova etapa de llibertat.

Malgrat el pas endavant importantíssim que va significar la legalització del cristianisme, a l'Església se li plantejaven igualment un seguit de reptes de pes. El principal era preservar la unitat dels creients, que des de feia temps es veia amenaçada per diversos corrents heterodoxos, sobretot l'arrianisme. Silvestre I va lluitar contra aquesta heretgia amb força, si bé no va desaparèixer totalment fins al cap de molts anys. En aquesta lluita contra l'arrianisme cal destacar

Sant Silvestre I

el Concili de Nicea de l'any 325, durant el qual es va aprovar el Credo, que parla expressament de la divinitat de Crist, en contra del que creien els arrians. Però el Concili va tenir la peculiaritat de ser convocat per l'emperador Constantí, i no pas pel Papa, com hauria estat més lògic, que es va haver de limitar a enviar-hi dos representants i a rebre els comunicats que n'anaven sortint.

Tot i això, la relació de Silvestre I amb l'imperi, i especialment amb Constantí, van ser força bones. La legalització del cristianisme i altres gestos de l'emperador, com ara la construcció del Laterà i d'altres esglésies, van ser signes clars de l'interès que tenia Constantí per establir una bona relació amb els cristians.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de Nadal

(Salteri: setmana 1)

DESEMBRE

31. Diumenge

La Sagrada Família (F), *Blanc*. Lectures: Eclesiàstic 3,3-7.14-17a / Salm 127 / Colossencs 3,12-21 (o bé: 1 Samuel 1,20-22.24-28 / Salm 83 / 1 Joan 3,1-2.21-24) / Lluc 2,41-52

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvestre I, p. i mr.; Sabinià, b. i mr.; Santes, Coloma, vg. i mr.; Melània la Jove.

Festa Major: a Centelles.

Any 2007

GENER

1. Dilluns

Octava de Nadal. Santa Maria Mare de Déu (S), *Blanc*. Lectures: Nombres 6,22-27 / Salm 66 / Gàl·lates 4,4-7 / Lluc 2,16-21

ALTRES CELEBRACIONS: *Imposició del Nom de Jesús, Emmanuel*. Sants, Concordi, prev. i mr.; Almaquí, mr.; Santes, Eufrosina, vg.

2. Dimarts

Sant Basili el Gran i Sant Gregori Nazianzè (MO), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 2,22-28 / Salm 97 / Joan 1,19-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Macari, ab.; Isidor d'Antioquia, b. i mr.; Adelard, ab.; Santes, Emma, vg.

Festa Major: a Masllorenç.

3. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 2,29-3,6 / Salm 97 / Joan 1,29-34. Si es vol: *El Santíssim Nom de Jesús* (ML), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anter, p. i mr.; Fulgenci, b.; Daniel, mr.; Atanasi, mr.; Josep-Maria Thomasi, prev. i card.; beat Atlan de Solminiac, b.; beat Ciríac-Elies de Chavara, prev.; Santes, Genoveva, vg.

Festa Major: al Pont d'Armentera.

4. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 3,7-10 / Salm 97 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rigobert, b.; Odiló, ab.; Santes, Isabel-Anna Seton, rel.; beata Àngela de Foligno, rel.

5. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: 1 Joan 3,11-21 / Salm 99 / Joan 1,43-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Telèsfor, p. i mr.; Simeó Estilita, monjo; Joan Nepomucè Newman, b.; beat Dídac-Josep de Cadis, prev.; Carles de Sant Andreu, rel.; Santes, Emiliana, vg.

6. Dissabte

Epifania del Senyor (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 60,1-6 / Salm 71 / Efesis 3,2-3a.5-6 / Mateu 2,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melcior, Gaspar i Baltasar; Melani, b.; Nilamó; Santes, Macra, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge de la Sagrada Família

Lectura primera

1,20-28

Samuel serà del Senyor tota la vida

Lectura del primer llibre de Samuel:

El Senyor es recordà d'Anna i va tenir un fill. Li posà el nom de Samuel, perquè era el fill que ella havia demanat al Senyor.

Elcanà, el marit d'Anna, va pujar al santuari de Siló, amb tota la família, per oferir el sacrifici anual i complir la prometença. Anna no hi va anar. Va dir al seu marit: «Quan hauré desmammat el nen, ja l'hi portaré; el presentaré al Senyor, i que es quedi allà per sempre més.»

Anna s'endugué Samuel a Siló, amb un toro de tres anys, mig sac de farina i un odre de vi, i presentà el noi al temple del Senyor. Samuel encara era un nen.

Després d'immolar el toro, presentaren el nen a Elí. Anna li digué: «Senyor meu, ho juro per la vostra vida: Jo sóc aquella dona que un dia vaig pregar aquí mateix, davant vostre. Aquest noi és el que jo vaig demanar al Senyor, i ell me'l va concedir. Per això jo l'hi cedeixo: serà d'ell tota la vida.»

Després es prosternaren allà mateix i adoraren el Senyor.

Salm responsorial

83

Que n'és, d'amable, el vostre temple, Senyor de l'univers.

Tot jo sospiro i em deixo pels atris del Senyor.

Ple de goig, i amb tot el cor, aclamo el Déu que m'és vida.

R. Feliç el qui viu a casa vostra, Senyor.

Feliç el qui viu a casa vostra lloant-vos cada dia.

Feliços els qui s'acullen als vostres murs: emprenen amb amor el camí. **R.**

Senyor de l'univers, escolteu la meua súplica, escolteu, Déu de Jacob.

Déu nostre, mireu amb amor el vostre Ungit, fixeu-vos en el rei que ens protegeix. **R.**

Lectura segona

1 Jn 3,1-2.21-24

Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som

Lectura de la primera carta de Joan

Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com no l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

Al·leluia

cf Ac 16,14b

Obriu, Senyor, el nostre cor, perquè escoltem atentament les paraules del vostre Fill.

Evangelí

Lc 2,41-52

Els pares de Jesús el trobaren al temple entre els mestres de la llei

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb la peregrinació de Pasqua. Quan ell tenia dotze anys, pujaren a celebrar les festes com era costum i, passats els dies, quan tothom se'n tornava, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se'n adonessin. Pensant que anava amb altres de la caravana, feren la primera jornada de camí. Al vespre el buscaven entre els parents i coneguts i no el trobaren. L'endemà se'n tornaren a Jerusalem, a buscar-lo.

El tercer dia el trobaren al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes. Tots els qui el sentien estaven meravellats de la seva intel·ligència i de les seves respostes. Els seus pares quedaren sorpresos de veure'l allà, i la seva mare li digué: «Fill, per què t'has portat així amb nosaltres? El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia.» Ell els digué: «Per què em buscàveu? No sabíeu que jo només podia ser a casa del meu Pare?» Ells no compregueren aquesta resposta.

Després baixà amb ells a Natzaret i vivia sotmès a ells. La seva mare conservava tots aquests records en el seu cor. A mesura que Jesús creixia, avançava en enteniment i es guanyava el favor de Déu i dels homes.

Barcelona

diòcesis

Martino presenta l'edició catalana del «Compendi de la doctrina social»

■ L'obra, publicada el 2004, ha estat traduïda ja a 29 idiomes

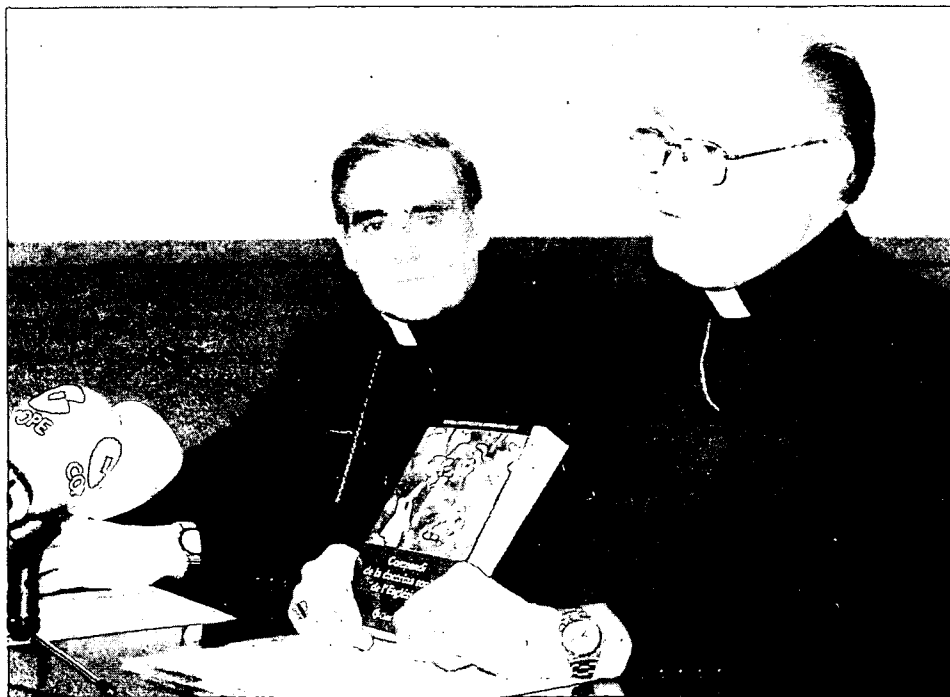
BARCELONA.— Amb motiu de la presentació oficial de l'edició catalana del *Compendi de la doctrina social de l'Església*, el cardenal Renato R. Martino, president del Pontifici Consell Justícia i Pau, va visitar recentment Barcelona convidat per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach. Martino va qualificar el Compendi d'«obra sense precedents» i es va mostrar satisfet de la traducció al català d'un volum que recull, de manera sistemàtica, el corpus doctrinal de l'ensenyament social catòlic.

Fins fa només dos anys l'Església no comptava encara amb una obra de referència que recollís en un sol volum el conjunt dels seus ensenyaments en matèria social i política. Tant és així que al Vaticà se solia parlar irònicament de la doctrina social com un dels «seus secrets més ben guardats». Amb la publicació l'any 2004 del *Compendi de la doctrina social de l'Església*, el «secret» sortia a la llum, i amb ell es posaven per fi mitjans adequats per promoure arreu del món el coneixement dels ensenyaments del magisteri pontifici en el camp social.

El *Compendi de la doctrina social de l'Església*, llargament esperat, està cridat a esdevenir un instrument valuós de discerniment moral i pastoral, que «motivi i orienti la presència dels catòlics en la història de manera organitzada». S'hi aborden i sistematitzen els ensenyaments del Magisteri de l'Església en matèria social i política, i posa en relleu especialment les aportacions dels papes en les seves encíclics socials, des de Lleó XIII fins a la *Rerum novarum*, fins al prolífic Joan Pau II. La família, el treball, la pau, el medi ambient, l'economia... són alguns dels molts aspectes de la vida humana recollits en el Compendi.

La nova obra de capçalera de la doctrina social de l'Església ha rebut nombrosos elogis des de la seva publicació l'any 2004. El mateix Joan Pau II, principal impulsor d'aquesta iniciativa, la va esmentar diferents cops en els darrers mesos de la seva vida. També Benet XVI l'ha esmentada en ocasions, inclosa en la seva primera encíclica, que sense tractar expressament un tema social, dedica alguns paràgrafs a aquesta obra alhora que insta els catòlics a expressar el seu amor en la vida de cada dia.

Com es reconeix des del Pontifici Consell Justícia i Pau, encarregat de l'elaboració de l'obra, aquesta síntesi s'adreça a totes aquelles persones que comparteixen amb l'Església la preocupació

El cardenal Martino, al costat de l'arquebisbe de Barcelona, en la presentació de l'edició catalana del Compendi.

pació per la persona humana. També es proposa a les altres confessions cristianes i a la resta de tradicions religioses. En aquest sentit, un dels objectius de l'obra ha estat «alimentar el diàleg ecumènic i interreligiós». Aquesta voluntat real de diàleg per part de l'Església catòlica s'ha concretat en diferents propostes de treball conjunt amb ortodoxos i protestants en temes de pau i drets humans.

Edició catalana

Traduït a 29 idiomes, el Compendi acaba de ser publicat en català, editat per Claret, per encàrrec dels bisbes de la Tarraconense. La presentació oficial a Barcelona, el 13 de desembre passat, va comptar amb la presència del màxim responsable Vaticà per a la difusió de la doctrina social: el cardenal Renato R. Martino, president del Pontifici Consell Justícia i Pau. Martino es va mostrar realment satisfet per l'aparició de l'edició catalana del Compendi perquè el considera un instrument de gran valor «per l'ús

«Amb la publicació del Compendi s'obre un nou horitzó en l'àmbit de la pastoral social de l'Església»

que se li donarà per relançar la pastoral social en general i, sobretot, per animar una presència conscient, coherent i comunitària dels laics compromesos en la societat i en la política».

El cardenal responsable dels afers socials del Vaticà va voler deixar clar que la base d'aquest volum és «la centralitat de la persona». «Quan situem l'home en el centre de les nostres preocupacions —va explicar en roda de premsa davant d'un bon nombre de mitjans de comunicació—, descobrim que la persona té una dignitat, i de la defensa d'aquesta dignitat

sorgeixen els Drets Humans.» «S'havia acusat li Església de no preocupar-se del món —va continuar dient Martino—, però aquesta obra demostra amb claredat que aquesta acusació no té cap base. A l'Església la preocupa tot el que preocupa l'home.»

A més de la roda de premsa davant dels mitjans de comunicació, la presentació de l'edició catalana del *Compendi de la doctrina social de l'Església* va comptar amb un acte públic a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, copresidit pels arquebisbes Lluís Martínez Sistach i Jaume Pujol. Van assistir també a la presentació els bisbes Carrera, Vives i Casanova.

Fidelitat a l'home

Davant d'un públic nombrós, el president del Pontifici Consell de Justícia i Pau es va mostrar convençut del benefici que el Compendi aportarà a les comunitats cristianes, especialment als laics, en «la presa de consciència del seu dret i deure d'entrar en les problemàtiques de la societat i del territori del qual formen part». Per a Martino, «el cristià laic és aquell que aprèn a entrar en la vida, en la història, en les realitats terrenes i socials amb la llum i la caritat de la Paraula escoltada en la seva comunitat cristiana, dels sants misteris celebrats i de la caritat rebuda com a do de l'Esperit Sant». «La fe cristiana —argumentava— no es posa sobre el pla de les abstraccions, de les nocions teòriques, sinó més aviat, en primera instància, en el pla de l'ésser, del viure.» I com a conclusió va afegir: «Quan parlem dels drets de la persona humana, del desenvolupament, de l'economia, de la política, de la guerra i de la pau... no pretenem reservar-nos un espai entre les «paraules» dels estats, sinó contribuir a la recerca del bé dels homes, per fidelitat a l'home i per fidelitat a l'Evangeli. És per això que l'Església creu que té el dret i el deure de fer sentir la seva veu.»

Amb la publicació del nou *Compendi de la doctrina social* s'obre un nou horitzó en l'àmbit de la pastoral social de l'Església. Aquest manual de referència en l'àmbit social i polític ha estat elaborat per completar la formació dels cristians i atorgar-los eines en el seu diàleg quotidià amb el món. «El vincle entre caritat i doctrina social de l'Església és molt íntim —recordava també el cardenal Martino—. Aquesta doctrina és servei a la persona singularment coneguda i estimada en la plenitud de la seva vocació i té com a objectiu la responsabilitat i la cura de l'home confiat per Crist a l'Església.»

Samuel Gutiérrez

L'arquebisbe rep el visitador apostòlic per als ucraïnesos

BARCELONA.— Mons. Lluís Martínez Sistach va rebre l'11 de desembre passat Mons. Hlib Lonchyna, bisbe de l'Església gregocatólica —que pertany, per tant, a l'Església catòlica— i que és el visitador apostòlic per als fidels catòlics ucraïnesos d'Itàlia, Espanya i Irlanda.

L'arquebisbe de Barcelona i Mons. Lonchyna van tractar sobre la situació dels immigrants ucraïnesos i sobre el servei religiós a les persones d'aquesta comunitat catòlica. En especial, van parlar sobre els sacerdots ucraïnesos que exerceixen el seu servei pastoral a l'Estat espanyol i en concret a Barcelona. A Barcelona a la cripta de l'església de Pompeia (av. Diagonal, 450), el primer i tercer diumenge de cada mes, a les 11 h, se celebra una divina litúrgia en ritu bizantí-ucraïnès. (C.C.)

Barcelona

Dos seminaristes reben el diaconat

■ L'ordenació de Bru Bérchez i Alfred Sabaté va tenir lloc a Premià de Mar

PREMIÀ DE MAR.— Bru Bérchez Cagigal i Alfred Sabaté i Botet van rebre el ministeri del diaconat de mans de l'arquebisbe de Barcelona el tercer diumenge d'Advent. Acompanyats dels seus companys seminaristes, d'una trentena de preveres i dels seus amics i familiars, Bru i Alfred van fer un pas més en el seu camí vital cap al sacerdoti.

El mes de febrer d'aquest mateix any l'Església diocesana de Barcelona admetia a ordes Bru Bérchez Cagigal i Alfred Sabaté i Botet per proporcionar-los la preparació adient d'acord amb el desig de convertir-se en sacerdots. Prop de deu mesos després, Mons. Martínez Sistach els ha ordenat com a diaques.

Va ser a la població de Premià de Mar, a uns quilòmetres de Barcelona, al capvespre del tercer diumenge d'Advent. L'església parroquial de Sant Cristòfol es va omplir per a l'esdeveniment, ja que Bru hi està destinat. A més dels fidels autòctons, no es van perdre la cita familiars i amics dels dos joves, així com els seus companys del Seminari i una trentena de preveres de l'arxidiòcesi de Barcelona.

Bru, a més de servir a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià, col·labora amb el Seminari menor com a ajudant de formador i sempre va estar molt vinculat

al Cottolengo del Pare Alegre. I per la seva banda, Alfred, que fins aquest estiu col·laborava a la parròquia de Sant Andreu de Llavaneres, actualment estudia Mariologia a la Pontifícia Facultat Teològica Marianum de Roma i resideix al Pontifici Col·legi espanyol Sant Josep de Roma. Abans d'escoltar la promesa dels escollits i d'imposar-los les mans, Mons. Martínez Sistach s'hi va adreçar durant l'homília en un dia en el qual, segons les seves paraules, coronaven una etapa de la seva vida. «Avui sou més a prop de l'ordenació sacerdotal», va afirmar el prelat i els va donar diverses indicacions necessàries sobre el ministeri que eren a punt

Bru Bérchez i Alfred Sabaté van rebre el ministeri del diaconat.

de rebre: «El do que heu rebut de la vostra vocació és un do gratuït. El Senyor us el dóna perquè us poseu al servei dels altres. Per això, doneu gratuïtament allò que heu rebut. El vostre do és per a l'Església, és per als altres.»

L'arquebisbe els va recordar com els apòstols en el seu temps van constituir diaques per tal d'ajudar els més pobres i les vídues i com Jesús va afirmar que havia vingut al món a servir i no a ser servit.

D'aquesta manera, el prelat va subratllar especialment l'arrel servicial d'aquest ministeri. I va matisar: «Només podreu exercir el vostre servei si estimeu. Estimar és molt important per al vostre servei. (...) Un servei que no serà fàcil, però no us inquieteu, acudiu a la pregària. El Senyor us donarà l'ajuda necessària per exercir bé el vostre ministeri.»

Després dels seus consells i orientacions, l'arquebisbe de Barcelona va sentir les promeses dels dos joves, es va procedir a la lletania dels sants i posteriorment va imposar les mans sobre cadascun d'ells i va pronunciar la pregària d'ordenació. A partir d'aquell moment, Bru i Alfred van esdevenir dos nous diaques per a l'arxidiòcesi. Se'ls va imposar les vestidures adients i se'ls va donar l'evangeli, ja que els seus serveis principals seran la caritat i l'anunci de la paraula. Després van rebre el bes de pau per part d'alguns dels preveres assistents.

Des d'aquell dia, 17 de desembre, l'Església diocesana de Barcelona compta amb dos nous joves lliurats al seu servei. Bru ho continuarà fent com fins ara a la parròquia de Sant Cristòfol i Alfred, una mica més lluny, prosseguirà els estudis a Roma.

Consuelo Chaves

Maria, dona marcada per l'Esperit

BARCELONA.— El 7 de desembre els joves de les diòcesis de Terrassa i Sant Feliu i de l'arxidiòcesi de Barcelona van omplir de gom a gom la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, a la Ciutat Comtal, per celebrar la vetlla de la Immaculada. El lema de la vetlla era «Com Maria, temples d'Esperit» i s'emmarcava dins de l'Aplec de l'Esperit, que tindrà lloc a Tarragona el 26 de maig del 2007. La celebració es va iniciar amb l'entrada de la icona de l'Aplec, que representa l'escena de la Pentecosta: els apòstols amb Maria.

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va obrir la celebració i, tot seguit, el delegat de Joventut de l'arxidiòcesi, Toni Roman, es va encarregar d'introduir la vetlla: «L'Esperit Sant marca la vida de tot cristià. L'Esperit Sant omple de gràcia Maria; de foc, ella i els

apòstols. Com ella, volem ser temple de l'Esperit per acollir-ne els dons i donar fruit. Mirem Maria i demanem-li que ens faci bons testimonis de l'amor de Déu entre els joves.»

L'evangeli que va centrar la vetlla va ser el de l'Anunciació. Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, va convidar els joves a tenir present aquest diàleg entre Maria i l'àngel: «Us convido a fer un exercici difícil: entrar en diàleg. Som aquí per parlar i escoltar en pregària. La pregària exigeix silenci. Un silenci que ens permet escoltar i que és un signe de respecte a l'altre. (...) Entrem en el diàleg que Déu vol fer amb cadascú, amb l'Església, amb la humanitat.»

El bisbe Cortés va recordar que «Déu no deixa de parlar, busca un intercanvi d'amor. (...) Maria sap escoltar en el silen-

ci, sap acollir amb generositat el que Déu vol proposar-li». I va assenyalar que la primera paraula de diàleg convida a l'entusiasme: «Alegra't! Déu ens estima i ens convida a l'alegria.» Més endavant, va destacar la pregunta de Maria: «Com serà possible?», i va subratllar que «també nosaltres, quantes vegades li diem a Déu que és impossible i li preguntem com fer present Jesucrist en el nostre món. El llenguatge de Déu és aquest: de l'impossible a la veritat. Hem d'arriscar-nos.»

Segons el bisbe de Sant Feliu, «l'Esperit Sant va venir sobre Maria. Igualment l'Esperit Sant ve sobre la nostra humanitat i la fa harmonia i bellesa. Les coses impossibles les fa l'amor de Déu, que és l'Esperit Sant. L'Esperit Sant ens transforma. Som portadors d'aquest amor fecund». Per això, «hauríem de reproduir la respos-

ta de Maria, que la nostra vida s'adapti al que Déu vol. Aquest «sí» de l'acceptació de l'amor de Déu mai no es fa malbé. Sempre és un sí jove, fecund, de plenitud, que fa perdurar l'amor de Déu. Que Déu ens concedeixi donar-li espai a la nostra conversa del cor; veure i reconèixer en Maria tota la humanitat expectant i disponible».

Després d'una estona de silenci, quatre representants de cada diòcesi van encendre unes torxes com a símbol dels fruits de l'Esperit Sant. Prèviament s'havia repartit a tots els presents un punt de llibre amb un fruit de l'Esperit. Al pas de cada torxa els joves s'aixecaven del seu lloc segons el fruit que representaven. Amb tots els joves dempeus, es va resar el Parnostre.

L'arquebisbe Lluís Martínez va aprofitar l'ocasió per anunciar la proclamació de la Mare de Déu de la Mercè com a patrona de la província eclesial de Barcelona. Per la seva banda, el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, va encoratjar els joves a participar en el proper Aplec de l'Esperit: «En una societat on tot és light, pensem en quatre moments forts de Déu: la creació (del no-res Déu crea totes les coses), l'encarnació (Déu eternament infinit entra en el temps i la Paraula de Déu es fa un de nosaltres), el naixement de Jesucrist (el Fill de Déu neix com un nadó) i la Pentecosta (irrupció de l'Esperit Sant en la vida del món i de l'Església. Hem rebut el mateix Esperit que va transformar la ment i el cor dels apòstols).» Finalment, va assegurar que «els carrers són plens de joves amb set de felicitat i de sentit. Estan desorientats i tenen set de Déu. Som cridats a acostar-los a Crist perquè visquin aquesta vida nova de l'Esperit Sant».

La celebració va acabar amb la benedicció dels tres bisbes. (R.M.J.)

Pregària en l'aniversari de la declaració dels drets humans

BARCELONA.— Amb motiu de l'aniversari de la declaració universal dels drets humans, va tenir lloc el 14 de desembre, al santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda, una pregària ecumènica presidida pel caputxí Josep M. Segarra i pel pastor Felip Carmona. «Senyor, et volem demanar que, moguts per la força del teu Esperit, no restem insensibles davant de l'odi i la violència, i que ens concedeixis un cor nou i el coratge necessari per denunciar les injustícies i mantenir-nos fidels al teu missatge de Salvació.» Així començava una pregària que va organitzar ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) i que va comptar amb la participació de la Coral Glee Club. Un dels moments més significatius de la celebració va ser la lectura d'articles de la declaració dels drets humans en paral·lel a cites de la Bíblia. (C.M.)

Nova edició de la campanya nadalenca que impulsa arreu d'Europa el Moviment Scout Catòlic

Missió de pau amb la flama de Betlem

Un any més, la flama de la pau de Betlem va ser rebuda el 17 de desembre passat a Barcelona abans d'emprendre llarg pelegrinatge per tota la geografia catalana i espanyola. La iniciativa impulsada arreu d'Europa pel Moviment Scout Catòlic té com a objectiu principal

difondre el missatge de la pau i afavorir-ne així el treball educatiu amb infants i joves. Al llarg del seu recorregut, la flama visitarà esglésies, residències de gent gran, hospitals, col·legis, llars particulars... en el seu afany de transmetre arreu del món el veritable esperit del Nadal.

Procedent de la mateixa gruta de Betlem, i després de passar per Viena (Àustria), on aquesta iniciativa va començar ara fa 15 anys, la flama de la pau va arribar el 17 de desembre passat a Barcelona, des d'on va emprendre viatge per nombrosos pobles i ciutats de l'Estat espanyol.

El Moviment Scout Catòlic d'Espanya participa des del 1999 en aquesta particular campanya nadalenca. El propòsit és dur «llum de la pau» i el missatge de Nadal a tantes persones com sigui possible, i animar els escoltes i guies, així com tots els membres del moviment internacional, a participar activament en el treball per la pau, independentment de les seves opinions o condicions culturals, ètniques, polítiques o religioses.

Des de fa ja uns quants anys l'acte de benvinguda de la flama de Betlem a l'Estat espanyol acostuma a tenir lloc a Barcelona pocs dies abans de la celebració del Nadal. Organitzat conjuntament pels Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya i pel Moviment Scout Catòlic,enguany es va celebrar a la parròquia de Santa Maria de Sants i va comptar amb la presència de representants de grups escoltes d'arreu d'Espanya, que tot seguit van dur la flama cap als seus llocs d'ori-

gen. Els escoltes d'Alacant van ser els encarregats de recollir la flama a Viena, en el decurs d'una solemne celebració ecumènica a la catedral, i portar-la cap a la Ciutat Comtal. Pocs dies abans, un nen austríac havia viatjat fins a Terra Santa i a la gruta de Betlem havia encès la flama que actualment recorre més de vint països de tot Europa.

Regal per a la pau

El lema del pelegrinatge d'enguany de la flama de Betlem ha estat «Un regal per a la Pau», i vol ser una bona oportunitat per educar en la pau els infants i joves, com a pas imprescindible en la construcció de la pau al món. En els molts agrupaments que reben la flama també s'aprofita per treballar altres temes, com ara la solidaritat, l'amor o la tolerància. La flama visita hospitals, asils, residències... i esdevé per a moltes persones motiu d'esperança.

Aquesta peculiar iniciativa nadalenca es va iniciar el 1986 a Àustria, com a part

d'una missió caritativa d'ajuda d'infants amb discapacitat i persones sense recursos. Quatre anys després es va produir un gran acord internacional entre els escoltes i guies de molts països i la iniciativa es va estendre per tot Europa. (C.C.)

Fotos:
Minyons Escoltes i
Guies Sant Jordi de
Catalunya i Federació
d'Escoltisme Valencià.

Bambú, literatura per a petits i grans lectors

PRIMERS LECTORS

En Galceran i les marietes

Caterina Valriu

Il·lustracions: **Carme Peris**

FANTASIA + HUMOR + AMISTAT

Una pluja imprevista ha esborrat els puntets negres de la closca de les marietes.

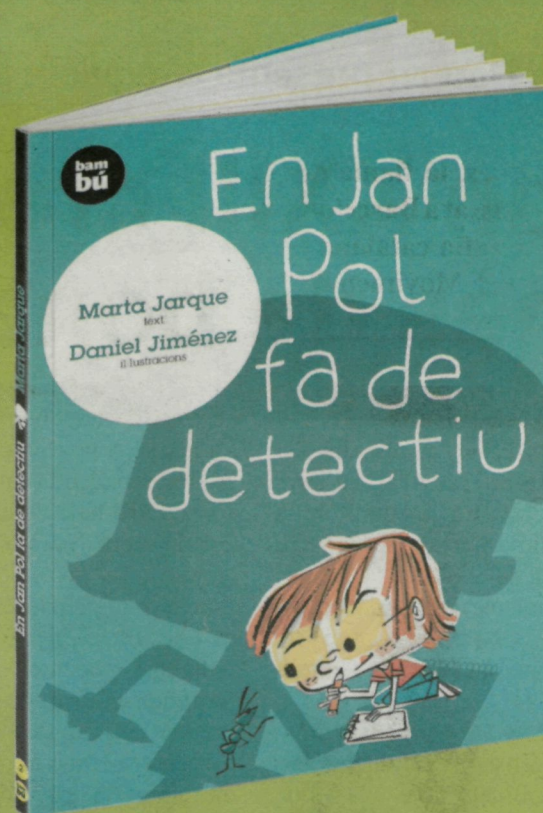
En Jan Pol fa de detectiu

Marta Jarque

Il·lustracions:
Daniel Jiménez

HUMOR + DETECTIUS

En Jan Pol vol ser detectiu i ja té tot el que li cal per ser-ho. Fins i tot té un cas!

JOVES LECTORS

La duana

Josep Muñoz Redón

VALORS + CIUTADANIA

Un llibre ideal per treballar a l'hora de tutoria.

Les set cases del Buti

Josep Gòrriz

AVENTURA + VALORS
(protecció dels animals)

Si t'agraden els gossos, et faràs amic d'en Buti.

**bam
bú**

EDITORIAL www.editorialbambu.com

Sant Feliu de Llobregat

El P. Hilari Raguer era un jove monjo de Montserrat que respirava aquell clima d'il·lusió i d'esperança que va envair l'Església gràcies al Concili Vaticà II, «especialment perquè, després de tants anys d'ús de la religió al servei del règim franquista, ens venia com un aire fresc». El tema del Concili Vaticà II i de Joan XXIII el recu-

peraria anys després com a historiador especialitzat en la història contemporània de l'Església i gràcies també a l'oportunitat d'haver col·laborat durant anys amb l'equip internacional que, dirigit per Giuseppe Alberigo, ha preparat la història del Concili Vaticà II en cinc volums. Fruit de tot aquest treball, el P. Raguer presenta ara *Réquiem por la cristiandad*.

El Concilio Vaticano II y su impacto en España (Ediciones Península). Un llibre, com ell explica, «dedicat tant als qui van viure amb il·lusió el Vaticà II, perquè revisquin l'entusiasme d'aleshores, com a les noves generacions, perquè si bé no el van viure en primera persona, sàpiguen què va significar com a experiència de fe i esdeveniment d'Església».

El P. Hilari Raguer presenta «Réquiem por la cristiandad. El Concilio Vaticano II y su impacto en España»

«Joan XXIII creia en l'eix dels homes de bona voluntat»

—Quina és la tesi que defensa?

—Que la religió, que al principi del franquisme i durant una bona colla d'anys va ser un dels pilars fonamentals de la ideologia del règim, a partir del Concili Vaticà II, i per tant en els darrers deu anys del franquisme, va actuar en un sentit oposat i com una força dissolvent del règim.

—Hi ha qui ja parla d'un Concili Vaticà III.

—Si es parla d'un altre concili ecumènic, els que el defensen segurament pensen en uns determinats objectius i que tractés uns determinats temes, quan, de fet, no era aquesta la idea de Joan XXIII. Pius XII, juntament amb membres del seu entorn curial, ja havia pensat de convocar un concili que proclamés solemnement els seus principis teològics davant d'una societat cada vegada més allunyada de l'Església i dins de la mateixa Església, on es feia difícil controlar els corrents renovadors. La idea de concili de Pius XII era la de proclamar de la forma més solemne que té l'Església —amb un concili ecumènic presidit pel Papa— els principis tradicionals i d'excomunicar el qui no els acceptés. En canvi, la idea de Joan XXIII, conscient d'aquest distanciament entre l'Església i la societat, i de certs allunyaments dins de la mateixa Església, consistia a convocar un concili a través del qual l'Esperit Sant digués què havíem de fer. Joan XXIII va practicar profundament l'obediència eclesial. No tenia vot d'obediència religiós, però abans de morir deia que el que li donava una gran pau a l'hora de comparèixer davant de Déu era que sempre havia mirat de fer la voluntat de Déu tal com la hi havien manifestat els seus superiors. Així va ser com a seminarista, sacerdot, bisbe... però quan va arribar a Papa, aquest home que havia passat gairebé 80 anys obeint, va veure que ja no havia cap altre home entre Déu i ell. Qui havia d'obeir? Qui li diria la voluntat de Déu? La resposta era un concili. Per tant, els qui proclamen la necessitat d'un Concili Vaticà III s'haurien de preguntar si el que esperen és un concili perquè proclami dogma de fe les seves idees o un concili a través del qual, pregant i reunits tots, Déu ens digui per on hem d'anar.

—Així doncs, la figura de Joan XXIII va ser cabdal?

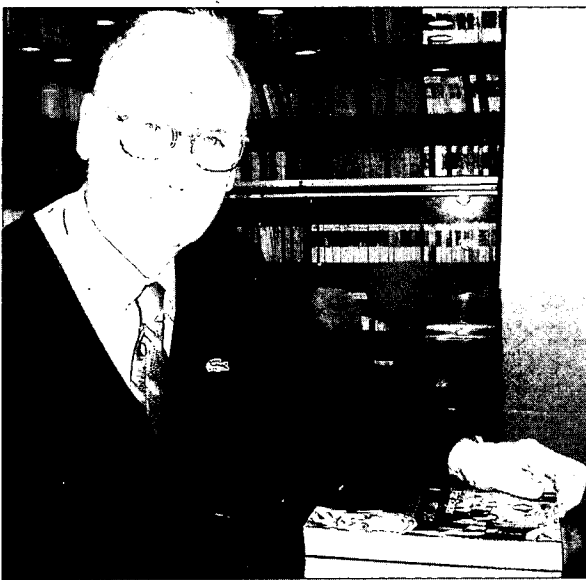
—No podem entendre el Concili Vaticà II si no és tenint en compte la persona de Joan XXIII, que va deixar total llibertat als pares conciliaris. Hi ha qui ha volgut presentar Joan XXIII com un bon home,

sempre de bon humor, molt sensible i humà, però poc preparat teològicament. Aquest rebaixar la cultura i la formació de Joan XXIII ha estat una manera de rebaixar el concili. No tothom s'atreveia a dir-ho en veu alta, però es comentava que no estava prou preparat, que no sabia el que es feia. El fet, però, és que Joan XXIII tenia una preparació molt sòlida, vasta i profunda cultura eclesiàstica, però era un tipus de cultura que no tothom és capaç de percebre, perquè no és qüestió de diplomes universitaris, sinó d'estar submergit en les grans fonts de l'espiritualitat cristiana, de la Bíblia, dels pares de l'Església, de la litúrgia, de la història de l'Església i particularment dels concilis. En el discurs d'inauguració del concili, que va influir molt a canviar la mentalitat dels bisbes, va proclamar que històricament en moments de crisi, quan cal una readaptació de l'Església davant d'una societat que ha canviat, han estat instrument de bé els concilis ecumènics, els concilis provincials i també els sínodes locals. Aquest coneixement dels concilis és una cultura que contrasta amb la cultura dels manuals. Sobre això hi ha una anècdota que explicava Mn. Verdés. Ell residia al col·legi espanyol al començament del concili, on hi havia també la majoria dels bisbes espanyols. Acabava de celebrar la missa a la capella i no va poder evitar d'escoltar la conversa a l'altra banda de la porta en què el cardenal Arriba y Castro, de Tarragona, s'estranyava davant del cardenal José María Bueno Monreal, de Sevilla, que alguns bisbes espanyols expressessin opinions «perilloses». «Eminencia —li deia—, *incluso entre nosotros hay obispos progresistas*.» I el cardenal Bueno Monreal, que era molt de la broma, li responia: «*Verá, eminencia, estos obispos que le parecen progresistas eran muy estudiosos como usted y yo en el seminario, y sacaban las mejores notas como usted y yo, eran muy piadosos como usted y yo, y después todos obtuvieron su doctorado como usted y yo; la única diferencia es que ellos han continuado leyendo y, en cambio, usted y yo, seamos sinceros, no hemos abierto un libro desde que acabamos la carrera.*»

—Com es va aconseguir aprovar unes reformes que alguns qualificaven d'heretgies?

—És curiós com les denominacions de

majoria i de minoria s'inverteixen. Al principi del concili, la gran majoria dels bisbes són conservadors i són pocs els que connecten amb la idea de Joan XXIII d'un concili renovador a fons, entre ells Giovanni B. Montini, que immediatament des de Milà publica una carta pastoral sintonitzant amb la idea de Joan XXIII. Però durant la consulta que va fer el Papa a tots els bisbes del món per saber quins temes consideraven que calia tractar en el concili, les respostes, i això quan va haver-hi respostes, parlaven de propostes sense

El P. Hilari Raguer.

importància, proclamar més dogmes marians, condemnar el comunisme... Per tant, al principi del concili, la majoria dels bisbes eren conservadors, però en poques setmanes s'invertia la terminologia.

—Què va motivar el canvi d'actitud?

—Joan XXIII, amb les seves al·locucions, va transmetre paraules d'il·lusió i d'esperança, i els bisbes i els fidels d'arreu del món hi van sintonitzar. Però els conservadors, que ja eren una minoria, trobaven molt suport a la cúria i en la persona del secretari general del concili, el cardenal Pericle Felici, i, per tant, feien més soroll del que pertocava al seu nombre. Sigui com sigui, quan es van fer les primeres votacions i va arribar el moment de posar les cartes de cara amunt, es va veure que realment es tractava d'una petita minoria i que la gran majoria dels bisbes, potser sense estar-ne del tot convençuts, anaven per la línia que marcava el Papa. El mateix cardenal Vicent Enrique Tarancón, que tan important va ser per a la transició política, explica en les seves

memòries que es va convertir, teològicament parlant, durant el concili.

—Quins temes van ser més difícils de pair per al règim franquista?

—La constitució *Gaudium et spes*, quan parlava de llibertat, democràcia i drets humans, ja que aquests valors feien trontollar els principis del règim. En segon terme, i encara que fos una qüestió més particular, afectava molt al règim el decret sobre la llibertat religiosa. És un tema que ara està d'actualitat: la unitat catòlica d'Espanya. Si ara encara hi ha aquesta enyorança, què havia de ser en aquella època?

—Una de les claus de l'èxit va ser que el concili resultés significatiu per a «tots els homes de bona voluntat»?

—Sí, Joan XXIII sempre va ser una persona simpàtica, tenia molts amics, i quan arriba a Papa es considera amic de tothom, fins i tot dels que no el tracten directament. Ell tenia una idea gravada des de sempre: la religió és per portar-nos al cel, però també per fer-nos més feliços a la terra. Quan arriba a Papa, és ja actitud de tota l'Església i ho transmet al concili, que serà sobretot *aggiornamento* de portes endins de l'Església, però que també tindrà repercussions en tota la societat humana. Així com el president Bush creu en l'eix del mal, Joan XXIII creia en l'eix dels homes de bona voluntat. Hi ha unes quantes frases de la Bíblia que eren línies de força per a la seva espiritualitat personal i també com a acció de govern, però no tan sols perquè li diguessin què havia de fer, sinó que eren frases que com a Paraula de Déu ell llençava al món creient-ne en l'eficàcia.

Constantment en els seus escrits i en les seves al·locucions repetia «pau a la terra als homes de bona voluntat». El concili, per tant, havia de redundar en un benestar més gran per a tota la humanitat i, en primeríssim lloc, en la pau al món. En aquest sentit, *Gaudium et spes* parla de la relació de l'Església amb la humanitat, de què li demana i de què li ofereix. Així com en el magisteri anterior es parlava dels drets de l'Església que tots teníem l'obligació de respectar, a partir del Concili Vaticà II l'Església només demanava llibertat per accomplir la seva missió, però no la llibertat com un privilegi sinó la mateixa llibertat que té tota persona humana. I què oferia l'Església? Doncs, dues coses: un missatge de salvació universal, però un missatge que proposa, no que l'imposa; i en segon lloc, l'objectiu de construir entre tots, tant els que creuen com els que no, una societat humana més solidària, més justa, més fraterna, més pacífica i, en primeríssim lloc, la pau al món.

Carme Munté

Barcelona

Montserrat obre una llibreria a Barcelona

BARCELONA.— Era un projecte anhelat de feia temps, concretament des de feia dotze anys, que finalment el 19 de desembre passat es va assolir. Així doncs, Publicacions de l'Abadia de Montserrat ha fet realitat el seu desig de comptar amb una botiga pròpia a Barcelona, concretament al carrer d'Ausiàs Marc, núm. 92-98, al mateix local on hi ha la seu de l'editorial. L'acte històric de presentació va comptar amb la presència de l'abat de Montserrat, el P. Josep M. Soler, que també feia una visita històrica.

De fet, era la primera vegada que el P. Josep M. Soler visitava la seu del carrer d'Ausiàs Marc com a abat de Montserrat. L'ocasió anterior en què hi havia estat va ser l'any 1971, quan va participar com a novici i treballador de Publicacions de l'Abadia de Montserrat en la inauguració de la que era la nova seu de l'editorial. Per això, la seva visita, coincidint ara amb l'obertura de la Llibreria Abadia a Barcelona, va ser viscuda amb gran alegria pels treballadors i les treballadores.

Amb la posada en marxa d'aquesta botiga dedicada a produccions culturals pròpies, Montserrat obre una porta important a la ciutat de Barcelona per als qui vulguin accedir fàcilment als llibres i estampes que edita Publicacions de l'Abadia de Montserrat, a les seves revistes (des de *Documents d'Església* fins a *Serra d'Or*, *Studia Monastica*, *Qüestions de Vida Cristiana*, *Tretzevents* o *Caplletra*) i a la discografia de l'Escolania de Montserrat.

La botiga, però, també dedica un espai a la ceràmica que produeixen les benetes de Montserrat i que s'ha fet tan popular, com ho demostra el fet que hagi estat justament una d'aquestes ceràmiques el primer objecte venut.

Amb aquesta botiga, doncs, s'obre una via d'entrada dels productes culturals de Montserrat al gran públic, que fins ara només els podia adquirir si feia la visita a l'abadia. «Com que les llibreries és molt difícil que tinguin tots els llibres, i com que nosaltres de vegades fem un tipus de llibre molt especialitzat que no interessa a totes les llibreries, a partir d'ara els que ho vulguin podran venir aquí», afirmava el P. Josep Massot, monjo de Montserrat i director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, durant l'obertura de la llibreria. El P. Massot, que no amagava les dificultats que presenta avui l'actual panorama editorial pel que fa a l'alta cultura, també es mostrava confiat de buscar siste-

L'abat Soler i el P. Massot durant la presentació de la llibreria.

pot arribar a editar entre 125 i 150 llibres, així com set revistes de periodicitat diversa. «Tenim una activitat molt important perquè a les editorials grans aquests llibres no els interessa editar-los», explica el P. Massot.

Amb l'obertura de la Llibreria Abadia, es fa més present encara un dels aspectes culturals de Montserrat a la ciutat de Barcelona; una veu significativa en el diàleg fe i cultura del qual el monestir benedictí ha esdevin-

gut tot un emblema.

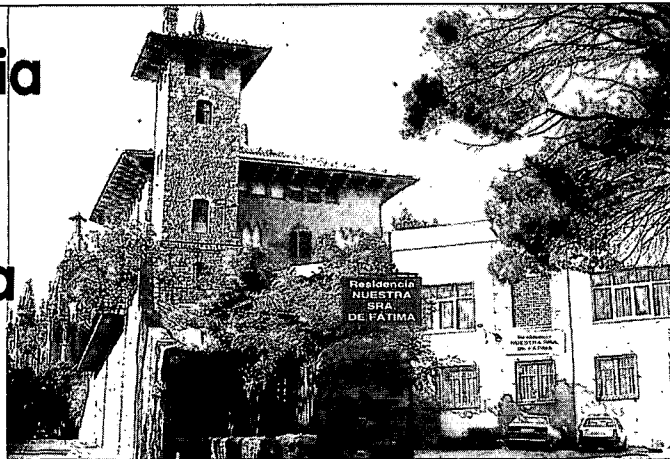
«Un monestir benedictí sempre és un lloc de creació de cultura, de generació de cultura i de diàleg amb la cultura», va afirmar el pare abat de Montserrat durant la seva visita a la llibreria. En aquest sentit, va prosseguir, «les nostres publicacions faciliten aquest diàleg amb la cultura; canalitzen els estudis, les publicacions, els llibres i els articles que fan els monjos, i són una presència significativa en la societat i en l'àmbit del pensament i de la reflexió».

Una editorial, d'altra banda, que funcioni a ple rendiment i que al cap de l'any

mes per «donar-nos a conèixer i per tenir més presència».

Carme Munté

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Recomaneu-lo o regaleu-lo a les vostres amistats!

En venda a l'Editorial Claret i a les principals llibreries

Impactant missatge poètic de Francesc Malgosa i Riera en el seu LXXXè aniversari

Del mateix autor:

El seny d'un poble
(2a edició. Exhaurit)

Confidències
(Exhaurit)

Quan les coses parlen
(2a edició. Exhaurit)

De mà en mà
(Poemari)

El misteri de la vida, passió i mort de l'home

El llibre de Maria
(Edició de bibliòfil)

L'home, glòria de Déu, Déu, glòria de l'home
(Exhaurit)

Grapat de sol, grapat d'ombres

Lleida

Els jesuïtes clouen l'Any Xavier amb una concelebració eucarística

■ Mons. Ciuraneta va convidar els cristians a ser evangelitzadors i missioners

LLEIDA.— La comunitat dels Pares Jesuïtes de Lleida va cloure el 3 de desembre solemnement l'Any Xavier, en commemoració del V centenari del naixement del patró de les missions. L'acte central va ser la concelebració eucarística a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola, presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel provincial dels jesuïtes de Catalunya, el P. Pere Borràs, i la comunitat de Lleida.

Nombrosos fidels van assistir a la celebració, a la qual es van voler sumar l'alcalde de Lleida, Àngel Rós, el vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla, i el rector de la Universitat, Joan Viñas.

Mons. Ciuraneta, en l'homilia, es va referir a Francesc Xavier com un «do de la gràcia de Déu, perquè la seva exemplaritat ha portat moltes persones a descobrir la força de la conversió total a Déu i als homes». El bisbe de Lleida va dir que al llarg d'aquest any ens ha admirat del sant la seva voluntat d'anar més enllà en la recerca d'actituds generoses, sobretot l'obsessió missionera: «La primera lliçó de Francesc Xavier

és la seva fidelitat al disseny, a la vocació, a la gràcia.» Mons. Ciuraneta va acabar l'homilia convidant la comunitat parroquial de Sant Ignasi a ser fidel a la crida de Déu, a ser evangelitzadors i missioners, com ho va ser sant Francesc Xavier. «Ell ens allibera, no sols individualment sinó com a comunitat», va dir el bisbe.

Finalitzada la celebració, va tenir lloc l'actuació en concert de la Coral Sagrats Cors de Barcelona, amb cants inspirats en la vida de sant Francesc Xavier.

Durant l'Any Xavier s'han fet diverses activitats i accions per commemorar aquest aniversari: conferències sobre la figura de sant Francesc Xavier i el beat Pere Fabre, les tandes dels anomenats exercicis espirituals a la vida ordinària i també l'obra de teatre *Sant Francesc Xavier, un sant sense fronteres*.

Jordi Curcó

Mons. Ciuraneta va presidir la concelebració eucarística.

La celebració va acabar amb un concert.

El bisbe Carrera presideix la cloenda a Barcelona

El dissabte 2 de desembre es va celebrar a l'església dels Jesuïtes de Casp, a Barcelona, la cloenda del V centenari del naixement de Francesc Xavier. Es tancava, d'aquesta manera, un any dedicat a la figura d'aquest jesuïta navarrès, missioner, i un dels fundadors de la Companyia de Jesús.

El bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, va presidir l'Eucaristia, en la qual va participar l'Escolania i Cor del Col·legi Sagrats Cors de Barcelona i el grup musical Mapa Harmònic. El prelat va destacar la coincidència de la celebració amb l'inici del temps d'Advent, que ens convidava a estar atents davant de la proximitat del Nadal. Mons. Carrera va encoratjar els cristians a explicar qui és Jesús, tal com va fer Francesc Xavier fa 500 anys, que va recórrer milers de quilòmetres fins a terres llunyanes pel desig de donar a conèixer el missatge de Jesús.

Insistent en la vocació missionera de l'Església, el bisbe Joan Carrera va destacar tres qualitats de Francesc Xavier que va demanar per als cristians d'avui: la urgència d'anunciar l'Evangeli; la necessitat de fer-ho de forma testimonial; i l'atreviment de parlar de Jesús clarament, sense timidesa i sense confusió. La celebració va continuar, després de l'Eucaristia, amb un concert de l'Escola i Cor del Col·legi Sagrats Cors de Barcelona i el Grup Musical Mapa Harmònic, sota la direcció de Begoña López i Francesc Bonastre.

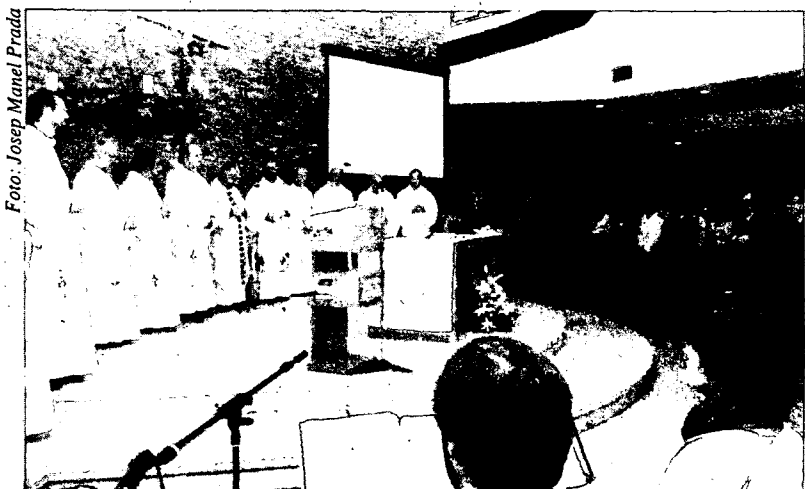

Foto: Josep Manel Prada

Presenten l'exposició de Càritas «Un dia, diferents realitats»

LLEIDA.— El delegat diocesà de Càritas, el diaca permanent Plàcid Burgués, va inaugurar la tarda del 12 de desembre, a la Sala d'Actes de la nova seu Càritas de Lleida, l'exposició *Un dia, diferents realitats*, dins de la Campanya de Nadal 2006.

L'entitat va presentar l'exposició amb la voluntat de sensibilitzar sobre les desigualtats que l'actual situació socioeconòmica provoca i amb l'objectiu de reflexionar sobre quina és la nostra actitud per canviar-les: «Tots tenim la nostra realitat quotidiana, però l'actual situació socioeconòmica provoca unes desigualtats socials que condicionen el dia a dia dels col·lectius més desfavorits», va assenyalar el delegat, que va afegir: «Càritas treballa a Lleida convençuda que la feina que fa serveix per canviar situacions d'exclusió social i pretén portar a la reflexió personal per veure quina és l'actitud de cadascú de nosaltres davant d'aquesta realitat i què podem fer per ajudar moltes persones a viure dignament. La nostra entitat agrupa persones convençudes que la seva feina serveix per canviar situacions d'exclusió social.»

En aquest sentit, el delegat va enumerar les accions que fan possible aquesta acció caritativa de Càritas: acollint i orientant les persones que s'adrecen a Càritas sense distinció de creença o cultura; treballant per la promoció de la persona a través de l'acompanyament i de la formació; oferint serveis per millorar la qualitat de vida i afavorint les relacions familiars i socials de persones amb pocs recursos econòmics; implicant els voluntaris en els dife-

rents projectes; fomentant el treball comunitari i les accions en xarxa; denunciant les situacions d'injustícia social, i promovent campanyes per a la sensibilització ciutadana i per a la captació de recursos econòmics.

El mateix 12 de desembre, va tenir lloc també la presentació de la campanya institucional del Nadal 2006, dedicada al dret a l'habitatge, amb una taula rodona en la qual va participar la directora de Càritas

Lleida, Montse Segon, el responsable de la Fundació Arrels, el jesuïta Joan Suñol, i l'assistent social i responsable de programes de Càritas, M. Rosa Seyós.

La campanya institucional d'enguany té com a lema «Els drets humans són universals, les oportunitats ho haurien de ser». Amb aquest lema pretenen conscienciar la societat i denunciar que la pobresa i l'exclusió social minven les possibilitats de poder ser emparats pels drets humans fonamentals.

Aquest any per Nadal s'incideix en el dret a un habitatge digne, per tal com és un dret constituït de la dignitat de l'ésser humà. L'accés de les persones a una residència digna constitueix un element bàsic per a la integració social. Però aquest dret és negat a moltes persones. El dret a un habitatge digne s'ha de convertir en un objectiu prioritari de les institucions públiques, donat l'interès social que provoca.

Càritas demana el dret a un habitatge digne per als col·lectius més vulnerables i empobrits i ens interpel·la a promoure accions de solidaritat i denúncia. (J.C.)

Foto: Càritas

El delegat de Càritas, en primer terme, en la inauguració de l'exposició.

Sol/sona

A la venda el DVD de les festes del Claustre

■ **L'audiovisual resumeix els moments més importants de la festa**

SOLSONA.— Per encàrrec de la comissió organitzadora, els fidels del bisbat ja tenen a la seva disposició els DVD de les festes extraordinàries del cinquantenari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre de Solsona a raó del treball de producció i postproducció realitzat per Resol.

L'audiovisual és un document gràfic excepcional que resumeix els moments més importants d'aquesta festa. Es tracta d'un documental on es pot copsar l'ambient extraordinari que va viure la ciutat de Solsona durant aquests dies, i s'inicia amb imatges de fa 25 anys, per continuar amb les escenes d'aquest any, enriquides amb entrevistes als protagonistes i actors d'aquest cinquantenari. La filmació del documental ha copsat hàbilment les escenes multitudinàries amb els primers plans de la gent, reflectint expressions, emoció i sentiments. És, doncs, un record imprescindible per a molts solsonins i solsonines, però també devots de la Verge del Claustre.

El treball consta dels següents discs que es poden adquirir conjuntament o per separat: un DVD doble amb tots els detalls de la festa gràcies a 4 càmeres (inclou un tutorial per veure'n parts concretes directament), un DVD amb l'obra de teatre *A l'entorn del Claustre* en format panoràmic i un DVD amb tot el folklore de les festes (inclou tots els ballets tant de dins a l'església com del carrer). Si

La parròquia de Sùria rep la patrona de l'Equador

SÚRIA.— El dissabte 18 de novembre, la parròquia de Sant Cristòfol de Sùria va rebre amb gran alegria la Mare de Déu del Quinche, patrona de l'Equador. Un grup d'equatorians, residents a Sùria, van voler celebrar la seva patrona. Van demanar a la parròquia si era possible i, a més, ho volien celebrar amb la gent habitual de la comunitat cristiana. La seva proposta va ser acceptada amb goig.

Així, en la missa de les vuit del vespre, es va celebrar solemnement la festa de la Mare de Déu del Quinche. Amb una església plena de gent, es va iniciar una processó d'entrada, amb sis escolans equatorians, els mossens i el portant de la Mare de Déu, que va ser posada a l'altar major per a la celebració. Hi va haver cants equatorians, la presentació i benedicció de la imatge, es va intercalar el català i el castellà, bona participació dels germans equatorians en les lectures, pregàries i ofrenes.

En l'homilia, Mn. Josep M. Vilaseca va destacar que, amb aquest gest, la parròquia volia acollir els cristians vinguts de fora i que se sentissin com a casa, recordant que cal integrar-se tant a la parròquia com a la societat. Alhora va lloar la importància de Maria en la fe de tot poble i com ella ens porta a Jesucrist, a la vegada que ens recorda la nostra terra. També els va animar a conservar i augmentar la seva fe en Jesucrist.

Al final, el rector va convidar a venerar la imatge, i pràcticament tothom va passar a estimar la Mare de Déu. Un aplaudiment general va ser el símbol de la benvinguda que Súria donava a Maria. Després va ser col·locada al seu lloc, al costat de la patrona de Polònia, per tal que sempre pugui ser venerada. L'alegria dels equatorians va ser molt gran. (R.E.)

algú no disposa de reproductor de DVD pot demanar-ne una còpia en vídeo. Podeu adquirir-ne a Resol: C/ Sant Nicolau 3, de Solsona. Telèfon: 973 48 04 02.

Ramon Estany

Portada del DVD.

Octubre 2006

CATALUNYA⁺≡CRISTIANA

Un bon regal de Nadal

Nadal és una celebració molt entranyable i cal celebrar-ho. Déu ens dóna el regal més gran: el seu propi fill, Déu fet home per nosaltres, autor de la fe, la fe de l'Església, la nostra fe.

Catalunya Cristiana us proposa en aquest temps fer un **bon regal**, que ajudi a enfortir la fe: una subscripció al setmanari a la persona o persones dignes de la vostra confiança. Pot fer un gran bé i és una forma molt efectiva d'ajudar-nos.

Adjuntem una butlleta de subscripció que podeu enviar per correu o, si ho preferiu, la trobareu visitant la nostra web: **www.catalunyacristiana.com** on hi ha més informació.

Aquest Nadal desitjo regalar una subscripció a *Catalunya Cristiana* en ☐ català ☐ castellà al **preu promocional de 80,00 euros** (Preu normal: **95,90 euros**) a:

NOM I COGNOMS: _____

ADREÇA: _____

CP: _____ POBLACIÓ: _____ TELÈFON: _____

Persona que fa l'obsequi:

NOM I COGNOMS: _____

ADREÇA: _____

CP: _____ POBLACIÓ: _____ TELÈFON: _____

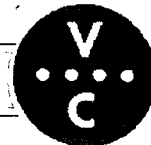
FORMA DE PAGAMENT:

- ☐ xec nominatiu (80,00 euros)
- ☐ domiciliació bancària, amb:
- ☐ **un sol càrrec de 80,00 euros (anual)**
- ☐ **dos càrrecs de 40,00 euros (semestral)**
- ☐ **quatre càrrecs de 20,00 euros (trimestral)**

els càrrecs es poden presentar a:

Entitat Oficina D C Compte

Vida Creixent

L'amor de Déu

El consiliari diu...

Cada vegada penso que vivim en un món en el qual hi ha moltes lluites, guerres, desavinences i que molta gent s'oblida dels altres. Un món que hi ha moltes diversitats i indiferències.

Aquestes guerres porten molts odis i, al final, la convivència és molt difícil. Aquestes desavinences familiars sempre desemboquen, almenys, en la indiferència.

Com podem solucionar aquestes situacions tan vives en el món que vivim? Només hi ha una resposta i és la que ens va donar Jesús: «Déu ens estima.» Aquest és el gran miracle que pot salvar el món.

Fixeu-vos en el conflicte del Líban. Els que pateixen més són els pobres, els senzills, els que es queden tancats i sense els serveis mínims. Han de marxar de casa, si no poden morir. Es queden sense res i, al mateix temps, amb gent que desapareix a causa dels bombardejos. Queden amb un cor petit i, de vegades, sense cap ajuda.

Com s'arreglen aquestes situacions? Només amb un veritable amor d'entrega i servicial. Com es fa això?

Déu, en la seva activitat salvífica, fa que tot home a través de la fe tingui vida. «Que creient tingueu vida en el seu nom» (Jn 20,31).

El que Déu demana és fe. I, a través de la

fe, siguin quines siguin les situacions, veiem que el Senyor va més enllà de totes les situacions concretes sense destruir-ne cap.

Per tant, ens podríem preguntar si existeixen els miracles. I la meua resposta és que sí, i n'hi ha multituds i són infinits. Sobretot quan alguna cosa ens porta a Déu i experimentem la seva presència.

El gran miracle és l'amor de Déu que és revela en el Naixement del Senyor i que passa en nosaltres:

- Quan en l'obscuritat veiem la llum.
- Quan ens trobem sense camí i tot d'un plegat podem caminar.
- Quan el mal sembla que s'apodera de nosaltres i ens salvem.
- Tots aquests miracles de cada dia ens porten al «miracle dels miracles», que és Déu en Jesucrist, que ha estimat els homes per mitjà del seu Esperit.

Si els de Vida Creixent vivim de la fe, trobarem al Senyor en totes les coses i ens sentirem estimats per Déu.

El gran miracle és sentir-nos estimats per Déu.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

LLEIDA

Persones amb esperança

Vida Creixent, ben arrelada al bisbat de Lleida, viu un any farcit de realitats plaents i tangibles i, a més, amb molts bons auguris. Els nous grups oberts el curs passat porten una bona marxa i en preparam el reforçament i la posada en funcionament d'altres de nous. Els temes del curs passat, «L'Esperança, una manera de viure», fan que tinguem confiança que serà així; aquest curs de l'Esperança el vam tancar a Llardecans l'u de juny d'aquest any 2006, sobrepasant el centenar de persones. Es va fer una síntesi de tot el curs i es va dur a terme l'exposició de l'últim tema, «persones que contagien esperança», amb el corresponent diàleg com és costum: Jesús és el veritable model, Ell que és el camí, la veritat i la vida, ens ha mostrat el vertader rostre de Déu. Seguim-lo en tots els seus ensenyaments! I, a continuació, hi va haver l'assemblea general.

El 21 de setembre vam inaugurar el nou curs amb el temari «El Senyor ens convida a seure a taula amb Ell». Mn. Ramon Sanmartí ens va esperar a viure amb fe i joia l'Eucaristia i, a continuació va obrir un ampli diàleg. Es va fer l'exposició del primer tema d'aquest curs «El convit», seguit d'un extens, obert i controvertit col·loqui que va donar molt de si per la gran participació, les moltes idees que van sorgir i les rectes respostes que s'hi van donar. Va seguir la celebració de l'Eucaristia presidida pel nostre bisbe Mons. Francesc Xavier Ciuraneta el qual ens va confirmar en la fe i l'esperança. A continuació, ho vam celebrar amb un dinar de germanor.

A la tarda vam fer l'assemblea general. Es va fer saber la situació actual del nostre moviment, es va renovar la Comissió Diocesana i es van exposar els plans de futur. Tenim la joia d'anunciar en aquest curs que comencem, i en el qual es compliran els 20 anys del reconeixement de Vida Creixent a Lleida pel bisbe Mons. Ramon Malla, el 30 de gener del 1987, i l'aprovació dels seus Estatuts, la posada en marxa del primer curs de Vida Creixent a l'IREL amb el propòsit de continuïtat, desitjant que aquesta sigui llarga. En aquest primer curs pensem posar els coneixements bàsics en la sociologia de les persones grans; perspectives de vida àmplia i qualitat; psicologia de la tercera edat; reflexió biblicoteològica; recés-espiritual en la tercera edat i Vida Creixent, què és i què pretén.

Ramon Roig i Setó

President diocesà

Temps de Nadal

La bona notícia del Nadal ha de portar una gran alegria a «tot el poble». Mentre alguns en quedin exclosos, no ha arribat encara el veritable Nadal de Jesús.

Jesús va néixer quan Cèsar August era emperador i Quirini governador de Síria. Això no vol dir que la salvació vingués al món gràcies a sàvies mesures polítiques o administratives d'aquest parell de personatges. Em sembla que tenim avui alguns Cèsars i Quirinis que pretenen capitalitzar políticament les poques coses bones que es fan, i que ells no han facilitat gaire.

L'emperador ordena un cens. I, mentre li fan el recompte de tots els súbdits de l'Imperi, neix el Rei de reis, sobirà de tots els pobres, el regnat del qual no tindrà fi. Això no ho podia revelar cap estadística, sinó només la profecia.

Dia de Nadal

«Déu, ningú no l'ha vist mai»; Jesucrist ens l'ha revelat en ensenyar-nos a descobrir-

lo en els qui sofreixen.

Contrast entre la grandesa del Jesús que ens acaba de néixer (anomenat Paraula, llum, vida i, fins i tot, Déu), i el seu —momentani— fracàs (el món no l'ha conegut, els seus no l'han rebut).

Cada cop que desatenem un pobre, se'ns apliquen les paraules de l'Evangeli del dia de Nadal: «Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit.»

Sagrada Família

Les llegendes populars i els evangelis han mirat d'embellir amb miracles i amb detalls poètics la seva fugida a Egipte, però la realitat per força havia de ser penosa. Tinguem-ho present quan trobem famílies que, en circumstàncies difícils, s'esforcen per viure, no ja com una família sagrada, sinó, simplement, com una família honrada.

Hilari Raguer

Del seu llibre *Anunci joïós* (1990)

Agenda

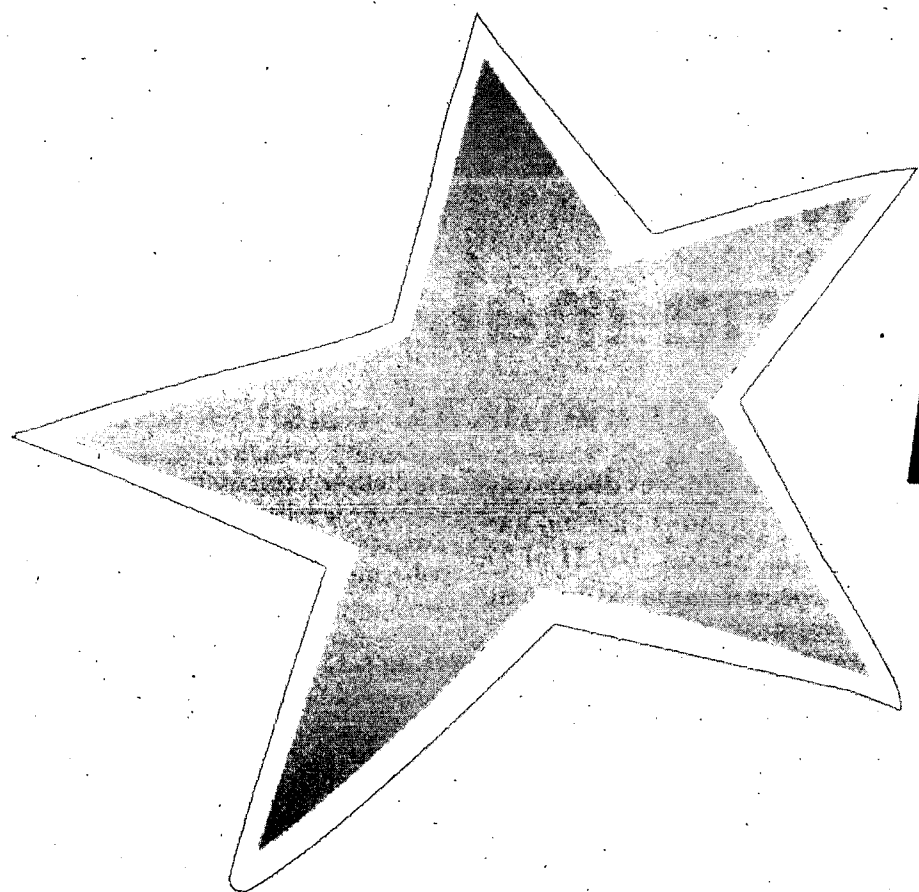
GENER

Dijous 11: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema V - «Reconciliació».

Dijous 18: reunió d'animadors (castellà). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema V - «Reconciliació».

FEBRER

Divendres 2: Candelera 2007 - XIX Diada de la Gent Gran.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- **principat
ràdio**
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Es calcula que tres milions d'espanyols pateixen una malaltia rara

■ FEDER aplega 114 associacions de malalts que representen més de 700 malalties diferents

Una malaltia rara és aquella que afecta poques persones. A Europa, perquè una patologia es consideri malaltia rara ha d'afectar menys de 5 de cada 10.000 individus. La majoria són genètiques i es caracteritzen pel seu diagnòstic difícil. És complicat trobar professi-

onals amb experiència i amb prou feines es disposa de fàrmacs, mitjans de prevenció o tractament per pal·liar les malalties, els símptomes o els efectes. Del 21 al 27 d'octubre passats FEDER va organitzar la Setmana de les Malalties Rares.

Síndrome d'Angelman, coroidèmia, calcinosis, braquicefàlia, distonia neurodegenerativa, distròfia muscular de cintures, coloboma de l'iris... són malalties rares. A causa de la raresa, només determinades patologies greus han estat identificades com a MR i acostumen a tenir les característiques en comú següents: ser greus, cròniques, degeneratives i generalment posen en risc la vida; invalidants, amb una qualitat de vida disminuïda i pèrdua d'autonomia; el nivell de dolor i patiment de la persona i de la família és alt; són malalties per a les quals no hi ha tractament, però en què els símptomes poden ser tractats per millorar la qualitat i les expectatives de vida.

A més, un 80% de les malalties rares tenen un origen genètic identificat que equival a un 3% o 4% dels naixements. Igualment presenten una àmplia varietat d'alteracions i símptomes que varien no només d'una malaltia a una altra sinó també d'un pacient a un altre que pateix la mateixa malaltia en diversitat de grau d'afecció i d'evolució.

Tot això comporta als malalts i a les famílies nombroses conseqüències adverses, tant en àmbit mèdic com social. Pel que fa a l'àmbit mèdic, les patologies greus, que sovint posen en risc la vida dels malalts, han estat poc estudiades. Com que són tan poc conegudes, el diagnòstic és tardà, i moltes vegades inexistent, i els tractaments específics, absents en la majoria dels casos. En relació amb l'àmbit social, com que són mal conegudes pels metges, la presa de decisions pels sistemes de Salut és igualment inadequada. L'absència d'un tractament efectiu és a causa

de l'escassetat de recerca i a l'absència de rendibilitat comercial de medicaments destinats a un petit nombre de pacients.

De les necessitats d'aquestes persones va sorgir FEDER. La Federació Espanyola de Malalties Rares (FEDER) va ser fundada el 1999 i està dirigida íntegrament per afectats. Actualment, FEDER aplega 114 associacions, representa més de 700 malalties diferents i actua en nom de tots els pacients (amb diagnòstic o en espera d'ell) que pateixen una d'aquestes dolences: tres milions d'afectats a l'Estat espanyol. Encara no hi ha un càlcul dels afectats concretament a Catalunya. Es calcula que aquest tipus de malalties afecta el 6-8% de la població.

Aquesta entitat es presenta com una sòlida xarxa d'associacions que treballa per fer visible aquest greu problema de salut pública, alhora que promou la necessitat d'adoptar un Pla d'Acció per a les malalties rares (MR), que abordi de manera integral la situació dramàtica que pateixen els pacients, les seves famílies i els cuidadors. FEDER és conscient que no és possible desenvolupar una política sanità-

ria específica per a cada malaltia. Un enfocament global, però, fins ara fragmentat, pot portar a una solució. Una aproximació global a les malalties rares els permetria sortir de l'aïllament i crear autèntiques polítiques sanitàries.

FEDER té establertes quatre seves actives en quatre comunitats autònomes, una d'elles, a Catalunya. El fet de tenir seves regionals li permet treballar més de prop amb els pacients i professionals, i a més amb els governs autonòmics. Com que les 17

comunitats autònomes tenen competències en la direcció dels serveis sanitaris, FEDER mira de participar en les polítiques autonòmiques per promoure estudis de malalties rares, registres de pacients, organitzar cursos per a professionals de la salut i recomanar mesures adreçades a millorar la vida de les persones afectades per una malaltia rara.

L'entitat ha posat en marxa el Servei d'Informació i Orientació (SIO), que és una línia d'ajuda telefònica i d'Internet dedicada als pacients i a les seves famílies i a professionals dels serveis socials. Tres treballadors socials i un psicòleg donen informació sobre les malalties, serveis disponibles als pacients de malalties rares i grups de suport existents. Durant l'any 2005, la seu de FEDER a Barcelona va rebre 1.200 consultes. En total, a tot l'Estat espanyol van ser 5.000 les persones que van demanar alguna consulta.

FEDER també és activa en la conscienciació de les malalties rares. Els esdeveniments més importants que ha organitzat en els darrers anys són: dos congressos sobre malalties rares i medicaments orfes el 2000

i el 2003; una conferència de conscienciació a Barcelona el 2002, conferències a Sevilla el 2002, 2003 i 2004; i un simposi sobre malalties rares i nens a Santander el 2001.

Una setmana única per a milions de persones úniques

Per fer-se visibles i sensibilitzar la ciutadania, la comunitat científica i els poders públics, la darrera acció de FEDER va ser la Setmana de les Malalties Rares, celebrada del 21 al 27 d'octubre. Es van desenvolupar activitats a Madrid, Sevilla, Badajoz, Alacant i Barcelona. Van pretendre augmentar la visibilitat de la situació en què viuen els pacients, amb el propòsit de despertar la solidaritat en la lluita contra aquestes malalties i captar fons per impulsar el SIO, l'única línia d'ajuda a l'Estat espanyol per a milers de famílies, pacients, cuidadors i professionals sanitaris i socials que cerquen assessoria davant d'un diagnòstic o sospita diagnòstica d'una malaltia rara.

Alguns dels principals missatges emesos, a més de demanda del Pla d'acció per a les Malalties Rares, van ser: l'existència de dificultats enormes per obtenir la informació i orientació adequades dins del sistema sanitari; és crucial formar els professionals per identificar-les més bé (la precocitat en el diagnòstic i la instauració de mesures terapèutiques pot evitar el desenvolupament de seqüeles); que és vital reconèixer l'especificitat de les malalties rares per contribuir a millorar-ne el pronòstic, la qualitat de vida i l'accés als recursos sociosanitaris, i un llarg etcètera.

Consuelo Chaves

FEDER
Federación Española
de Enfermedades Raras

C/ PERE VERGÉS, 13. OFICINA
9.5 (H.E. LA PAU)
08020. BARCELONA
TEL. 932 056 082
www.enfermedades-raras.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

Els metges catòlics i la seguretat moral

■ És el tema d'una carta escrita pel Dr. Josep M. Simón, president de la FIAMC

El Dr. Josep M. Simón Castellví, president de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques (FIAMC), ha adreçat recentment una carta als metges catòlics d'arreu del món titulada *La relació del metge amb la moral*. Hi exposa unes quantes reflexions per ajudar els professionals de la medicina a exercir la professió «amb seguretat moral». Oferim tot seguit un resum d'aquesta carta, la qual es pot veure completa a la pàgina web de la FIAMC: www.fiamc.org

La llei natural és la capacitat de la recta raó humana per conèixer i adherir-se a la veritat. Cal dir que cap professional com el metge cospa tant l'existència d'aquesta llei. Encara que la llei natural no coincideix amb la llei biològica, sabem perfectament que si menystenim la fisiologia humana, per exemple, els nostres pacients aniran malament.

El nostre Creador ha disposat que sigui l'Església qui interpreti de manera autèntica la «llei natural». A més, custodia tot allò que Ell mateix ha revelat i no es troba en la naturalesa. Els éssers humans estem de pas i de prova en aquest món, allunyats fins a cert punt de Déu però de cap manera abandonats de la seva mà. Una altra veritat que la nostra experiència pròpia i històrica percep és la realitat del progrés de la medicina. I això independentment del fet que hi ha hagut també avenços, retrocessos i asimetries segons els països i les cultures.

El progrés hauria d'avançar amb les dues cames: la ciència i l'ètica. Els darrers anys ha fet fortuna el nom i el contingut d'una suposada nova disciplina, la bioètica. Personalment, crec que els metges ja teníem, fa molts anys, disciplines equivalents. Recentment, he llegit llibres de moral mèdica i de deontologia professional de principis del segle passat, i no deixen de ser tractats de bioètica...

El Magisteri de l'Església

El progrés de la medicina també està acompanyat d'un desplegament del Magisteri de l'Església. Les noves tècniques, els nous descobriments, interpel·len els metges, els quals troben suport en el Magisteri. Suport és seguretat. La seguretat moral és necessària en l'exercici de la nostra professió. El Magisteri il·lumina la consciència professional perquè pugui exercir en el bé, adaptant-se als temps i als moments dels avenços. El Magisteri intervé després de considerar les dades obtingudes per les ciències experimentals. No ens estalvia l'esforç d'estudiar el món per nosaltres mateixos. Al contrari, ens hi impul·leix de fet i de dret.

El sentit comú eclesial ens diu que, si bé tots els batejats som Església i hi fem la nostra petita aportació, qui exerceix el Magisteri de l'Església és el Papa i els bisbes en comunió amb ell. No pot ser altrament. El Totpoderós es va fer un de

nosaltres i hi va deixar uns representants, actua quan vol i com vol, però s'adapta a la lògica inscrita per Ell mateix. No seria raonable que qualsevol i de qualsevol manera produís Magisteri o pretengués interpretar autènticament la «llei natural».

El metge catòlic disposa d'una àmplia llibertat per exercir la seva professió.

Distingir entre el bé i el mal

Són moltes les ocasions en què els metges catòlics ens trobem davant de dilemes morals i hem de prendre decisions. Per això, és important saber distingir entre el bé i el mal, cosa que és impossible de fer al marge de l'Església. A l'hora de prendre decisions, és bo tenir en compte el vell principi de *primum non nocere* («primer, no fer mal») i el principi evangèlic de «no més càrregues de les necessàries». Com també, el de treballar amb sobreabundància del bé. Això ens permet anar molt més enllà en afrontar els problemes amb humanitat.

Encara que generalment els problemes en les decisions mèdiques no se solen presentar com a mals que produeixen béns, la veritat és que aquesta és la clau de la qüestió en moltes ocasions. I el principi de no fer mai un mal per aconseguir el bé (el fi no justifica els mitjans) és bàsic.

Les decisions mèdiques són actes morals. Moltes vegades, la rutina de la vida fa que no les vegem com a tals. Potser un dia ens vam plantejar la moralitat d'un procediment o d'un protocol, vam decidir que era just, i l'estem aplicant tant sí com no en els diversos pacients. Els automatismes formen part de la naturalesa i ens ajuden a viure sense esmerçar quantitats enormes

d'energia mental. Tanmateix, en alguns casos —no tan sols en els extraordinaris— cal estudiar atentament l'acte moral.

És útil la dissecció tradicional de l'acte moral en objecte, finalitats i circumstàncies. Un acte bo requereix la bondat simultània d'aquests tres elements constitutius de la moralitat dels actes humans. A vegades hom ha d'aguar l'enginy per posar cada cosa al seu lloc i detectar clarament quin objecte s'està avaluant. En definitiva, de què estem realment parlant.

Els «danys col·laterals»

La teoria del doble efecte està mal

vista a Europa per raó del desprestigi dels anomenats «danys col·laterals» en les guerres recents. Hom bombardeja un enemic i, sense pretendre-ho, la seva acció fa mal a civils innocents. Terrible. Tanmateix, la medicina se sosté perquè acceptem aquesta teoria. La quimioteràpia pretén eliminar les cèl·lules canceroses a costa també de danyar cèl·lules sanes. Extirpem un úter malalt encara que la dona quedi infèrtil per sempre. Vacunem milers de nens malgrat que algun d'ells morirà pels efectes secundaris.

És clar que hem de fer tot el possible per minimitzar els efectes secundaris, com també cal fer tot el possible per evitar una guerra. En el doble efecte, no es tracta de fer un mal per aconseguir el bé. El mal no es desitja. Apareix com un convidat de pedra enganxós i persistent.

En el cas de l'anomenat avortament terapèutic o en l'eugenèsic, perquè quedi

clar que aquí no hi ha doble efecte i que contra qui es combat primer és contra l'embrió, el mateix Joan Pau II va afirmar que mai no es pot legitimar la mort d'un innocent.

En el cas de l'avortament indirecte, si bé és lícit tractar una mare encara que esperem l'efecte secundari de la mort de l'embrió o fetus, algunes persones ens han donat la solució a problemes morals per sobreabundància de bé. És el cas de la doctora Gianna Beretta, que es va negar a seguir un tractament per no perjudicar el seu embaràs. Ella va morir i el seu fill viu.

S'ha posat de moda parlar del mal menor com si fos quelcom desitjable. Però no. Resulta que mai no es pot fer un mal, per menor que sigui o es consideri. El mal sempre és dolent. La teoria del mal menor no es refereix a fer, sinó a tolerar. El mal menor el decideix un tercer o uns tercers sense que nosaltres hi intervinguem. Hem de tolerar alguns mals perquè no som quixots que haguem d'arremetre contra tot; a més, l'ésser humà és lliure fins i tot per fer un mal ús d'aquesta llibertat. La nostra obligació és no fer mai el mal. Sempre fer el màxim bé possible.

Llibertat i formació ètica

El metge catòlic disposa d'una àmplia llibertat per exercir la seva professió. Estem dotats d'intel·ligència i hem de fer-la treballar al màxim. D'altra banda, la seguretat que estem actuant correctament (seguretat moral) es pot assolir amb una formació ètica mínima, seguint el Magisteri i consultant alguns casos amb col·legues senyors o amb algun sacerdot de bona doctrina. Milers de metges d'arreu del món exerceixen diàriament amb la tranquil·litat d'actuar bé.

Els metges catòlics tenim grans models en què fixar-nos. Ells no han fet més que identificar-se, de forma perfecta, amb qui és el principi de l'ètica: Christus medicus. Sant Lluç, sant Cosme, sant Damià, sant Peppino Moscati, santa Gianna Beretta, sant Ricardo Pampuri, el beat Pere Tarrés, el beat László Batthyány-Strattmann i molts més ens han precedit i s'han convertit en els gegants de la medicina. Curiosament, moltes vegades els pacients els veneren més que nosaltres mateixos, els metges...

Dr. Josep M. Simón Castellví

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

POESIES

Una setmana més, dins del cicle nadalenc, *Catalunya Cristiana* ofereix una selecció de poesies escrites pels nostres subscriptors i lectors.

Tan-taran-tan!

Tan-taran-tan!
Canem d'alegria,
arriba l'Infant,
que ens dona la vida.
Tan-taran-tan!
La iaia canta
al Diví Nadó,
els petits l'envolten;
el Nadal és dia
de gran il·lusió,
de goig i alegria.

CECÍLIA ARANÉS MALLOL

Primera cançó de
cuna de Maria

Angelito divino,
no tienes alas,
con mi origen humano
lloras y exalas.

De tu vivir humilde
es mi consuelo
unirme a tu destino
que lleva al cielo.

¡Cuántos sueños que tienes
adormecidos!
Son sueños de esperanza
recién nacidos.

Tesoros para el alma
entre mis brazos.
Deja que los aumente
con mis abrazos.

Pronto vas a decirme:
«¡Cuánto te quiero!»,
como un grito divino
al mundo entero.

MONTSERRAT BALAGUER TARIBÓ

Veniu, Jesús,
formós Nadó

Veniu, Jesús, formós Nadó!
Veniu i ompliu-nos d'Alegria!
Doncs si el món no us busca Senyor
sols trobarà mort i falsia.

És inútil sense Jesús
aconseguir Pau i Harmonia.
Car sense Ell restaràs confús
i empresonat de melangia.

Obre el cor endins del Pessebre
i et sentiràs del tot feliç.
Què importa si a fora hi ha gebre
si et trobes enamoradís?

La Mare Verge hi somriu
en veure't del tot content...

P. JORDI M. BOU I SIMÓ

Retable d'Abella de la Conca (1375), de Pere Serra.

Cantata de Nadal

Lluminós Advent. Oh, Nadal.
Humilitat que il·lumina;
neix la vida en un vell portal:
esguarda l'aigua cristal·lina.

Mare, Verge de Montserrat,
Mare de Déu, corona d'Advent,
Pare Déu, que l'haveu creat
amb el seu fill, eternament.

Redemptor de nova aliança,
canta l'alosa i el rossinyol...
cants de pau, amor i esperança;
els pastors amb el flabiol

canten en el diví bressol.
Bells cors d'àngels, a Jesús nat.
Eterna Mare de consol:
cants d'escolans de Montserrat.

SALVADOR MARTÍ I MASIP

Lloances divines ecològiques

Arbres del bosc:

—lloeu el Senyor. —No els cremeu!

Aires de l'espai:

—lloeu el Senyor. —No els embruteu!

Aigües de rius i mars:

—lloeu el Senyor. —No els contamineu!

Animalons de la terra:

—lloeu el Senyor. —No els maltracteu!

Ocellets del cel:

—lloeu el Senyor. —No els mateu pel plaer de fer mal!

Peixets de les aigües:

—lloeu el Senyor. —No els destruiu!

Nens i nenes:

—lloeu el Senyor. —Formeu-los en la fe!

Nois i noies:

—lloeu el Senyor. —Encamineu-los pel camí del bé!

Vellets i velletes:

—lloeu el Senyor. —Tracteu-los amb tendresa!

Ministres de Déu:

—lloeu el Senyor. —Respecteu-los pel que representen!

Persones consagrades a Déu:

—lloeu el Senyor. —Ajudeu-los a ser fidels a la seva vocació!

Dirigents dels pobles:

—lloeu el Senyor. —Respecteu-los i pregueu per ells!

Cristians:

—lloeu el Senyor. —Camineu pel camí de Jesús!

Catòlics:

—lloeu el Senyor. —Escolteu la veu de l'Església!

Àngels de Déu:

—lloeu el Senyor. —Guieu els homes pel camí del bé!

JOSEP M. VALLS I ANGUERA

Un nacimiento, Navidad...

Sin alas ni motores,
sin alados corceles,
sin artilugios «modernos»
Navidad ha llegado...

Puntual ha llegado
la divina y santa Navidad,
citada, por el año calendario,
alumbrada, del respiro de mudos colores...

Puntual ha llegado,
pródiga de alegrías,
en oraciones, liturgias,
villancicos y cantos,
alma de cristianas tradiciones...

Ojos navideños,
de niños y adultos penetrando,
en tiendas y adornados almacenes,
y en belenes, parturienta morada
del glorioso niño Jesús nacido...

Ojos navideños,
en opíparas gastronomías,
en silenciosas y avitaminadas mesas,
en indigentes callejeros,
y en congéneres enfermos y hambrientos...

Ojos navideños,
llorosos de dolores y ausencias,
y de conflictos odiosos.
Ojos navideños,
pletóricos de paces,
esperanza y amor leyendo,
en el corazón de los humanos...
Navidad, la de todos.

JESÚS MUÑOZ GIL

Avui farem el pessebre

Avui farem el pessebre a la nostra casa
amb un rierol de plata que faci bonic.
Amb panes de suro farem una estada
per a Josep i Maria i el Xic
que naixerà aquesta nit.

Nit d'estel que il·luminen
una terra convertida en cel.
Els pastors, enfredorits, s'adormien
abrigats; és una nit de gel.

De cop, desperta l'albada
amb so de trompetes i cants.
Desperteu pastors! És l'hora arribada
d'un dels misteris més grans.

De la cova surt la non-non de la Mare
que gronxola el menut Infant.
Déu s'ha fet home. Des d'ara
els àngels ho anuncien cantant:

«Glòria!... Glòria!... Glòria!...»
Que l'Amor i la Pau s'escampi arreu.
Avui és un gran dia d'eufòria.
Déu vol que tots us estimeu.

El pessebre fa un goig que enamora;
llum i estels; pastors i ramat.
La dona que renta al rec d'allà fora...
Cantem tots: «Al·leluia! Amor i felicitat.»

JOSEP BOSCH I MERCADER

Campanya solidària als barris del Carmel i el Guinardó

■ La Fundació Adsis impulsa una nova edició de la iniciativa «Donem la Llauna»

BARCELONA.— Amb l'objectiu d'aprofundir en el coneixement de la pobresa i de motivar el compromís solidari entre els joves i adolescents, la Fundació Adsis, en estreta col·laboració amb la parròquia Mare de Déu del Mont Carmel i Santa Isabel d'Aragó, va organitzar

del 15 al 17 de desembre als barris del Carmel i del Guinardó, una nova edició de la campanya solidària «Donem la Llauna». La iniciativa ha tornat a ser tot un èxit, tant per la participació com per l'ambient amb què s'ha viscut.

Des de la Fundació Adsis no es cansen de «donar la llauna», sobretot quan es tracta de fer front a una realitat tan dramàtica com la de la pobresa. Del 15 al 17 de desembre els seus membres més joves van tornar, un any més, a sortir als carrers del Carmel i del Guinardó per impulsar una campanya ja tradicional en aquests barris: «Donem la Llauna 06». Han col·laborat estretament amb aquesta iniciativa les parròquies de la Mare de Déu del Mont Carmel i de Santa Isabel d'Aragó, i el centre educatiu Sant Estanislau de Kotska (SEK). Després de l'intens cap de setmana viscut del 16 al 17 de desembre, amb una participació destacada de joves i adolescents, la valoració dels organitzadors ha estat molt positiva.

La campanya «Donem la Llauna 06» tenia com a objectiu principal el coneixement de la realitat de la pobresa i la presa de consciència del paper que cadascú pot tenir en la lluita contra aquesta

Els joves s'han implicat activament en la campanya.

injustícia social. La iniciativa també ha permès als joves participants, d'entre 15 i 25 anys, compartir amb altres joves accions solidàries concretes per fer front a aquesta realitat. Com per exemple, la recollida d'aliments i la seva distribució entre les famílies més necessitades dels barris del Carmel i el Guinardó. En total

s'han recollit 980 quilos d'aliments, sobretot els més bàsics: oli, llet, sucre, pasta i llegum.

També s'ha donat especial importància a la sensibilització, juntament amb la necessitat de denunciar públicament la situació de tantes persones que no tenen el mínim per viure dignament. Aquesta apos-

ta sensibilitzadora va tenir la seva manifestació més clara la tarda de 16 de desembre, a la rambla del Carmel, on es va organitzar un acte públic de denúncia al qual van assistir més d'un centenar de persones. A través de la música, el teatre i la lectura de diferents manifestos es va llançar un missatge ben clar als veïns del barri: «Diguem plegats: No a la Pobresa!». Com explicava la jove Lucía, membre de l'Esplai Pequefesta i autora d'una de les cançons compostes per a l'ocasió, «volem fer reflexionar la gent: per què un grup de joves perd el seu temps i el dedica a ajudar els altres?, per què aquest grup intenta lluitar contra la pobresa al món?» I afegia: «Només pretenem que la gent escolti el nostre crit: No a la pobresa! Fes servir el cap i ajuda.»

Juntament amb la campanya de recollida d'aliments i el gest públic de denúncia, la iniciativa «Donem la Llauna 06» ha ofert també als joves participants, provinents de diferents realitats del barri vinculades amb la justícia i contra la pobresa, moments per a la trobada, la formació i el debat. Una vintena fins i tot

han participat a més en una convivència de tres dies on han renovat les ganes per fer camí en la solidaritat. Els mateixos joves han estat els grans protagonistes del cap de setmana al Carmel i al Guinardó, amb creativitat i iniciativa, conscients que «molts gestos petits poden fer coses grans». (C.C.)

20 anys d'Alcohòlics Anònims a la parròquia de Sant Pere Claver

BARCELONA.— Des de fa 20 anys la parròquia de Sant Pere Claver de Barcelona (c/ Paladur, 23) acull a les seves instal·lacions les trobades i activitats periòdiques del grup Paral·lel de l'associació d'Alcohòlics Anònims. El 10 de desembre passat, a les 11.00 h, es va celebrar l'acte de cloenda d'aquest aniversari amb una reunió oberta i informativa a la qual va assistir una quarantena de persones. No van faltar durant la trobada les manifestacions de profund agraïment de l'associació vers la parròquia pel tracte rebut durant tots aquests anys. «Tot han estat facilitats, des del principi ens hem sentit molt ben acollits», afirma des de l'anonimat un dels membres del grup Paral·lel.

La celebració del 20è aniversari de la presència de l'associació a la parròquia s'ha completat durant aquest any amb di-

ferents activitats informatives i de divulgació entre els veïns del barri. El mateix rector de Sant Pere Claver, Mn. Josep Ricart, s'ha sumat a bona part de les activitats. En paraules dels membres del grup, «el rector ha tingut amb nosaltres un tracte exquisit, que mereix tot el nostre agraïment».

Alcohòlics Anònims és una associació d'homes i dones que comparteixen la seva experiència, fortalesa i esperança per resoldre el seu problema comú i ajudar-ne d'altres a recuperar-se de l'alcoholisme. Actualment compta amb gairebé 100.000 grups a 151 països d'arreu del món i a través d'ella centenars de milers de persones ja han aconseguit superar el drama social que genera la dependència de l'alcohol. Per a més informació de les seves activitats a Barcelona: tel. 933 177 777. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La llet de vaca

Fa uns trenta-cinc anys, més o menys, la llet de vaca es comprava a les vaqueries. Una llet blanca i cremosa que es portava a casa, es bullia i, l'endemà, apareixia amb una capa de nata ben densa. Recordo molt bé quan la meva mare em posava la nata a sobre d'una llesca de pa amb una mica de sucre. Quan sortia al carrer, l'Antonieta sempre m'esperava perquè li deixés fer una bona mossegada.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Una història coneguda

Hola, amics! Recordem quan Maria, en estat de gestació avançat, i Josep no trobaven allotjament a Betlem. Déu totpoderós, però, vetllava per ells. Una establia va ser el tron per al Nen Jesús. Al firmament va aparèixer un estel que guiava els mags d'Orient i un àngel va donar la notícia als humils pastors, els quals li van portar els seus presents i cançons.

Aquesta història, coneguda per tots, té un missatge important. Si us sentiu defallir davant d'alguna dificultat, no us rendiu mai. Primer, demostreu valor per enfrontar-vos al que vingui; i segon —el més important—, gireu els ulls cap al Senyor. Ell us enviarà un estel perquè us marqui el camí a seguir, mentre que les ajudes i consells vindran de la mà dels vostres amics i companys, com els alegres pastors i els majestuosos mags d'Orient.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

Coses de la vida

Una de les corals que van participar en el concert.

Concert solidari a Tàrraga a benefici de La Marató de TV3

TÀRREGA.— Seguint el costum de cada any, les agrupacions musicals de Tàrraga es van congregar el diumenge 26 de novembre a l'escenari del Teatre Ateneu amb la voluntat d'honrar la patrona de la música, santa Cecília, onomàstica que es va escaure el dia 22. El concert, de caràcter benèfic, va comptar amb les actuacions de la Coral Infantil Mestre Güell, la Coral Bona Nova del Casal de Gent Gran, la Coral Ramon Carnicer, l'Orfeó Nova Tàrraga, la Cobla Tàrraga Jove i el conjunt instrumental de vent de l'Escola Municipal de Música de Tàrraga.

Prèviament, els assistents a la cita

van ser rebuts al vestíbul de la sala sota els acords de la banda La Patolea. Els músics i cantaires van tancar el recital amb la interpretació conjunta de l'*Himne de santa Cecília*, obra del recordat Mn. Carles Melé. La platea del teatre es va omplir de gom a gom amb prop de 500 espectadors. Els diners recaptats — uns 740 euros — es destinaran a benefici de La Marató de TV3, que va ser dedicada a la lluita contra les malalties de dolor crònic. Aquesta lluita diada musical a Tàrraga es va cloure a la tarda, al mateix Teatre Ateneu, amb un concert del prestigiós Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. (R.E.)

Casserres acull la festa de Santa Cecília

CASSERRES.— El dia de Santa Cecília, quan el campanar de Casserres va tocar l'*Ave Maria* a punta de dia, aquella tropa de sants que engalanen el magnífic altar barroc de l'església parroquial es van posar el vestit de festa. Lluïen instruments o elements, com ara els llibres, les mitres, les fletxes, les creus o les graelles, que els identifiquen com a doctors, apòstols, màrtirs o verges, amb un somriure beatífic que convidaven a gaudir una estona de la seva felicitat.

Mn. Antoni Quesada va presidir la missa concelebrada.

Cal dir que santa Cecília inspirava les melodies més celestials i les paraules més belles a músics i poetes. Els veïns i feligresos de Casserres van acudir a l'església per compartir el goig de la festa. També s'hi van fer presents un nombre significatiu de mossens del bisbat, que des de fa anys són fidels a la trobada.

A dos quarts de dotze, l'església de la Mare de Déu dels Àngels va acollir una missa concelebrada, presidida pel vicari general, Mn. Antoni Quesada. El cor va cantar una part de la missa *Te Deum Laudamus*, de Perosi, i la resta de les peces va comptar amb la participació de tots els fidels. Finalment, el cor va interpretar els *Goigs a la Mare de Déu de l'Antiguitat*, patrona de Casserres.

Al local cultural s'hi va fer una vetllada musical. Mn. Josep M. Casafont, organista de Cardona, va oferir *La fantasia en do menor*, de Mozart. Va ser una delícia

escoltar-lo i un gest espontani aplaudir-lo. Després, els assistents van gaudir amb la projecció del vídeo de la festa del cinquantè aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Claustre, de Solsona. Va ser un vídeo que va despertar records i tradicions que honoren un poble i que deixa en ridícul la superficialitat amb què ens movem avui.

La festa va acabar amb un bon dinar a Ca l'Alsina. Es va felicitar i brindar per Mn. Pleixats, que complia vuitanta anys. Mn. Clos va cantar una romàntica pregària a la Mare de Déu del Claustre, amb música de Mn. Armengou. Per la seva banda, Mn. Climent Forner va recitar dos poemes de felicitació a dos companys per les seves noces d'or respectives i tots plegats es van acomiadar, desitjant-se llarga vida per poder continuar.

Ramon Estany

Presentació del «Llibre d'or de «L'estel de Natzaret»» de Sarrià

BARCELONA.— El Centre Parroquial Sant Vicenç de Sarrià celebra enguany el centenari de *L'estel de Natzaret*, la tradicional representació de *Pastorets* de la vila de Sarrià. És una obra que mostra la vitalitat del teixit associatiu sarrianenc i on participen voluntàriament famílies senceres, des de besavis fins a besnèts. Aquests cent anys d'història s'han recollit en el *Llibre d'or de «L'estel de Natzaret»* (1907-2007), que es va presentar el 28 de novembre al Saló de Plens de l'Ajuntament de Sarrià, ple a vessar. Les properes representacions tindran lloc el 30 de desembre i el 7, 13, 14 i 21 de gener del 2007 al teatre del Centre Parroquial de Sarrià, a dos quarts de sis de la tarda.

Mn. Manuel Valls, rector de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, va presidir

Ernest Serrahima, Katy Carreras i Mn. Manuel Valls.

l'acte juntament amb Katy Carreras, regidora del districte. L'actor Ernest Serrahima, fill de Sarrià i intèrpret de *L'estel de Natzaret* des del 5 anys, va presentar el llibre. Les seves divertides experiències van fer riure tots els presents i els seus entranyables records, juntament amb el recital de *Sant Miquel* per part de Míriam Benavent i la cançó *Benjamí* interpretada per Jordi Recasens, van emocionar més d'un dels assistents. (C.C.)

Copa de nata amb galetes i nous

INGREDIENTS:

10 cullerades de nata
5 galetes tipus maria
nous
sucre
caramel líquid

PREPARACIÓ:

Munteu deu cullerades de nata i barregeu-hi cinc galetes maria triturades amb deu nous. Després de barrejar-ho tot bé, afegiu-hi sucre al vostre gust. Tot seguit, ompliu unes copes altes, les quals ruixareu amb una mica de caramel al moment de servir-les a taula.

Montserrat acull un debat científic sobre centres espirituals a l'entorn de parcs naturals

■ La Iniciativa Delos va analitzar parcs d'Europa, d'Amèrica i del Japó

MONTSERRAT.— El monestir de Montserrat va acollir del 24 al 26 de novembre el primer taller de la Iniciativa Delos de la Comissió Mundial d'Àrees Protegides. Més de vint científics provinents de parcs naturals d'arreu del món van analitzar parcs d'Europa, d'Amèrica i del Japó que combinen grans

valors naturals i espirituals. A partir de les sessions es va fer una contribució basada en aquests casos d'estudi, a partir de les directrius sobre indrets naturals sagrats, que actualment preparen la Unesco i la Unió Internacional per a la Conservació (UICN).

En aquestes jornades de treball també es va preparar una proposta per a la inclusió dels valors intangibles de la natura —espirituals i culturals immaterials (simbòlics, emblemàtics...)— en el proper congrés per a la revisió de les sis categories d'àrees protegides de la UICN, que es realitzarà a Sevilla el març del 2007. La integració dels valors espirituals en les estratègies de conservació de la natura, i especialment de les àrees protegides, pot permetre incorporar a aquesta tasca sectors socials que fins ara n'havien quedat al marge o no s'hi havien sentit motivats.

La Iniciativa Delos va triar Montserrat per fer aquest seminari perquè és un espai on aquesta combinació de valors naturals i espirituals es donen d'una manera excepcional. El monestir de Montserrat va mostrar interès a acollir la trobada i el Patronat de la Muntanya de Montserrat, el Departament de Medi Ambient i la Fundació Territori i Paisatge li van donar suport. Els parcs i espais naturals d'aquestes característiques que es van debatre van ser els següents: el d'Äjäs Ukonsaari Island i el Kolovesi National Park, de Finlàndia; l'Athos i Meteora, de Grècia; la muntanya de Kii, del Japó; el parc natural de Vanatori Neamt, de Romania; el parc natural de Montserrat, de Catalunya; el parc nacional i natural de Doñana, d'Andalusia; les illes Solovetsky, de Rússia; el Holy Island Arran, del Regne Unit, i el

Imatge d'una de les jornades, presidida pel P. Ramon Ribera-Mariné, prior de Montserrat.

parc nacional Great Smoky Mountains, dels Estats Units.

Aquests onze estudis han estat preparats en el pla pilot de la Iniciativa Delos amb el propòsit de desenvolupar un apropament a llocs naturals sagrats al voltant de països tecnològicament desenvolupats, mirant de promoure sinergies entre espiritualitat i conservació de la natura. Una sèrie de conferències i presentacions sobre temes relacionats van proporcionar informació per a un desenvolupament més gran de la Iniciativa Delos. Per a cada cas d'estudi es van dur a terme unes recoma-

nacions que, un cop assumides, es podran materialitzar. Es confia que l'any vinent alguna d'elles ja es pugui dur a terme.

Respecte pels valors culturals i espirituals

La Iniciativa Delos va néixer arran del Congrés Mundial de Parcs, celebrat a Durban (Sud-àfrica) l'any 2003. Es va desenvolupar en el marc del treball sobre els valors culturals i espirituals de les àrees protegides. L'objectiu d'aquest treball és millorar la comprensió, el reconei-

xement i el respecte pels valors culturals i espirituals de les àrees protegides, i promoure la completa integració d'aquests valors dins de la política, el marc de treball, el marc empresarial i l'avaluació allà on calgui. L'objectiu final del treball que va tenir lloc a Montserrat és fer una contribució significativa en el Congrés Mundial de la Conservació, que tindrà lloc a Barcelona el 2008.

La Iniciativa Delos, entenent la posició de les tradicions religioses i espirituals existents als països tecnològicament desenvolupats sobre la natura i sobre els llocs naturals sagrats, valora la connexió i la importància dels llocs naturals sagrats per a la gent contemporània i calcula la importància dels valors espirituals d'aquests llocs. També avalua com aquests valors espirituals poden ser mantinguts i augmentats i investiga com es poden fer servir com una eina per conservar els valors naturals.

Igualment, elabora consells que poden ajudar a resoldre conflictes eventuals entre el caràcter espiritual i els usos dels llocs sagrats i els requeriments de conservació. La Iniciativa Delos pretén establir ponts entre les autoritats o responsables del patrimoni natural i les de l'espiritual per tal de reforçar la cooperació, la planificació, la gestió i la integració efectiva dels valors culturals, naturals i espirituals.

La diagnosi realitzada va palesar que a la muntanya de Montserrat hi conflueixen unes oportunitats úniques per assolir uns resultats molt efectius gràcies a les sinergies positives entre els valors naturals, espirituals i culturals, atès que ha estat reconeguda al llarg dels segles com a muntanya santa o sagrada. Aquest fet distintiu —que el singularitza de la resta de parcs naturals del país— és un dels seus valors principals. (C.C.)

Pessebres d'arreu del món al Museu Diocesà de Barcelona

Pessebre del Perú que es pot veure a la mostra.

continent americà (Bolívia, el Brasil, Mèxic, el Perú o Xile) o d'Àfrica (Kenya). Pel que fa als pessebres autòctons, cal destacar els del prestigiós escultor Ramon Amadeu (Barcelona, 1745-1821), els de Lino Fèlix (Barcelona, 1850-1926) o el dissenyat per Alexandre Cirici-Pellicer (Barcelona, 1914-1983). Més informació: Museu Diocesà de Barcelona, avinguda de la Catedral, 4 - 08002 Barcelona, tel. 933 152 213. (C.C.)

BARCELONA.— Fins al proper 14 de gener, el Museu Diocesà de Barcelona acull l'exposició *Pessebres del món*. A la tradicional mostra de Nadal que es pot visitar a la Pia Almoina (edifici on té la seu el Museu Diocesà de Barcelona) hi ha enguany pessebres realitzats arreu del món. S'hi poden veure pessebres del continent europeu (Alemanya, Bèlgica, França, Holanda o Txèquia), d'Àsia (Palestina, Índia), del

Nou llibre de la col·lecció Tau

TARRAGONA.— Ha sortit a la llum un nou volum de la col·lecció Tau, que edita l'arquebisbat de Tarragona i on es publiquen documents diversos generats per l'arxidiòcesi. En aquesta ocasió es tracta del volum número 12 de l'esmentada col·lecció i fa referència a un seguit de documents elaborats i aprovats pel Consell Episcopal de l'arxidiòcesi. En aquesta publicació es recullen els documents «Les celebracions dominicals en pobles petits», «Les aportacions dels fidels —taxes i oblacions— amb motiu de la recepció de serveis eclesials» i «Missa pro populo, misses de binació i almoines». Es tracta d'una important eina de consulta. (C.C.)

FILATELIA

por Enric Graupera

Cicle nadalenc

Liechtenstein presenta per a aquest Nadal del 2006 una sèrie de tres segells de temàtica nadalenca. El primer està dedicat a l'Anunciació de l'àngel Gabriel a Maria; el segon, al naixement de Jesús, i el tercer, a la presentació de Jesús al temple. Els segells s'il·lustren amb magnífiques pintures de les voltes de la porxada de la capella de Santa Maria de la Consolació —l'única església barroca del principat de Liechtenstein— a Schaan.

Llibres

L'impacte del Vaticà II

A l'Estat espanyol el Concili Vaticà II (1962-1965) va ser tot un esdeveniment, i ho va ser potser més que a qualsevol altre país. Per estudiar aquesta dimensió hispànica, el P. Hilari Raguer, monjo de Montserrat i historiador, ha investigat en arxius privats així com en el del Ministeri d'Afers Exteriors i el de l'ambaixada d'Espanya davant del Vaticà. La utilització de la religió pel règim franquista va fer que la reforma postconciliar a l'Estat espanyol fos no només eclesial, sinó també política. (C.C.)

Hilari Raguer, *Réquiem por la cristiandad. El Concilio Vaticano II y su impacto en España*. Ediciones Península, Barcelona 2006, 414 pàg.

Cimal de vida mística

Ediciones STJ ha publicat set quaderns amb una selecció de textos sobre *El castillo interior* o *Las moradas*, el llibre més complet de Teresa de Jesús. La santa hi va deixar plasmat el seu pensament sobre el que és l'ésser humà, la seva dignitat i el camí que ha

de recórrer per «gaudir del mateix Déu». Aquests set quaderns es titulen: «Entrar en nuestro interior», «Mar adentro», «La prueba del amor», «El silbo del pastor», «La transformación», «La herida del amor» i «La plenitud del amor». (C.C.)

Teresa de Jesús, *Moradas de «El castillo interior» de Teresa de Jesús*. Ediciones STJ, Col·lecció Imágenes Teresianas, Barcelona 2005-2006

Renaixement espiritual

L'escriptor Joseph Pearce estudia en aquest volum les repercussions que les teories de Marx i Nietzsche van tenir en escriptors com Bernard Shaw o H. G. Wells i molts d'altres, i com, en aquest ambient, es va produir un important renaixement artístic i espiritual que va influir decisivament en el món de la cultura. Es tracta d'«escriptors conversos» com Evelyn Waugh, Tolkien, Chesterton, Ronald Knox o Graham Greene i d'actors com Alec Guinness o Ernest Milton. (C.C.)

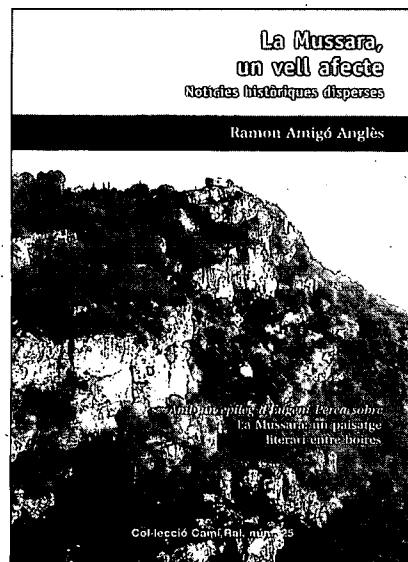
Joseph Pearce, *Escritores conversos. La inspiración espiritual en una época de incredulidad*. Ediciones Palabra, Col·lecció Ayer y Hoy de la Historia, Madrid 2006, 571 pàg.

Tornar al passat

Aquest llibre ret homenatge a les terres i a la gent de la Mussara, un poble que va patir en les darreres dècades un alarmant procés de despoblació i que actualment es troba abandonat. Segons un decret del Ministeri de Governació del 1961, la localitat va quedar agregada al terme municipal de Vilaplana del Camp. Ramon Amigó dóna a conèixer la seva història, llinatges i llegendes. Amb magnífiques fotografies antigues, el volum s'endinsa en un passat perquè no caigui en l'oblit. (C.C.)

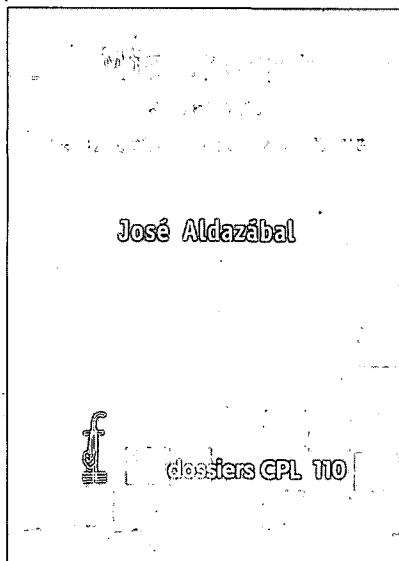
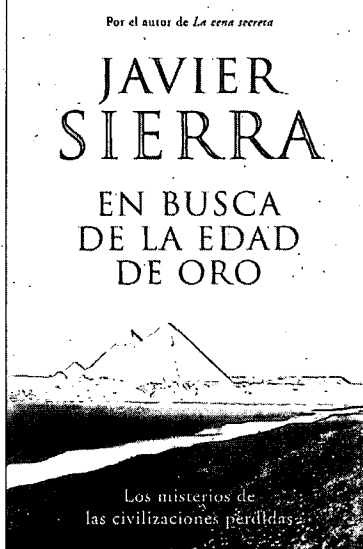
Ramon Amigó Anglès, *La Mussara, un vell afecte. Noticias históricas dispersas*. Editor Rafael Dalmau, Col·lecció Camí Ral, Barcelona 2006, 246 pàg.

Ministeris litúrgics

Una de les novetats més significatives de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II va ser, a més de potenciar els ministeris ordenats, impulsar la participació dels laics en diferents serveis litúrgics. El P. José Aldazábal va deixar aquest llibre com la seva darrera aportació al gran coneixement i vivència que tenia de la litúrgia cristiana, culminant els seus molts anys de magisteri tant de paraula com d'escrit. El va acabar just abans de la seva mort, que va tenir lloc a Barcelona el 10 d'agost del 2006. (C.C.)

José Aldazábal, *Ministerios al servicio de la comunidad celebrante*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Dossiers CPL, Barcelona 2006, 243 pàg.

JAVIER SIERRA
EN BUSCA
DE LA EDAD
DE ORO

Civilitzacions perdudes

L'escriptor Javier Sierra ha recorregut un milió de quilòmetres per desentranyar alguns dels enigmes més fascinants de la història. Insondables laberints amagats al subsòl de Cuzco, la críptica disposició de les piràmides d'Egipte i fins i tot missatges informàtics amagats en textos de milers d'anys d'antiguitat són algunes de les seves investigacions. Aquesta obra explora aquests misteris sobre les grans civilitzacions perdudes que la ciència encara no ha aconseguit desxifrar. (C.C.)

Javier Sierra, *En busca de la edad de oro. Los misterios de las civilizaciones perdidas*. Editorial Plaza Janés, Barcelona 2006, 380 pàg.

Dos assaigs filosòfics

Romano Guardini (1885-1968) va impartir la càtedra de Filosofia catòlica de la religió i cosmovisió catòlica a la Universitat de Berlín i, més tard, a la de Múnic. Va simultanejar la seva activitat intel·lectual amb la promoció de moviments juvenils de vida cristiana. En aquest llibre es publiquen dos dels seus assaigs més notables: *La esencia del cristianismo*, sobre la vida i obra de Jesús de Natzaret i el seu destí, i *Una ética para nuestro tiempo*, en el qual s'analitza la grandesa i la bellesa del bé. (C.C.)

Romano Guardini, *La esencia del cristianismo. Una ética para nuestro tiempo*. Ediciones Cristiandad, Col·lecció Obras Selectas y Homenajes, Madrid 2006, 360 pàg.

Suggeriments gastronòmics

La cultura gastronòmica ha adquirit una gran rellevància social en l'actualitat. No estarà completada del tot, però, fins que no coneguem els mercats i les botigues de la ciutat on vivim. Aquesta guia, de la mà del prestigiós xef Óscar Vallés, pretén ampliar els horitzons gastronòmics del lector amb els millors suggeriments per a les seves compres. A més, aquesta obra sorgeix en un moment en què Barcelona ha esdevingut una de les ciutats més reconegudes per la seva renovada gastronomia. (C.C.)

Óscar Vallés Rodríguez, *El gourmet recomienda. Guía de tiendas gourmet de Barcelona*. Ediciones Robibook-Bon Vivant, Barcelona 2006, 206 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Álvaro Pombo: Planeta perplex

Després de la lectura de l'última novel·la de l'autor de Santander Álvaro Pombo, *Contra natura*, creiem que es donaria un respir: la d'un desfogament que suposava alguna cosa més que una confessió radical fent oficial la seva «sortida de l'armari», amb alguna cosa més que unes senzilles frases espectaculars.

No diré que Pombo hagi recuperat maduresa, ni que hagi deixat a part la seva presentació oficial com a membre del col·lectiu gai, però el que sí que és cert és que, obviat possibilitats de malentesos o de classificacions més o menys malintencionades, juga fort amb la seva Matilda Turpin i ens proposa una història que per real i complexa no deixarà indiferent gaires lectors. Encara més, com diu algun comentarista, «es convertirà en una joia de la literatura espanyola contemporània que ha aconseguit fer resplendir una altra vegada el sentit d'un premi com el Planeta».

Aquesta exageració pot semblar—i és—evident, però quan els gossos lladren alguna cosa senten.

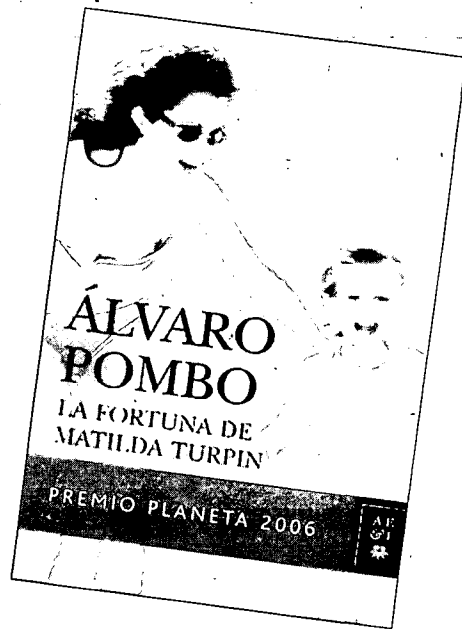
El que té de novetat i d'interès del drama d'aquesta dona casolana, Matilda, convertida en «home de negocis», és el plantejament de la gran dicotomia que

aparentment es dona en una situació semblant, en una societat tradicional com la de la protagonista.

La seva llar és una casa elegant, situada en un penya-segat del nord d'Espanya, en un lloc figurat, Lobrefia. Una dona de vida tranquil·la i benestant que, després de tretze anys de matrimoni feliç amb un catedràtic de Filosofia i amb tres fills, emprèn una volada professional espectacular en el món de les altes finances. Aquesta opció valenta, en aquest segle de dones, té un cost. Dos projectes professionals i vitals diferents, i un projecte matrimonial comú.

D'aquí sorgeix el conflicte: l'encerta amb el canvi? Aquests nous plantejaments són bons per a ella i el seu entorn? Pombo deixa que el lector assisteixi al drama d'aquesta dona, que entra en l'edat madura amb aquesta problemàtica de fons que, en realitat, és la de tota la nostra societat. Estem estructurats per a aquest canvi?

Álvaro POMBO
La fortuna de Matilda Turpin.
Planeta, Barcelona 2006, 358 pàg.

Tolera la dona aquesta dura dicotomia de la llar i la condició femenina, amb la de la *struggle for life* de les finances? Està feta per a la lluita cos a cos amb un món d'homes sense escrúpols ni sensibilitat?

Encara que només fos per aquest plantejament de fons, que emergeix quan menys ho esperem, Matilda Turpin ja serveix perquè aprofitem l'experiència o, més ben dit, aprenguem aquesta lliçó que ens condueix, com a mínim, a reflexionar.

Álvaro Pombo escriu en un castellà fort, com el de la muntanya; és d'una escola que té unes arrels lingüístiques nombroses i profundes, potser perquè és el bressol del primer text literari de San Millán de la Cogolla (Alarcos dixit). En tot cas no som davant d'un Planeta insubstantial, encara que sigui d'encàrrec. Cal llegir-lo amb paciència, com totes les obres de Pombo, encara que només sigui per aprendre com es pot escriure avui en cas-

tellà i vacunar-nos contra tanta destrucció de la llengua com la que patim a través dels mitjans de comunicació social i dels nostres polítics. És sorprenent com es pot arribar a escriure sense frases de calaix repetides fins a la sacietat, o mancades de cap contingut.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nou CD de la Polifònica i La Principal de la Bisbal

S'acaba de publicar el volum 21 de la col·lecció *Sardanes d'or*, que edita i produeix Audiovisuals de Sarrià. És un recull de 10 sardanes corals enregistrades per la Coral Polifònica de Puig-reig i la Cobla La Principal de la Bisbal. L'edició d'aquest disc vol commemorar que enguany es compleix el cinquantè aniversari de la Colla Joventut Sardanista de Puig-reig d'on va sortir la Polifònica.

Sardanes d'or 21 inclou peces molt conegudes i populars com *Somni*, de Puigferrer, *Carícies*, de l'avi Xaxu, *Sant Martí del Canigó*, de Pau Casals, *Niu d'amor*, de Ricard Viladesau o *Rosa de Sant Jordi*, de Martínez Comín. Cal destacar també l'enregistrament d'una sardana composta pel director de la Polifònica i fundador de la Colla Joventut Sardanista, Ramon Noguera, titulada *Pregària de pau*. El CD es completa amb les sardanes *Benvinguts*, de Joan Lluís Moraledà, *Per la nostra amistat*, de Martirià Font, *Cant trist*, de Fèlix Martínez Comín i *Les delícies de l'Escala*, de Josep Carbó.

El concert de presentació d'aquest CD va ser un dels actes centrals del cinquantenari de la Colla Joventut Sardanista, celebrats a Puig-reig el primer cap de setmana del novembre, amb assistència de més de 600 persones que omplien el pavelló municipal de l'esmentada vila berguedana. A banda del concert, es va celebrar una emotiva missa a la capella de la Colònia Prat i una ballada de sardanes a la Plaça Nova,

amb actuació de La Principal de la Bisbal. En aquests actes es van retrobar antics dansaires de la colla que s'han plantejat de tornar a refer el grup i participar en exhibicions i en alguna competició, reprenent l'activitat aturada ja fa 25 anys.

La Colla Joventut Sardanista va néixer ara fa cinquanta anys i del seu interior va sorgir, l'any 1968, una formació musical que es va anomenar Coral Joventut Sardanista de Puig-reig; nom que va perdurar fins que el 1987 va adoptar el nom que encara tenen de Coral Polifònica de Puig-reig. Aquesta formació vocal, que dirigeix Ramon Noguera, ha anat adquirint amb el temps un important ressò i ha anat incrementant la seva presència musical arreu de Catalunya. També ha actuat en països com Israel, Estats Units, Malàisia, Mèxic i Singapur. L'any 1993, coincidint amb el 25è aniversari de la seva colla mare, la Generalitat de Catalunya va condecorar la coral amb la Creu de Sant Jordi.

Aquest nou CD és el tercer volum de la col·lecció discogràfica *Sardanes d'or* dedicada a les sardanes corals, que posa a l'abast dels afeccionats un important recull de trenta títols d'aquest gènere. Els tres àlbums (el 4, el 5 i el 21) han estat enregistrats per la Polifònica de Puig-reig i la Cobla La Principal de la Bisbal. El *Sardanes d'or* 21 es va posar a la venda el 31 d'octubre i es pot adquirir a través de la pàgina web de la coral (<http://www.polifonica.cat>) (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestralment de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Una nova sèrie d'articles

És l'actualitat científica d'aquesta setmana: que el que hem decidit triar com a tema científic per desenvolupar en aquesta pàgina de «Ciència» és Paleontologia. Ja n'hem parlat en altres ocasions, concretament en les sèries (que ja són llibres publicats) sobre *El planeta Terra i la seva història* i *Teories evolucionistes i ciència de l'evolució*, però només ho férem parcialment. No hi vam desenvolupar les bases d'aquesta ciència. Creiem que plaurà als lectors que ho fem ara.

La Paleontologia és una ciència molt nostra: Catalunya, i concretament gràcies a un professor del Seminari Conciliar de Barcelona, ha estat pionera d'aquests estudis. Un prevere de la diòcesi barcelonina, el canonge Jaume Almera i Comas (1845-1919) va ser l'introduïdor de la Geologia i Paleontologia al nostre país. Començà organitzant excursions amb els alumnes del Seminari per tal de fundar un Museu Geològic i no tan sols aconseguí aquest objectiu sinó que arribà ell a ser el primer paleontòleg català en la investigació i estudi dels fòssils. Tant fou així que la Diputació de Barcelona li encarregà la confecció del mapa geològic de la província. Això fou acceptat pel Dr. Almera, que

Dr. Jaume Almera i Comas, pare de la paleontologia catalana.

aconseguí publicar-ne quatre fulls realitzats amb una minuciositat científica com mai no s'havia fet, gràcies al seu treball meticulós de resseguir pam a pam els terrenys. No va ser perquè sí que el Consejo Superior de Investigaciones Científicas posés després el nom d'Instituto Jaime Almera a l'Institut de Geologia de la institució. La vida d'aquest il·lustre patriarca de la Geologia ens va ocupar també aquesta pàgina de «Ciència» ara fa unes dues dècades (se'n publicà el llibre *El Dr. Almera i la seva escola de geologia*).

L'obra que ell inicià al Seminari Conciliar es va continuant amb un bon grup d'investigadors que s'ocupen principalment de l'estudi de fòssils. No ha perdut gens de prestigi perquè constantment noves col·leccions s'hi introdueixen i noves publicacions se'n van fent que amplien els coneixements d'aquesta ciència.

Per tot això hem cregut oportú parlar de paleontologia en la nova sèrie d'articles que avui anunciem. És una ciència en creixement continu i per als lectors interessats en la matèria creiem que els seran útils les quatre pinzellades que donarem de la seva història i del seu estat actual.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

No considerem exagerat dir que la ciència dels fòssils és apassionant. És cert que ha apassionat molts amants de la ciència. Ho hem vist; en tenim experiència. I contra un fet no hi valen arguments. I com que creiem que pot apassionar també molts altres sempre que en rebin prou coneixement, hem decidit dedicar aquesta nova sèrie d'articles de «Ciència» a la Paleontologia. No es tracta de desenvolupar un tractat científic a l'estil d'un text universitari. Ni ho podríem fer amb autoritat. La nostra exposició serà, naturalment, més senzilla. Només mostrarem les línies essencials del seu estudi i les conclusions principals, interessants, a què s'ha pogut arribar avui dia. I tot ben al l'abast dels nostres lectors habituals.

El procés de com la vida s'ha anat desenvolupant al nostre planeta és certament fascinant. Podríem dir que s'hi veu una harmonia, un fil conductor que va creant noves meravelles fins al moment en què la Terra es converteix en la mansió de l'home. És el que procurarem fer palès al llarg de la nostra narració.

Ciència molt complexa

La paraula *Paleontologia* ve del grec; consta de tres mots: *palaio*, antic; *onto*, ésser; i *logia*, explicació racional. Segons això, significa l'estudi científic dels éssers vius antics. El que fa aquest estudi no és simplement detallar les restes que tenim dels éssers que en altres èpoques han poblat la Terra, sinó que, a més i principalment, els ordena segons el temps i escateix tant com li és possible les relacions mútues que han tingut entre ells i amb el medi ambient que els tocà viure. No es limita a una simple descripció, a l'estil de la taxonomia botànica o zoològica dels animals i plantes que s'han extingit al llarg de la història del nostre planeta; el seu objectiu va més enllà: esbrinar el gènere de vida que tingueren, les condicions ambientals en què es trobaven, les

1 Paleontologia, ciència apassionant

causes de la seva mort o desaparició i les relacions genètiques que pogueren tenir entre ells, és a dir, la seva evolució. Aquest últim punt és el més important. Pierre Paul Grassé deia que «l'única i veritable ciència de l'evolució és la paleontologia».

És, doncs, una ciència molt complexa. Necessita de la contribució de totes les ciències de la natura, principalment, és clar, de la Biologia (Botànica i Zoologia) i de la Geologia, ja que té el seu llòc entre aquestes dues disciplines. Però, a més, fa servir instruments manllevats de la Química, de la Física, de la Matemàtica i fins i tot de la Física Nuclear. A l'hora de la datació de roques i sediments, per exemple, ha d'aplicar els mètodes subministrats per la radiació dels minerals radioactius, i això li ve donat per la física dels nuclis atòmics.

La característica més sobresortint de la Paleontologia és que descriu una successió d'esdeveniments, és a dir, refà una història. Per això hem de dir que no tan sols és una ciència que forma part d'allò que durant segles s'anomenà «Història Natural» sinó que és una veritable «Història de la Natura».

Els fòssils, objecte bàsic del seu estudi

Per a fer l'estudi dels éssers vius en el passat i refer-ne la història la Paleontologia s'ha de basar en els fòssils. Què entenem per *fòssil*? Aquest és un mot llatí derivat del verb *fodio*, *fodi*, *fossus* (cavar o excavar) que també ha originat, per exemple, *fossa* i *fossar* en la nostra llengua. Originàriament designava qualse-

vol objecte extret de terra, o sigui, excavant. En aquest sentit ja l'emprava Plini el Vell, al segle primer de la nostra era i seguí mantenint-se aquest significat fins més enllà del segle XVI. Georgius Agricola en el seu famós tractat *De Re Metallica* (1546) encara anomena *fòssils* els minerals que es troben en les mines. Però avui dia se n'ha restringit l'extensió i la paraula *fòssil* només es refereix a restes procedents dels cadàvers d'animals o plantes que van viure en èpoques passades i que s'han conservat en dipòsits o estrats sedimentaris, mineralitzats o no. Quan es diu mineralitzats significa que, conservant l'estructura, les seves molècules han estat reemplaçades per molècules inorgàniques. I segons la classe de molècules que hagin fet la substitució direm que són fòssils calcificats (fets de carbonat càlcic; són els més abundants), silicificats (de sílice, diòxid de silici), ferrificats (d'un mineral de ferro, marcassita o pirita), carbonitzats (de carboni). Però sense ser mineralitzats també són fòssils els artròpodes, com insectes o aràcnids, englobats en ambre, que conserven fins i tot el seu color moltes vegades, i els inclosos en materials asèptics com l'asfalt o el petroli. Aquest últim cas és poc freqüent, però no impossible: podem posar com a exemples els rinoceronts llanuts trobats dins d'unes mines asfàltiques de Galitzia (Ucraïna) i els mamuts enclosos en el gel a Sibèria i alguns altres. És clar que també els podem anomenar fòssils en l'accepció actual.

I encara es pren la paraula *fòssil* en un sentit més ampli: els *motlles* interns o externs que deixaren moltes vegades els

cossos dels éssers vius. Els interns es formaren amb mineral que omplí el buit deixat per l'animal o planta en podrir-se dins d'un embolcall de massa fangosa que se solidificà; i els externs són precisament els originats en aquesta massa que en rodejava els cadàvers. De vegades d'un organisme, només en resta el motlle extern o tan sols l'intern. La informació donada pels motlles pot ser tan rica com el mateix fòssil mineralitzat. I, encara, dels animals tous, sense esquelet, com meduses, per exemple, només se'n conserven motlles i prou.

Ara bé, com que la major part dels fòssils són els mineralitzats, s'ha donat el nom de *fossilització* al procés que han seguit aquesta classe de fòssils provinents dels cadàvers d'organismes que han substituït les parts dures del seu cos per matèria mineral. És un procés lentíssim. La petrificació ha conservat la forma externa de manera que es pot identificar l'espècie viva a què pertanyia. Així és com es conserven fossilitzats els esquelets externs (conquilles, closques...) i els interns (ossos de vertebrats) d'animals i les parts dures de certs vegetals. Un expert notarà de seguida la diferència entre una closca o un os d'animals actuals i la closca o os fòssil: el pes és molt superior en el fòssil per la quantitat més gran que conté de carbonat càlcic.

Diguem encara que el terme *fòssil* també es fa servir actualment per designar empremtes (petjades o signes de reptació) deixades per la marxa d'animals. I, a més, en un sentit molt ampli, es diu d'impressions de fenòmens físics, com senyals d'una pluja o ondulacions produïdes per ones sobre terreny que s'ha petrificat (s'anomenen *ripple marks*, nom provinent de l'anglès) o altres esdeveniments provocats per agents inorgànics.

I tenint en compte totes aquestes classes de fòssils és com es construeix la ciència de la Paleontologia. Ho anirem explicant.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-18.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *In family*
20.00-21.00 *Parlem de salut*
21.00-22.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
20.00-21.00 *Endavant Espanyol*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
20.00-21.00 *Piscobis*

21.00-22.00 *Per un grapat de pel·lícules*
23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
20.00-20.30 *Cerdanya*
23.00-00.00 *Mirades*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)

18.00-18.30 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

18.30-20.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.00-20.30 *Melodies de fe* (música cristiana)

20.30-23.45 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

23.45-00.00 *Pregària de Completes*
Cova de Country

00.00-00.30 *Jazz*

00.30-01.00 *Ressons*

01.00-02.00 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.00-02.30 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 31

08.45 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.00 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.15 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

09.30 *Últimas preguntas*
«Familia para toda la vida.»
Avui se celebra la festa de la Sagrada Família i volem conèixer l'experiència de vida de diferents famílies i les claus per viure units tota la vida.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«La familia transmisora de la fe.»
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Misa*
Amb la participació del cor parroquial de L'Ametlla de Merola (Berguedà), sota la direcció de Josep M. Cabra.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.10 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

Dilluns 1

10.00 *Santa Misa*
Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu.
Jornada Mundial de la Pau.
Retransmissió de la missa des de Roma.

17.00 *Pueblo de Dios*

«Los nuevos vecinos.»

L'Església que va acompanyar els que van marxar ara també acompanya els nousvinguts.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 31

10.00 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4

■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Vic 91.3
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

PESSEBRES VIVENTS

- **PINEDA DE MAR.**— El 5 de gener, a les 18.00, representat pels nens i nenes del barri de les Creus. Més informació: tel. 937 623 510.
- **PREMIÀ DE MAR.**— El 5 de gener, a les 18.30, a la plaça de la Foneria. Més informació: tel. 937 529 990.

PASTORETS

- **BARCELONA.**— Els dies 30 i 31 de gener, i 7 de gener, a les 18.00, representació dels *Pastorets de Gósol*, de Mn. Ballarín. Més informació: tel. 933 183 376.
- **TARRAGONA.**— Els dies 1 i 2 de gener, a les 18.30, representació a partir del text original de Josep M. Folch i Torres. Més informació: tel. 977 244 795.
- **PALS.**— Els dies 6, 7 i 14 de gener, a les 18.00, representació dels *Pastorets o l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Més informació: tel. 972 637 380.
- **EL VENDRELL.**— El 7 de gener, a les 17.00, representació dels *Pastorets infantils*. Més informació: tel. 977 662 993.
- **BARCELONA.**— El 7 i 14 de gener, a les 17.30, representació de *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. Més in-

formació: tel. 934 853 699.

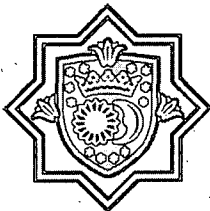
- **CALAF.**— Els dies 7, 14, 21 i 28 de gener, a les 17.30, representació dels *Pastorets o l'adveniment de l'infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Més informació: tel. 669 410 100.
- **LA PALMA DE CERVELLÓ.**— Els dies 8 i 15 de gener, a les 18.00, representació de *L'Estel de Natzaret*, de Ramon Pàmies. Més informació: tel. 936 720 040.
- **BERGA.**— Els dies 13 i 14 de gener, a les 17.30, representació d'*En Belluguet i en Bieló*, de Mn. Josep Armengou. Més informació: tel. 938 210 032.

Internet

- **JUSTÍCIA I PAU.**— El Vaticà presenta el portal www.justpax.it, dedicat a informar i formar sobre la justícia i la pau. La pàgina web publica informació sobre documents eclesials, congressos, declaracions de representants de l'Església i, en particular, dels representants del Consell per a la Justícia i la Pau.

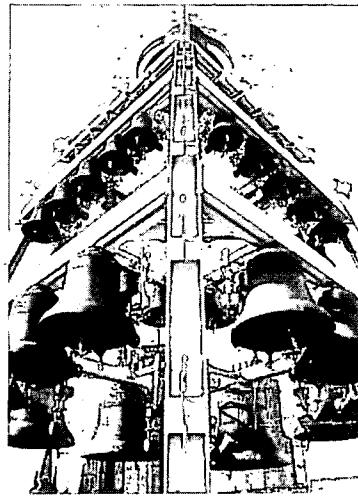
Barcelona

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 31 de desembre, a les 20.00, eucaristia en honor de Santa Maria, Mare de Déu. En acabar la missa, vetlla del pas de l'any amb el cant de l'himne *Oh Déu, us lloem* i benedicció amb el Santíssim pel nou any. L'acte acaba a les 21.15. C/ Aragó, 299 - Barcelona.
- **MARXA PER LA PAU.**— 1 de gener de 2007, a les 18.30 hores, sortida des

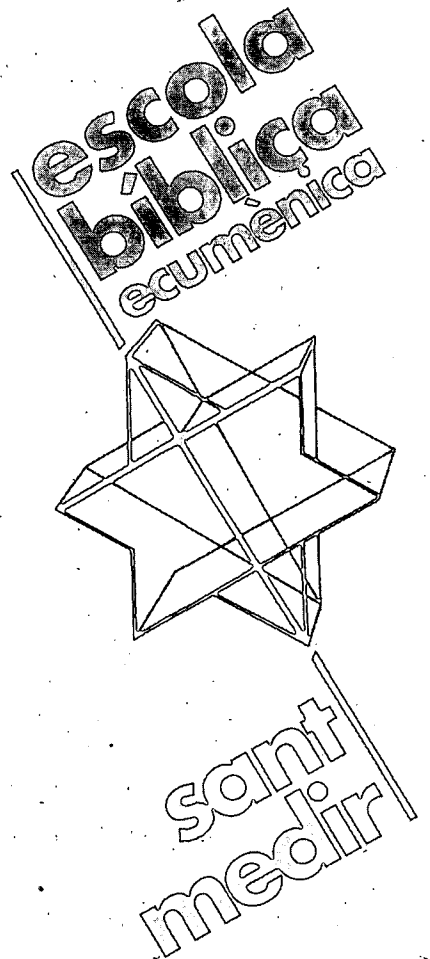
de la Plaça Catalunya de Barcelona fins a la Plaça de Sant Jaume, on es farà una cerimònia final. Organitza la Comunitat de Sant Egidi.

- **«TORNAR A CREURE».**— El 2 de gener, de 20.30 a 21.45, sessió de «Tornar a creure», per a qui es faci preguntes sobre Déu i cerca una vida més humana. Lloc: parròquia de Sant Ramon de Penyafort, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, fax 934 879 833, a/e: tornaracreure@yahoo.es
- **SEMINARI MENOR OBERT.**— Trobada per a nois de 12 a 18 anys que volen seguir Jesús en el sacerdoci en un clima fratern i alegre, dedicant temps a la reflexió, a la convivència, al joc i a la pregària. Propera trobada: 4 de gener. Més informació: tel. 934 541 600, a/e: seminarimenormontalegre@yahoo.es
- **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi), pl. Bonanova, 12 - Barcelona, el 4 de gener, per a sacerdots, homes i joves: a les 21.45, hora santa, i a les 22.45, eucaristia. Hi haurà confessors; el 5 de gener, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia.

- **CARILLÓ.**— El 7 de gener, a les 12.00, concert de carilló a càrrec d'Anna M. Reverté amb el programa *Màgic: una fada, un príncep i una flauta encantada*. Lloc d'audició: pati dels Tarongers i Galeria Gòtica de Barcelona.
- **PARES TEATINS.**— El 7 de gener, a les 18.00, poema de Nadal de Josep M. de Segarra, a càrrec de la Capella de

Santa Maria. Dirigeix: Pelegrí Bernal. Església de Sant Gaietà, c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona, tel. 934 549 863.

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA DE SANT MEDIR.**— El primer seminari serà els dies 8, 15 i 22 de gener, amb el tema *Ascètica i mística*, amb el Dr. Joan Garcia i Casanova. C/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— Els dies 17, 24 i 31 de gener, i 7 i 14 de febrer, de 19.00 a 21.00, Jordi Giró imparteix el seminari *Cristianisme i nord d'Àfrica. Tres generacions de cristians seduïts per l'altre*. C/ València, 244, 2n - Barcelona, tel. 934 880 888, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

Bon Any Nou!

Ni euro, ni salut.
Sempre eterna joventut.
VISCA LA PEPA!

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

20 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
DFCNA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fena@fenaes.org

1. [illegible]
 2. [illegible]
 3. [illegible]
 4. [illegible]
 5. [illegible]
 6. [illegible]
 7. [illegible]
 8. [illegible]
 9. [illegible]
 10. [illegible]
 11. [illegible]
 12. [illegible]
 13. [illegible]
 14. [illegible]
 15. [illegible]
 16. [illegible]
 17. [illegible]
 18. [illegible]
 19. [illegible]
 20. [illegible]
 21. [illegible]
 22. [illegible]
 23. [illegible]
 24. [illegible]
 25. [illegible]
 26. [illegible]
 27. [illegible]
 28. [illegible]
 29. [illegible]
 30. [illegible]
 31. [illegible]
 32. [illegible]
 33. [illegible]
 34. [illegible]
 35. [illegible]
 36. [illegible]
 37. [illegible]
 38. [illegible]
 39. [illegible]
 40. [illegible]
 41. [illegible]
 42. [illegible]
 43. [illegible]
 44. [illegible]
 45. [illegible]
 46. [illegible]
 47. [illegible]
 48. [illegible]
 49. [illegible]
 50. [illegible]
 51. [illegible]
 52. [illegible]
 53. [illegible]
 54. [illegible]
 55. [illegible]
 56. [illegible]
 57. [illegible]
 58. [illegible]
 59. [illegible]
 60. [illegible]
 61. [illegible]
 62. [illegible]
 63. [illegible]
 64. [illegible]
 65. [illegible]
 66. [illegible]
 67. [illegible]
 68. [illegible]
 69. [illegible]
 70. [illegible]
 71. [illegible]
 72. [illegible]
 73. [illegible]
 74. [illegible]
 75. [illegible]
 76. [illegible]
 77. [illegible]
 78. [illegible]
 79. [illegible]
 80. [illegible]
 81. [illegible]
 82. [illegible]
 83. [illegible]
 84. [illegible]
 85. [illegible]
 86. [illegible]
 87. [illegible]
 88. [illegible]
 89. [illegible]
 90. [illegible]
 91. [illegible]
 92. [illegible]
 93. [illegible]
 94. [illegible]
 95. [illegible]
 96. [illegible]
 97. [illegible]
 98. [illegible]
 99. [illegible]
 100. [illegible]

 novahumanitas
Formació i desenvolupament personal

Fundació Claret

- Perquè els líders mundials emprin sàviament i responsablement el seu poder
- Perquè els missioners visquin entusiasmats el seguiment de Jesús

Lleida

Vic**RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ**

Des del carrer

L'interès creixent dels laics per la missió fa que a Catalunya cada vegada hi hagi més iniciatives vinculades a aquesta característica essencial de l'Església. Una de les moltes propostes que actualment es duen a terme és el Seminari sobre Missionologia que des del mes d'octubre el Gmà. Jaume Ruiz, de la Congregació de la Missió, imparteix a la parròquia de Sant Narcís de Barcelona. Fidel al seu carisma vicencià, l'objectiu és formar i aprofundir en la dimensió missionera de l'Església, a la qual tots els cristians són cridats. Qui estigui interessat a assistir a aquest seminari pot adreçar-se al tel. 659 859 785.

El Gmà. Jaume Ruiz, c.m., imparteix a Barcelona un seminari sobre Missionologia

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Presència social i evangelització

La vinguda a Barcelona del cardenal Renato Martino per presentar l'edició catalana del *Compendi de la doctrina social de l'Església* ha estat oportuna i positiva. Com ho han estat, en primer lloc, la mateixa elaboració del Compendi i, ara, aquesta versió, la trentena més o menys, de les que circulen en les més diverses llengües. Prou sabem que la doctrina social catòlica sí, d'una banda, compta amb l'admiració de molts; de l'altra, és objecte d'un doble recel. El dels liberals conservadors, al·lèrgics a tota introducció dels continguts de la fe en la vida social i econòmica, i el dels progressistes, que sempre l'han titllada de massa poc radical, sobretot quan la via revolucionària estava de moda. Jean-Yves Calvez explicava, ja fa anys, que en una trobada d'especialistes cristians i marxistes, un dels representants soviètics d'aleshores va expressar la seva admiració per la doctrina social de l'Església: la considerava una excel·lent resposta a les seves preocupacions d'aquells moments. Els participants catòlics van quedar parats: ells ni havien gosat esmentar-la... Tot un símptoma de la insuficient valoració que se n'ha fet entre nosaltres: preveres i laics. També a les nostres facultats. I als seminaris on, per cert, el seu ensenyament és preceptiu.

Així hem passat dels qui menysvaloraven la nostra doctrina social perquè trobaven que era poc, als falsos espiritualistes que ara troben que és massa.

La vinguda del cardenal Martino ha estat un toc d'atenció. Ens cal aprofitar el *Compendi de la doctrina social de l'Església* per posar al dia la nostra formació cristiana en el punt on incideix en els problemes més vius i actuals de la nostra societat. I donar-la a conèixer. No hi ha contradicció, sinó complementarietat, entre l'anunci explícit de Jesús i del seu Evangelí i el compromís en la causa de la justícia. El cristianisme —ho vivim especialment aquests dies de Nadal— és encarnació. Sense presència en la realitat social de cada dia, on i a qui podríem anunciar la bona nova? I sense vivència cristiana, què de realment salvador podríem aportar a la societat?

Val a dir, finalment, que aquest no és tant un llibre per fer-ne una lectura seguida —podria resultar àrdua— com per cercar-hi, a través de l'índex, les diverses qüestions que preocupen en cada moment i trobar-hi resposta.

«Tota la comunitat cristiana és missionera»

—En què consisteix el seminari que sobre missionologia imparteix des d'octubre a la parròquia de Sant Narcís de Barcelona?

—Tota la comunitat cristiana és missionera i de fet, com ens recorda sant Vicenç de Paül, l'Església ha estat creada per a la missió. El seminari sobre missionologia vol aprofundir en aquests aspectes, primer des d'un punt de vista teòric, amb la Bíblia i els documents d'Església com a principals referents, i després en la vessant més pràctica, intentant donar resposta a quina és la missió a la qual som cridats cadascú de nosaltres. L'organització d'aquest curs respon a una inquietud d'alguns fidels de la parròquia després que l'any passat assistissin a un curs bíblic sobre l'Evangelí de Marc. Ha coincidit, a més que, la majoria d'assistents són carismàtics, per la qual cosa he considerat oportú treballar també l'element carismàtic de les primeres comunitats eclesials, una de les característiques cabdals de les quals era la missió. L'objectiu final és descobrir quin tipus de missió pot fer cadascú en el si de l'Església. En el cas dels carismàtics, que és el que ens toca més de prop, sorgeixen diverses possibilitats. La primera és crear comunitats familiars de base, anomenades cèl·lules carismàtiques, que després s'apleguen en l'assemblea de la parròquia. L'altra

possibilitat és la missió d'anunci explícit del *kerigma*, com ja es fa en alguns llocs.

—Quins són els fonaments bíblics de la missió?

—El gran fonament bíblic de la missió és el mateix anunci explícit de Jesús: «Aneu i feu deixebles» o «Aneu i anuncieu l'Evangelí». A partir d'aquest manament els apòstols s'organitzen i fan comunitats. És el naixement de l'Església. D'aquí ens hem de remetre al llibre del Fets dels Apòstols, on podem copsar amb claredat que cadascuna de les diverses comunitats formades a partir dels apòstols té una missió determinada. Aquesta primera Església primitiva, marcadament carismàtica, ja té les missions de l'ensenyament, de la vida litúrgica, de l'acció social... Tot igual que nosaltres, encara que amb una nomenclatura una mica diversa. Després arribarà sant Pau i amb ell naixerà la coneguda com a missió *ad gentes*.

—Precisament la missió s'acostuma a reduir sovint a l'evangelització *ad gentes*...

—Doncs va molt més enllà. Ja des del principi, i sense allunyar-nos per res del punt de vista bíblic, l'evangelització inclou dos tipus de missió. D'una banda, la missió popular, personificada en la persona de sant Pere, de cara al poble d'Israel. I de l'altra, el que ente-

nem per missió *ad gentes*, personificada en sant Pau. Els instituts i obres específicament missioners que hi ha arreu del món ja acostumen a tenir aquestes dues vessants.

—Des de la seva experiència com a missioner paül, quins requisits creu que són necessaris per esdevenir un bon missioner?

—El primer i més important és estar atent a la demanda de la gent. I un altre requisit important és no creure que som els salvadors del món. Farem el que podem, d'acord amb les nostres possibilitats i les necessitats reals de la gent, tant a nivell material com a nivell espiritual. Al mateix temps, tot ha de tenir com a principal objectiu l'anunci del Crist com a Salvador del món. En aquest sentit, és fonamental que l'Eucaristia sigui el centre de la missió perquè és des de la comunió amb Crist des d'on som enviats contínuament cap a la missió.

—Així com s'imparteix el seu curs sobre missió, hi ha altres iniciatives arreu de Catalunya en la mateixa línia... Es revifa avui l'interès per la missió?

—Sí, jo percebo que la gent d'Església té avui un interès cada vegada més gran per la missió. Sens dubte creix la consciència missionera i el convenciment que tots avui hem de viure la fe amb permanent esperit de missió. També la missió *ad gentes*, especialment en els països en vies de desenvolupament és molt ben considerada pels no creients, sobretot pel que fa a la seva vessant més social.

Samuel Gutiérrez

A l'hora de la veritat

Ja fa temps que estem acostumat a un determinat discurs polític que afirma que a la nostra societat la barreja de cultures molt diverses porta necessàriament a una convivència ideal, en la qual la població autòctona i els nouvinguts s'accepten i es comprenen mútuament sense problemes. A l'hora de la veritat, però, aquesta teoria es compleix poques vegades perquè depenent de la situació social, econòmica i d'un munt de factors més força complexos, aquesta convivència fàcilment deriva en tensió o, en els casos més extrems, en conflicte.

Per tal que no s'arribi a aquesta situació hi ha un munt d'entitats i associacions, moltes elles d'Església, que treballen colze a colze amb la població tant local com immigrant de les nostres ciutats. Són innombrables els programes d'integració, ajuda familiar, alfabetització i formació de tota mena que s'apliquen en nombrosos sectors socials. El gran mèrit d'aquestes organitzacions és que no cauen en el discurs polític fàcil i ensucrat, i en canvi són les que a l'hora de la veritat més es comprometen perquè la convivència sigui el més enriquidora i positiva possible.

Eduard Brufau

Rauxa

Ara mateix